

ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขัน

ของนักกีฬาเทควันโดหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42

ว่าที่ร้อยตรีหญิงดวงทิพย์ สวัสดิ์จันทร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

ปีการศึกษา 2556

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตที่ส่งมาขึ้นทะเบียนวิทยานิพนธ์ที่ส่งมาของบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS
OF TAEKWONDO FEMALE PLAYERS COMPETITION
IN THE 42nd THAILAND NATIONAL GAMES

Acting Sub Lieutenant Doungtip Sawatdeechan

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Sports Science

Faculty of Sports Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2013

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขัน ของนักกีฬาเทควันโดหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42

โดย

ว่าที่ร้อยตรีหญิงดวงทิพย์ สวัสดิ์จันทร์

สาขาวิชา

วิทยาศาสตร์การกีฬา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

.....คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரากรณ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิลปชัย สุวรรณธาดา)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดำรัส ดาราศักดิ์)

ดวงทิพย์ สวัสดิ์จันทร์ : ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขัน ของนักกีฬาเทควันโดหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42. (THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS OF TAEKWONDO FEMALE PLAYERS COMPETITION IN THE 42nd THAILAND NATIONAL GAMES) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ.ชัชชัย โกมารทัต , 138 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาเทควันโดประเภทหญิงเดี่ยวเคียวรูกี (ต่อสู้) จากการแข่งขัน 8 รุ่น รวมจำนวน 104 คน ในรายการแข่งขันเทควันโด กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556 ซึ่งทำการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมโค้ชตามแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens) แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโด และตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาตามทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าทางสถิติหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) โดยทดสอบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬาเทควันโด พบว่า พฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกและช่วยขณะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง พฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง และพฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ มีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโด พบว่า พฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกและช่วยขณะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง พฤติกรรมโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง และพฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ มีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สาขาวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา

ปีการศึกษา 2556

ลายมือชื่อนิติ .....
 ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก .....

5578405339 : MAJOR SPORTS SCIENCE

KEYWORDS: COACH / COACH BEHAVIOR / TAEKWONDO / SUCCESS

DOUNGTIP SAWATDEECHAN: THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS OF TAEKWONDO FEMALE PLAYERS COMPETITION IN THE 42nd THAILAND NATIONAL GAMES. ADVISOR: ASSOC. PROF.CHUCHCHAI GOMARATUT, 138 pp.

The purpose of this research was to study the relationship between coaching behaviors and success of Taekwondo female players in competition. The purposive selected subjects consist of 104 women's single Taekwondo players of Carluke (fighting) in 8 levels of weight who attended taekwondo competition in the 42nd Thailand National Games in Suphanburi Province was held during January 5 – 15, 2013. The instrument used to conduct this research was questionnaires pertinent to coaching behaviors which is based on Rainer Martens, score records of the Taekwondo competition, and the table used for categorizing sports men's success according to Goal Setting Theory which considered both expected success and success outcome. The obtained data were analyzed in terms of frequencies, percentage, means and standard deviations, analysis of Pearson Correlation Coefficient for statistical signification ($p < .05$)

Results were as follows:

1. The relationship between coaching behaviors and success by the expectation of taekwondo players. The coaching behaviors on philosophy of coach emphasized on Athlete first, and Wining second, which was associate at moderated level with players in high success group. The coaching behavior on game approach way by coach was associated at high level with players in high success group. The coaching behaviors on cooperative style was associated at high level with Players in high success group at .05 level.

2. The relationship between coaching behaviors and success outcome of taekwondo players in competition. The coaching behaviors on philosophy of coach emphasized on Athlete first, Winning second, which was associated at high level with players in high success group. The coaching behavior on game approach way by coach was moderated level with players in high success group. The coaching behavior on cooperative style was associated at high level with players in high success group at .05 level.

Field of Study: Sports Science

Student's Signature .....

Academic Year: 2013

Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ซึ่งได้กรุณาช่วยเหลือและผู้ช่วยศาสตราจารย์ ให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ และ ประสบการณ์ในการทำงานวิจัย ด้วยความเอาใจใส่อย่างดีเสมอมา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วันชัย บุญรอด ที่ได้สละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำแนะนำปรึกษาด้านสถิติการวิจัย และ ท่านทั้งสองยังเป็นอาจารย์ที่ทุ่มเทให้กับศิษย์และงานวิชาการอย่างเต็มที่ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ รวมทั้งขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 7 คน ที่เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยตรวจคุณภาพเครื่องมือ และทำให้การวิจัยสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยขอขอบคุณสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย โค้ช (ผู้ฝึกสอน) นักกีฬาเทควันโดหญิง ทุกคน ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทำวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งขอขอบคุณผู้ช่วยวิจัย ทั้ง 4 ท่าน และเพื่อนๆที่เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเก็บรวบรวมข้อมูลและทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี

สุดท้ายผู้วิจัยขอขอบพระคุณ คุณพ่อณรงค์ สวัสดิ์จันทร์ คุณแม่ดวงใจ สวัสดิ์จันทร์ ที่คอยให้ความรัก ความห่วงใย เป็นกำลังใจและให้การสนับสนุนลูกเสมอมา

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
คำถามในการวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
คำจำกัดความของการวิจัย.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
กรอบแนวความคิดในการวิจัย.....	10
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
1. กีฬาเทควันโด.....	11
2. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ช.....	13
3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมาย.....	36
4. ทฤษฎีความสำเร็จ (Achievement Needs nach).....	39
5. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้.....	41
6. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้.....	42
7. พื้นฐานความแตกต่างระหว่างบุคคล.....	45
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
งานวิจัยในประเทศ.....	46
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	51
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	57
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	57
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	57

การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	61
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของโค้ชและนักกีฬาเทควันโดหญิง.....	65
ตอนที่ 2 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็ของนักกีฬา.....	77
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	81
คำถามในการวิจัย.....	84
สรุปผลการวิจัย.....	85
อภิปรายผลการวิจัย.....	89
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	94
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....	94
รายการอ้างอิง.....	95
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	100
ภาคผนวก ข รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....	122
ภาคผนวก ค หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ.....	124
ภาคผนวก ง แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของผู้ทรงคุณวุฒิ.....	132
ภาคผนวก จ ตารางบันทึกคะแนนการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิและสรุปผล.....	136
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	138

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละของเพศและอายุของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา.....	65
ตารางที่ 2แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละ ประสบการณ์ในการเป็นโค้ชและเหตุผลที่สำคัญในการเป็นโค้ชกีฬาเทควันโด.....	66
ตารางที่ 3แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละ อายุของนักกีฬา.....	67
ตารางที่ 4 แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละของประสบการณ์ในการเล่นเทควันโดของนักกีฬา และระยะเวลาที่โค้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา.....	68
ตารางที่ 5 แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละของระยะเวลาในการเตรียมตัวเพื่อการแข่งขัน.....	69
ตารางที่ 6แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละของจำนวนชั่วโมงการฝึกซ้อมต่อวันและจำนวนวัน.....	70
ตารางที่ 7แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละของความประทับใจของนักกีฬาในพฤติกรรมโค้ชของโค้ช.....	71
ตารางที่ 8แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละของกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา.....	72
ตารางที่ 9แสดงค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง ตามความคาดหวังของนักกีฬา (n =31)..	73
ตารางที่ 10แสดงค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ ตามความคาดหวังของนักกีฬา (n =73) .	74
ตารางที่ 11แสดงค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง ตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (n = 32).....	75
ตารางที่ 12แสดงค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมโค้ชของกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ ตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (n = 72).....	76
ตารางที่ 13แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จสูง (n =31).....	77
ตารางที่ 14แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จต่ำ (n =73).....	78
ตารางที่ 15แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จสูง (n =32).....	79

ตารางที่ 16 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการ
แข่งขันของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จต่ำ (n = 72)..... 80

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตำนานเรื่องความเป็นมาของศิลปะการต่อสู้ทุกชนิดบนโลกนี้ ย่อมสืบเนื่องมาจากพื้นฐานเบื้องต้นในเรื่องของความอยู่รอด ไม่ว่าจะเป็นในแง่การหาอาหาร การต่อสู้กับสัตว์ร้าย การแย่งชิงที่ทำกินความต้องการเป็นผู้นำในกลุ่มของตน พัฒนาการต่างๆได้มีต่อเนื่องยาวนานจนเป็นเอกลักษณ์เฉพาะเผ่าพันธุ์ตามความถนัด ซึ่งมักจะขึ้นอยู่กับรูปร่าง พื้นฐานความเป็นอยู่ประจำวัน ภูมิประเทศ ดินฟ้าอากาศ จากการต่อสู้ด้วยมือเปล่า ก็มักจะพัฒนามาเป็นการต่อสู้ด้วยอาวุธ ซึ่งก็จะมีรูปแบบเฉพาะตัวที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการต่อสู้ด้วยมือเปล่าประจำชนชาติของตน เทควันโดก็เป็นศิลปะการต่อสู้ที่มีต้นกำเนิดจากชนชาติเกาหลีมีประวัติยาวนานนับพันปี พัฒนาปรับเปลี่ยนมาจากการต่อสู้ยุคโบราณหลายรูปแบบจนใช้ชื่อว่า เทควันโด (พิชณู กุศลวงศ์, 2550)

โดยกีฬาที่มีมากมายหลายประเภท แต่ละประเภทแตกต่างกันออกไป ซึ่งแบ่งตามลักษณะการเล่นกีฬาเป็น 3 ประเภท คือ 1.กีฬาปะทะ (contact and collision sports) เป็นกีฬาที่ใช้กำลังเข้าปะทะกัน เช่น มวย ยูโด เทควันโด 2.กีฬาที่มีการกระทบกระแทกจำกัด (limited contact and impact sports) เป็นกีฬาที่ไม่มีเจตนาเข้าปะทะกัน แต่มีโอกาสกระทบกระแทกกันบ้าง เช่น บาสเกตบอล ฟุตบอล แฮนด์บอล และ 3.กีฬาที่ไม่มีการปะทะ(no contact sports)เป็นกีฬาที่ไม่มีการปะทะกัน เช่น วอลเลย์บอล เทเบิลเทนนิส แบดมินตัน (คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ สถาบันการพลศึกษา, 2014) ซึ่งกีฬาเทควันโดเป็นหนึ่งในกีฬาต่อสู้มีลักษณะเป็นกีฬาปะทะ(contact and collision sports) ในรูปแบบของศิลปะการต่อสู้ประจำชาติเกาหลี โดยรูปแบบกีฬาเทควันโดประกอบด้วย 4 ส่วน คือ

- เคียวรูกี (การต่อสู้แบบอิสระโดยอยู่ในกฎกติกาการแข่งขัน)
- เคียวพ่า (การทดสอบจิตใจด้วยการใช้อวัยวะทำลายวัตถุ)
- พุมเซ่ (กระบวนท่าการต่อสู้ทั้งหมด ผึกโดยไม่มีคู่ต่อสู้จริง)
- โฮชินซูล (การป้องกันตัวอิสระในชีวิตจริง โดยใช้มือเปล่าและอาวุธ)

ส่วนหนึ่งของเทควันโดที่สำคัญคือ เคียวรูกี เป็นการแข่งขันที่สามารถบรรจุในระดับสากล อาทิ โอลิมปิก เอเชียนเกมส์ และซีเกมส์ เป็นรูปแบบที่ชาญฉลาด ในการเผยแพร่กีฬาเทควันโดสู่สากล เพราะอนุญาตให้ใช้อาวุธในการเตะ โดยห้ามเตะต่ำกว่าเอว และใช้หมัดในการชกด้านหน้า ลำตัว กติกาเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ นักกีฬาพัฒนาเทคนิค การเตะระดับสูงที่สวยงาม น่าตื่นเต้น โดยไม่ต้องพะวงกับอันตรายจากการเตะสกัดกันโดยการเตะตัดขา รูปแบบการแข่งขันจึงจะเห็นภาพการเตะที่น่าประทับใจต่อผู้ชม ด้วยการเตะต่อเนื่อง การลอยตัวเตะ การหมุนเตะ นับเป็นเสน่ห์อันสำคัญของ เคียวรูกี ในการแข่งขันเทควันโด ถือเป็นความท้าทายอย่างยิ่งสำหรับนักกีฬาและโค้ช ซึ่งการแข่งขันถูกควบคุมภายใต้กรอบของกฎ กติกาที่ถูกกำหนดโดยสหพันธ์เทควันโดโลก (WTF หรือ World Taekwondo Federation) มีการพัฒนากฎกติกา เพื่อให้ผลการแข่งขันออกมายุติธรรม และมีความเป็นมาตรฐาน

ปัจจุบันนักกีฬาเทควันโดไทยสร้างชื่อเสียงและแสดงศักยภาพของกีฬานี้อย่างก้าวไกลไปทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นรายการแข่งขันระดับนานาชาติรวมทั้งในกีฬาโอลิมปิกเกมส์ ที่สร้างชื่อเสียงให้แก่วงการเทควันโดในประเทศไทยได้อย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่กีฬาโอลิมปิกเกมส์ ปี 2004 ถึงปัจจุบัน นักเทควันโดได้คว้าเหรียญรางวัลให้กับประชาชนชาวไทย ได้แก่

- ยาวภา บุรพลชัย (วิว) นักกีฬาเทควันโดหญิงทีมชาติไทย เจ้าของเหรียญทองแดงการแข่งขัน กีฬาโอลิมปิก 2004 ณ กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีซ
- บุตรี เผือดผ่อง (สอง) นักกีฬาเทควันโดหญิงทีมชาติไทย เจ้าของเหรียญเงินการแข่งขัน กีฬาโอลิมปิก 2008 ณ กรุงปักกิ่ง สาธารณรัฐประชาชนจีน
- ชนาธิป ช้อนชา (เล็ก) นักกีฬาเทควันโดหญิงทีมชาติไทย คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เจ้าของเหรียญทองแดง โอลิมปิกเกมส์ 2012 ณ กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ (สมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย: www.taekwondo-thai.com)

จากข้อมูลดังกล่าว นักกีฬาเทควันโดหญิงไทยประสบความสำเร็จอย่างต่อเนื่องในระดับโลก อีกทั้งยังประสบความสำเร็จในระดับนานาชาติอีกหลายรายการ ทำให้คนไทยทั้งประเทศได้รู้จักเทควันโดในวงกว้าง พร้อมทั้งปลูกกระแสความนิยมในกีฬานี้นี้ในหมู่เยาวชน จนได้รับความนิยมมากขึ้น มีการถ่ายทอดข่าวสู่ประชาชนจากสื่อต่างๆ ทั้ง หนังสือพิมพ์ และโทรทัศน์ ทำให้ได้รับความนิยมมีการเปิดสอนเทควันโดตามสถานที่ต่างๆ เช่น สมาคม สโมสร ศูนย์กีฬา รวมถึงตามโรงเรียน และมหาวิทยาลัย มีการจัดการแข่งขันมากมายหลายรายการทั้งในระดับ ยุวชน เยาวชนและประชาชน เพื่อประลองฝีมือในการแข่งขัน เก็บตัวฝึกซ้อมและสร้างนักกีฬา เป็นตัวแทนนักกีฬาไปสร้างชื่อเสียงสู่ประเทศชาติ ซึ่งความสำเร็จของนักกีฬานั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น ขนาด รูปร่างของนักกีฬา โภชนาการที่ได้รับ การฝึกซ้อม และภาวะจิตใจของนักกีฬา ซึ่งโค้ชหรือผู้ฝึกสอนเป็นผู้มีหน้าที่พัฒนา ควบคุมดูแลสิ่งเหล่านี้ เป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนานักกีฬาให้มีประสิทธิภาพสูงสุดทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เพื่อนำสู่ความสำเร็จของนักกีฬา บางครั้งความพ่ายแพ้และความสำเร็จของนักกีฬาเป็นตัวสะท้อนกลับมาถึงโค้ชที่จะมีวิธีการใดเพื่อนำนักกีฬาไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ โค้ชจึงเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬา โดยผู้วิจัยได้อ่านและศึกษาค้นคว้า สรุปได้ดังนี้ โค้ชต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ในการที่จะนำนักกีฬาบรรลุจุดมุ่งหมาย โค้ชและนักกีฬาจะต้องเรียนรู้ที่จะสัมพันธ์กัน เป็นทั้งผู้ให้ - ผู้รับ รับผิดชอบและหน้าที่ในการหาและออกรูปแบบการฝึก เพื่อพัฒนานักกีฬาในแต่ละด้านให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดเพื่อนำไปสู่เป้าหมายและชัยชนะ โค้ชจึงมีหน้าที่เปรียบเสมือนนักแสดงที่ต้องแสดงให้ได้หลายบทบาท มีทักษะหลายอย่างบวกกับประสบการณ์ที่ต้องค้นคว้าหาความรู้ตลอดเวลาเพื่อนำความรู้มาจัดกิจกรรม วางแผนการฝึกซ้อม ช่วยเหลือนักกีฬาในหลายๆด้าน รวมถึงการเป็นแม่แบบให้กับนักกีฬา และบทบาทที่สำคัญที่สัมพันธ์กับนักกีฬาโดยตรงระหว่างโค้ชกับนักกีฬา คือ พฤติกรรมการโค้ช

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541)กล่าวว่า พฤติกรรมของผู้ฝึกสอนมีอิทธิพลต่อนักกีฬาเพราะพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนสามารถกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้นักกีฬายินยอมและตั้งใจแสดงความสามารถในการแข่งขันอย่างเต็มที่นอกจากนี้

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) กล่าวว่า บุคลิกลักษณะของผู้ฝึกสอนเป็นสิ่งสำคัญมากต่อนักกีฬา เพราะนักกีฬามักจะเลียนแบบบุคลิกลักษณะของผู้ฝึกสอนของตนเอง เพราะฉะนั้นผู้ฝึกสอนควรพัฒนาบุคลิกลักษณะของตนเองเพื่อเป็นตัวอย่างแก่นักกีฬาต่อไป

Martens (2004)กล่าวว่า การกระทำของโค้ชหรือที่โค้ชแสดงออกทางการเคลื่อนไหวอย่างเป็นกระบวนการในการฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาและทีมกีฬา และมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย มีอยู่ 3 ด้านโดยหลักๆ คือ ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช และด้านรูปแบบการโค้ช

จากความหมายของพฤติกรรมโค้ชที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า พฤติกรรมโค้ชเป็นสิ่งที่โค้ชแสดงลักษณะเฉพาะตนออกมาในลักษณะที่แตกต่างกัน เป็นการกระทำ ที่แสดงออกเป็นลักษณะเฉพาะตัวของโค้ชแต่ละคน ซึ่งการแสดงพฤติกรรมของโค้ชนั้นมีผลต่อนักกีฬาในการกระตุ้นหรือสร้างแรงเสริมให้นักกีฬายินยอมและตั้งใจแสดงความสามารถในการฝึกซ้อม และการแข่งขันได้อย่างเต็มที่ ซึ่งการแข่งขันกีฬานั้น โค้ชจึงต้องทำหน้าที่วางแผนและวิเคราะห์การฝึกซ้อมของนักกีฬารวมถึงวิเคราะห์รูปแบบการของคู่ต่อสู้ เพื่อช่วยให้นักกีฬา รู้ข้อบกพร่องของตนเองและรู้ข้อมูลของคู่ต่อสู้ รู้จักคิดแก้ไขรูปแบบการเล่น และแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าโดยอาศัยประสบการณ์ของตนเองที่มีอยู่ สร้างแรงจูงใจ ความเชื่อมั่นในตนเอง ลดความวิตกกังวลของนักกีฬา สามารถวิเคราะห์การเล่นได้เพราะโค้ชเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีความชำนาญทั้งในด้านทฤษฎีและเทคนิคต่างๆ ซึ่งโค้ชแต่ละคนก็มีความสามารถและเชี่ยวชาญต่างกันไป ไม่ว่าจะเป็ประสบการณ์การฝึกสอน การเรียนรู้ ดังนั้นความแตกต่างและความหลากหลายในการโค้ชอาจส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาให้ต่างกัน

ในปัจจุบันวงการกีฬาพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ด้วยเทคโนโลยีที่หลากหลายในการนำมาพัฒนา นักกีฬา เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพนักกีฬาสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ กีฬาเทควันโดเช่นกัน เป็นกีฬาต่อสู้ที่ต้องอาศัยทั้งร่างกาย และจิตใจที่มีประสิทธิภาพในการแข่งขัน ดังนั้นนักกีฬาต้องมีการฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ โค้ชจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการที่จะพัฒนาศักยภาพนักกีฬาในด้านต่างๆ แก้ไขข้อบกพร่องของนักกีฬา และทำการโค้ชในขณะที่นักกีฬาแข่งขันเพื่อให้นักกีฬาเกิดประสิทธิภาพสูงสุดจนไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งผู้ที่จะประสบความสำเร็จ ควรมีเป้าหมายที่ชัดเจน

ศิลาชัย สุวรรณธาดา (2535) กล่าวว่า การตั้งเป้าหมายเป็นเทคนิคการให้แรงจูงใจอย่างหนึ่งเป็นการตั้งระดับความสำเร็จที่ผู้เรียนหรือนักกีฬาที่คาดว่าจะได้รับในอนาคต

Locke (1981)ได้ให้เป้าหมายเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมายคือ การคาดหวังที่จะบรรลุมาตรฐานของความสามารถภายในกรอบเวลาที่กำหนด

Martens. R. (1981)เรื่องชนิดของเป้าหมายได้แบ่งความสำเร็จออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. ความสำเร็จตามการกระทำ (Performance Goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองในการแข่งขัน
2. ความสำเร็จตามผลลัพธ์ของการแข่งขัน (Outcome Goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากผลการแข่งขันจริงของนักกีฬา

นารีทัต โภมารทัต (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่องพฤติกรรมการโค้ช โดยทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน ซึ่งเป็นกีฬาที่ไม่มีการปะทะ ตามแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) พบว่าพฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาเน้นการพัฒนานักกีฬาเป็นอันดับหนึ่ง ชัยชนะเป็นอันดับรอง ด้านวิธีการโค้ชแบบนำไปเข้าสู่เกมการเล่น และด้านรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ ต่างก็มีความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการโค้ช ในกีฬาเทควันโดซึ่งเป็นประเภทกีฬาต่อสู้ (contact and collision sports) จากประเภทกีฬา รูปแบบการฝึกซ้อม และลักษณะของการแข่งขันที่แตกต่างจากกีฬาที่ไม่มีการปะทะ (no contact sports) อย่างสิ้นเชิง

โดยยังไม่มีการศึกษาพฤติกรรมการโค้ชในกีฬาปะทะมาก่อน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาพฤติกรรมการโค้ชในกีฬาเทควันโด ตามแนวคิดของ เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) ซึ่งมีประเด็นหลักๆ ที่ทำการศึกษาอยู่ 3 ด้าน คือ ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช และด้านรูปแบบการโค้ช โดยความสำเร็จในการแข่งขัน แบ่งความสำเร็จออกเป็น 2 ลักษณะ คือ ความสำเร็จตามการกระทำหรือตามความคาดหวัง (Performance Goal) และความสำเร็จตามผลลัพธ์ของการแข่งขัน (Outcome Goal) โดยการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง เนื่องจากการโค้ชที่ดีมีแนวทางที่เหมาะสมกับประเภทกีฬา จะเป็นส่วนหนึ่งที่นำนักกีฬาไปสู่ความสำเร็จที่เร็วขึ้น โดยนำผลข้อมูลมาประยุกต์ใช้ในการโค้ชประเภทกีฬาต่อสู้ ไปสู่การฝึกซ้อมและการแข่งขันตลอดจนพัฒนานักกีฬาในด้านต่างๆ ไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ เพราะกีฬาเทควันโดถือเป็นกีฬาความหวังที่สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศที่ประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง ยังต้องได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องซึ่งงานวิจัยนี้จะเป็นอย่างยิ่งสำหรับโค้ชและผู้ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาพฤติกรรมโค้ชในกีฬาเทควันโด และกีฬาประเภทต่อสู้อื่นๆ ให้มีประสิทธิภาพ และเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเพื่อนำไปสู่งานวิจัยอื่นๆ ต่อไป

คำถามในการวิจัย

พฤติกรรมการโค้ชแบบใดที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 ดำเนินการตามแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens, 2004) ซึ่งเป็นโค้ช ชาวอเมริกันที่ประสบความสำเร็จในการเป็นโค้ชกีฬาหลายชนิด และเป็นผู้เขียนหนังสือ Successful Coaching หนังสือเกี่ยวกับการโค้ชกีฬาที่จะทำให้ไปสู่ความสำเร็จ

2. พฤติกรรมโค้ชในงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาเฉพาะพฤติกรรมโค้ชของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่ดูแลนักกีฬาในปัจจุบันโดยตรงทั้งในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน

3. จะศึกษาพฤติกรรมโค้ชตามการรับรู้ของนักกีฬา

4. เรื่องพฤติกรรมโค้ช ตามแนวคิดของ เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens) จะศึกษาพฤติกรรมโค้ชหลักๆออกเป็น 3 ด้าน คือ

4.1 ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช (Philosophy) คือ ความเชื่อหรือแนวคิดหลักที่โค้ชยึดถือเป็นแนวทางสำหรับใช้ในการกระบวนการในการสอน การฝึก การโค้ช เพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

4.1.1 โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง (Winning First, Athletes Second) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อนำไปสู่ชัยชนะ เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่ชัยชนะอย่างเดียว

4.1.2 โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง (Athletes First, Winning Second) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อพัฒนาตัวนักกีฬาเป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่การพัฒนาตัวนักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงพัฒนาบุคลิกภาพและความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

4.2 ด้านวิธีการโค้ช (Coaching Approach way) คือ พฤติกรรมของโค้ชที่แสดงออกถึง จุดมุ่งหมาย กระบวนการ ขั้นตอน ลักษณะและวิธีการดำเนินกิจกรรมที่โค้ชปฏิบัติในกระบวนการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพและสมรรถภาพทางด้านเทคนิค แทคติก และกลยุทธ์ในการเล่นของนักกีฬาและทีมกีฬาให้พร้อมสำหรับการแข่งขัน ซึ่งในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ

4.2.1 ด้านวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional Approach way) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาดั้งแต่ระดับพื้นฐานจนถึงระดับสูง โดยการเน้น การฝึกเทคนิค การฝึกทักษะ การฝึกตามแบบฝึกที่โค้ชกำหนด โดยมุ่งให้นักกีฬาแสดงเทคนิคและทักษะได้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญ จนทำให้นักกีฬาเกิดความชำนาญและมีความแม่นยำ

4.2.2 ด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach way) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยเน้นการฝึกที่สอดคล้องกับลักษณะของการเล่นเกมจริงหรือคล้ายเกมการแข่งขันจริง โดยจำลองแบบฝึกให้เหมือนบทบาทบางตอนของการเล่นเกมจริง

4.3 ด้านรูปแบบการโค้ช (Coaching Style) คือ พฤติกรรมที่โค้ชแสดงความเป็นตัวตนของโค้ช ซึ่งปรากฏในลักษณะของการสื่อสาร การควบคุมดูแลนักกีฬาหรือกระบวนการฝึกและ

การปฏิบัติในการโค้ช เพื่อพัฒนาความสามารถปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ คือ

4.3.1 ด้านรูปแบบการโค้ชแบบออกคำสั่ง (Command Style) คือ การที่โค้ชเป็นผู้ตัดสินใจทุกอย่างเกี่ยวกับการฝึก หรือออกคำสั่งแต่เพียงผู้เดียว โดยนักกีฬาจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของโค้ช

4.3.2 ด้านรูปแบบการโค้ชแบบยินยอม (Submissive Style) คือ จะทำการตัดสินใจ จัดเตรียมการสอน ชี้แนะแนวทางในการจัดกิจกรรมเพียงเล็กน้อย และจะตัดสินใจอย่างเด็ดขาดเมื่อการฝึกหัดมีปัญหา โค้ชมีการทำงานแบบยินยอมจะขาดความสามารถในการจัดการเกี่ยวกับการสอนและการชี้แนะ การทำงานเปรียบเสมือนพี่เลี้ยงเด็ก

4.3.3 ด้านรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ (Cooperative Style) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬา โดยให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ โค้ชจะเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้นักกีฬาก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ และโค้ชจะรับฟังความคิดเห็นของนักกีฬา

5. ความสำเร็จในการแข่งขันของงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาความสำเร็จในการแข่งขันของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาเทควันโด ที่ทำการแข่งขันในประภทหญิงเดี่ยวในรูปแบบเคียวรุกิ (ต่อสู้) ในรายการเทควันโดชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2556 โดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) เป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยพิจารณาจากการตัดสินใจของผู้วิจัยเอง ลักษณะของกลุ่มที่เลือกเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยผู้วิจัยหาความสัมพันธ์ 2 แบบ จึงแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

5.1 ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา (Performance Goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองในการแข่งขัน (โดยนำข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างเลือกทำในแบบสอบถามมาแบ่งกลุ่ม) แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

5.1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

5.1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

5.2 ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (Outcome Goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา (โดยนำข้อมูลผลการแข่งขันจริงของกลุ่มตัวอย่างในรายการที่กำหนดมาแบ่งกลุ่ม) แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

5.2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูงคือ นักกีฬาที่แข่งขันชนะเข้ารอบ 4 คน ถึงรอบชิงชนะเลิศ

5.2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำคือ นักกีฬาที่แข่งขันที่ตกรอบแรกจนถึงรอบ 8 คน

การแบ่งกลุ่มทั้ง 2 กลุ่มนี้ (กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬาและกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา) แบ่งตามทฤษฎีการตั้งเป้าหมายของ เรนเนอร์ มาร์เทนและคณะ (Martens et al ; 1981) เรื่องชนิดของเป้าหมาย ที่กล่าวถึงความสำเร็จแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. ความสำเร็จตามความคาดหวัง (Performance Goal) หมายถึง เป้าหมายที่มุ่งเน้นการพัฒนาการของการแสดงความสามารถที่สัมพันธ์กับการแสดงความสามารถที่ผ่านมา เช่น นักกีฬาเทควันโดได้กำหนดเป้าหมายในการฝึก แล้วประสบความสำเร็จในเป้าหมายที่วางไว้ นั่นคือเป้าหมายที่นักกีฬาตั้งขึ้นที่เกิดจากการกระทำหรือแปลความได้คือความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา

2. ความสำเร็จตามผลลัพธ์ของการแข่งขัน (Outcome Goal) หมายถึง เป้าหมายของความสามารถที่มุ่งเน้นผลลัพธ์ในการแข่งขัน เช่น การได้รับชัยชนะหรือแปลความได้คือความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา

เกณฑ์การคัดเลือกเข้าและเกณฑ์การคัดผู้เข้าร่วมวิจัยออกของกลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัย

1. นักกีฬาเต็มใจตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์
2. นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันตามรายการแข่งขันที่กำหนด

เกณฑ์การคัดผู้เข้าร่วมวิจัยออกจากการวิจัย

1. นักกีฬามีรายชื่อในการแข่งขันแต่ไม่มาร่วมในการแข่งขัน
2. นักกีฬาที่ขอถอนตัวออกจากการแข่งขัน
3. นักกีฬาที่ขังน้ำหนักไม่ผ่านเกณฑ์ตามรุ่นที่สมัคร และถูกตัดสิทธิ์การลงแข่งขัน

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ พฤติกรรมการโค้ช

- ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช
- ด้านวิธีการโค้ช
- ด้านรูปแบบการโค้ช

ตัวแปรตาม คือ ความสำเร็จของนักกีฬา

- ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา
- ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา

คำจำกัดความของการวิจัย

1. โค้ช (coach) คือ ผู้ให้คำแนะนำ อบรมสั่งสอน ฝึกและแก้ไขข้อบกพร่อง ชี้แนะแก่นักกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาทั้งด้านทักษะกีฬา สมรรถภาพทางกาย รวมทั้งสภาพจิตใจของนักกีฬา เช่น ดูแลเอาใจใส่นักกีฬาเมื่อเกิดปัญหา ไม่ให้เกิดความวิตกกังวลในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน กำหนดโปรแกรมการฝึกซ้อมและรูปแบบการฝึก วางแผนและแก้ไขปัญหาในการแข่งขัน เพื่อให้ให้นักกีฬาประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่งในงานวิจัยนี้จะทำการศึกษาและเก็บข้อมูลโค้ชที่ทำหน้าที่เป็นโค้ชหลักในการดูแล ฝึกซ้อม และทำการโค้ชให้นักกีฬา

2.พฤติกรรมการณ์โค้ช (Coaching Behaviors) คือ การกระทำของโค้ชหรืออาการที่โค้ชแสดงออกทั้งทางคำพูดและไม่ใช้คำพูดรวมถึงการแสดงออกทางกิริยาท่าทางและทางอารมณ์อย่างเป็นระบบและเป็นกระบวนการในการฝึก เพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาและทีมกีฬา ให้ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งในที่นี้จะศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์โค้ช 3 ด้าน คือ ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช และด้านรูปแบบการโค้ช ตามแนวคิดของ (Martens, 2004)

2.1 ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช (Philosophy) คือ ความเชื่อหรือแนวคิดหลักที่โค้ชยึดถือเป็นแนวทางสำหรับใช้ในกระบวนการสอน การฝึก การโค้ช เพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

2.1.1 โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง (Winning First, Athletes Second) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อนำไปสู่ชัยชนะ เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่ชัยชนะอย่างเดียว

2.1.2 โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง (Athletes First, Winning Second) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อพัฒนาตัวนักกีฬาเป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่การพัฒนาตัวนักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงพัฒนาบุคลิกภาพและความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

2.2 ด้านวิธีการโค้ช (Coaching Approach way) คือ พฤติกรรมของโค้ชที่แสดงออกถึงจุดมุ่งหมาย กระบวนการ ขั้นตอน ลักษณะและวิธีการดำเนินกิจกรรมที่โค้ชปฏิบัติในกระบวนการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพและสมรรถภาพทางด้านเทคนิค แทคติก และกลยุทธ์ในการเล่นของนักกีฬาและทีมกีฬาให้พร้อมสำหรับการแข่งขัน ซึ่งในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ

2.2.1 ด้านวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional Approach way) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาตั้งแต่ระดับพื้นฐานจนถึงระดับสูง โดยการเน้นการฝึกเทคนิค ทักษะ การฝึกตามแบบฝึกที่โค้ชกำหนด โดยมุ่งให้นักกีฬาแสดงเทคนิค และทักษะได้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญ จนทำให้นักกีฬาเกิดความชำนาญและมีความแม่นยำ

2.2.2 ด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach way) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยเน้นการฝึกที่สอดคล้องกับลักษณะเกมการเล่นจริงหรือคล้ายเกมการแข่งขันจริง สามารถนำไปจำลองแบบฝึกให้เหมือนการเล่นเกมจริง

2.3 ด้านรูปแบบการโค้ช (Coaching Style) คือ พฤติกรรมที่โค้ชแสดงความเป็นตัวตนของโค้ช ซึ่งปรากฏในลักษณะของการสื่อสาร การควบคุมดูแลนักกีฬาหรือกระบวนการฝึกและการปฏิบัติในการโค้ช เพื่อพัฒนาความสามารถปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ คือ

2.3.1 ด้านรูปแบบการโค้ชแบบออกคำสั่ง (Command Style) คือ การที่โค้ชเป็นผู้ตัดสินใจทุกอย่างเกี่ยวกับการฝึก หรือออกคำสั่งแต่เพียงผู้เดียว โดยนักกีฬาจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของโค้ช

2.3.2 ด้านรูปแบบการโค้ชแบบคล้อยตามนักกีฬา (Submissive Style) คือ โค้ชจะทำการตัดสินใจ จัดเตรียมการสอน ชี้แนะแนวทางในการจัดกิจกรรมเพียงเล็กน้อย และจะตัดสินใจอย่างเด็ดขาดเมื่อการฝึกหัดมีปัญหา โค้ชมีการทำงานแบบคล้อยตาม จะขาดความสามารถในการจัดการเกี่ยวกับการสอนและการชี้แนะ การทำงานเปรียบเสมือนพี่เลี้ยงเด็ก

2.3.3 ด้านรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ (Cooperative Style) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬา โดยให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ โค้ชจะเป็นผู้ชี้แนะแนวทางร่วมกับนักกีฬาก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ และโค้ชจะรับฟังความคิดเห็นของนักกีฬา

3.ความสำเร็จ (Success) คือ ผลลัพธ์ที่เกิดจากการฝึกซ้อมและการแข่งขัน ในงานวิจัยนี้จะดำเนินการตามแนวคิดของ (Martens. R., 1981)คือ

3.1 ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา (Performance Goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองในการแข่งขัน (โดยนำข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างเลือกประเมินในแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์มาแบ่งกลุ่ม) จำนวน 104 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

3.1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ จำนวน 31 คน

3.1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ จำนวน 73 คน

3.2 ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (Outcome Goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา (โดยนำข้อมูลผลการแข่งขันจริงของกลุ่มตัวอย่างในรายการที่กำหนดมาแบ่งกลุ่ม) มีจำนวน 104 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

3.2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูงคือ ในแต่ละรุ่นนักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 4 คน ถึงรอบชิงชนะเลิศ มีจำนวนรวม 8 รุ่น จำนวน 32 คน

3.2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำคือ ในแต่ละรุ่นนักกีฬาที่แข่งขันตกรอบแรก จนถึงเข้ารอบ 8 คน มีจำนวนรวม 8 รุ่น จำนวน 72 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.เป็นแนวทางสำหรับโค้ชกีฬาเทควันโดและผู้เกี่ยวข้องในการทำทีมกีฬาเทควันโด ในการพัฒนาปรับปรุงพฤติกรรมกรรมการโค้ช เพื่อนำนักกีฬาและทีมกีฬาเทควันโดไปสู่ความสำเร็จ

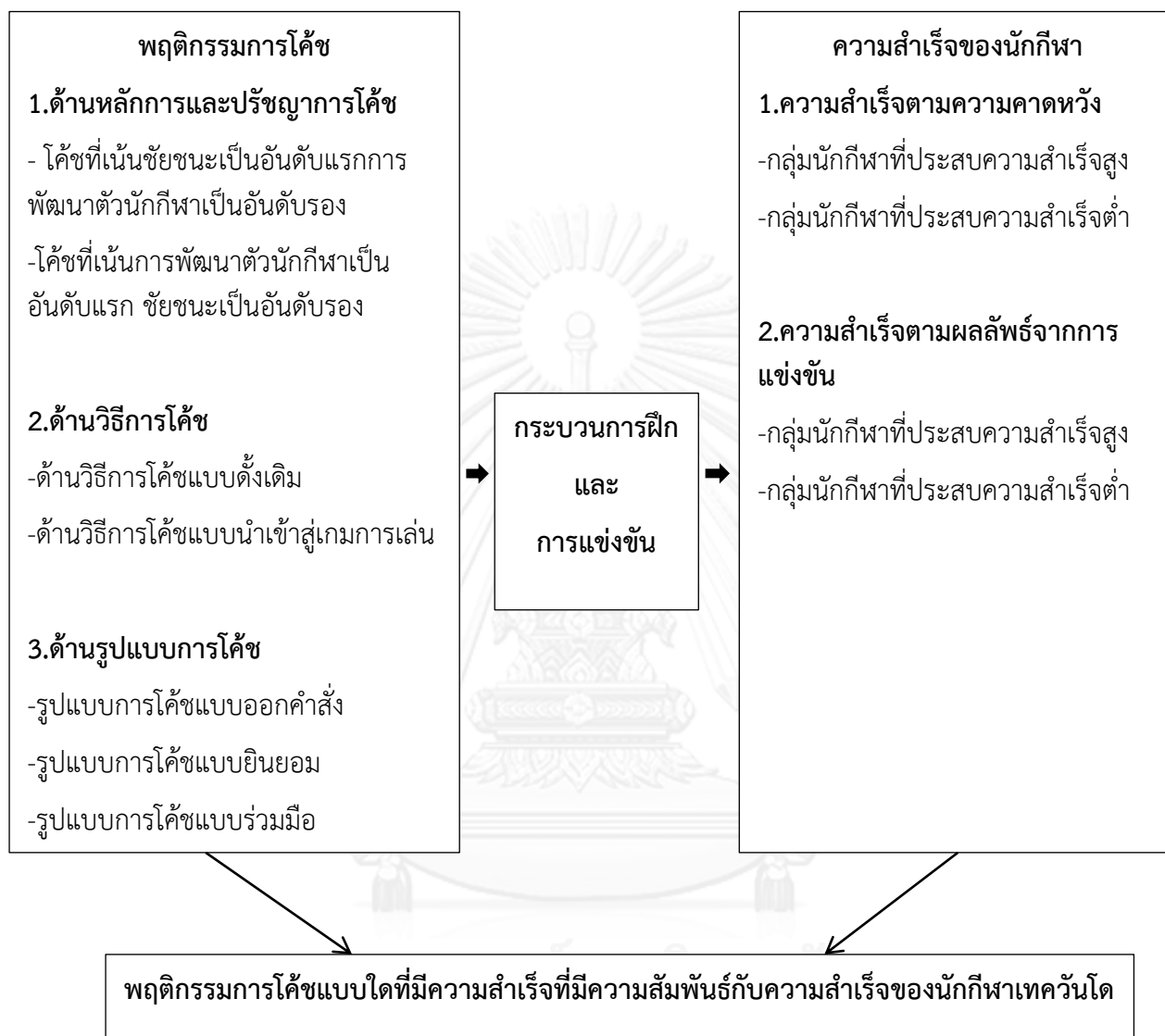
2.เป็นแนวทางสำหรับโค้ช นักกีฬาและผู้เกี่ยวข้อง ร่วมกันจัดวางปรัชญาการโค้ช วิธีการโค้ช และรูปแบบการโค้ช ตลอดจนกระบวนการโค้ชอื่นๆ ให้เหมาะสมกับนักกีฬาและทีมกีฬาเทควันโด

3.เพื่อเป็นหลักฐานยืนยันให้ผู้เกี่ยวข้องในการโค้ชกีฬาเทควันโดได้ตระหนักถึงพฤติกรรมกรรมการโค้ชที่ไม่เหมาะสมและไม่ควรนำไปปฏิบัติในกีฬาเทควันโด

4.เพื่อเป็นแนวทางสำหรับโค้ชและผู้เกี่ยวข้องกับกีฬาต่อสู้ป้องกันตัว นำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับกีฬาของตน

5.เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเพื่อนำไปสู่งานวิจัยอื่นทางการโค้ชกีฬาต่อไป

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องมีหัวข้อ ดังนี้

1. กีฬาเทควันโด
2. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์การโค้ช
3. แนวคิดทฤษฎีการตั้งเป้าหมาย
4. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความสำเร็จ
5. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้
6. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้
7. พื้นฐานความแตกต่างระหว่างบุคคล
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศ

1. กีฬาเทควันโด

ตำนานเรื่องความเป็นมาของศิลปะการต่อสู้ทุกชนิดบนโลกนี้ ย่อมสืบเนื่องมาจากพื้นฐานเบื้องต้นในเรื่องของความอยู่รอด ไม่ว่าจะเป็นในแง่การหาอาหาร การต่อสู้กับสัตว์ร้าย การแย่งชิงที่ทำกินความต้องการเป็นผู้นำในกลุ่มของตน พัฒนาการต่างๆ ได้มีต่อเนื่องยาวนานจนเป็นเอกลักษณ์เฉพาะเผ่าพันธุ์ตามความถนัด ซึ่งมักจะขึ้นอยู่กับรูปร่าง พื้นฐานความเป็นอยู่ประจำวัน ภูมิประเทศ ดินฟ้าอากาศ จากการต่อสู้ด้วยมือเปล่า ก็มักจะพัฒนามาเป็นการต่อสู้ด้วยอาวุธ ซึ่งก็จะมีรูปแบบเฉพาะตัวที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการต่อสู้ด้วยมือเปล่าประจำชนชาติของตน เทควันโดก็เป็นศิลปะการต่อสู้ที่มีต้นกำเนิดจากชนชาติเกาหลีมีประวัติยาวนานนับพันปี พัฒนาปรับเปลี่ยนมาจากการต่อสู้ยุคโบราณหลายรูปแบบจนใช้ชื่อว่า เทควันโด (พิชณู กุศลวงศ์, 2550)

ประวัติความเป็นมากีฬากีฬาเทควันโด

มีการค้นพบประวัติการฝึกฝนวิชาเทควันโดของชาวเกาหลีมานานนับพันปีแล้ว ซึ่งหลังจากที่ประเทศเกาหลีได้รับการประกาศเอกราช เป็นอิสระภาพจากการปกครองของประเทศญี่ปุ่นหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 อาจารย์ ซอง คุก ดี แห่งสำนัก Teakyondo สาธิตศิลปะป้องกันตัว เทควันโดขึ้นต่อหน้าประธานาธิบดีสาธารณรัฐเกาหลี ฯพณฯ นาย Syngman Rhee ในโอกาส วันคล้ายวันเกิดของอาจารย์ ซอง คุก ดี ท่านได้แสดงให้เห็นความแตกต่างของวิชาศิลปะการต่อสู้แบบเทควันโด ต่าง

จากคาราเต้ ของญี่ปุ่น อย่างเห็นได้ชัด ซึ่งนับว่าเป็นครั้งแรกของ การจุดประกายวิชานี้ ขึ้นมาให้ สาธารณชนได้รับรู้ ค.ศ.1950-1953 หลังสงครามเกาหลี เกาหลีใต้ได้รับความ นิยมเป็นอย่างมาก ได้มี การเปิดโรงฝึก เกาหลีใต้ไปทั่วประเทศมีการฝึกผู้ฝึกสอนและส่งผู้เชี่ยวชาญ ครูฝึกสอนวิชาเทควันโด 2000 คน ไปเผยแพร่ในกว่า 100 ประเทศทั่วโลกและมี การเสนอให้วิชาเทควันโด เป็นศิลปะป้องกัน ตัวประจำชาติเกาหลี ในปี ค.ศ.1971 ตามมาด้วยการก่อตั้งศูนย์เทควันโดแห่งชาติ Kukkiwon ที่กรุง โซลเพื่อเป็นศูนย์กลาง การสร้างรูปแบบการต่อสู้เทควันโด (Pattern),การฝึก,การแข่งขัน,การบริหาร และการเผยแพร่ วิชาเทควันโดตราบจนปัจจุบัน 28 พฤษภาคม 1973 มีการก่อตั้งสหพันธ์เทควันโด สากล (The World Taekwondo Federation หรือ WTF) เพื่อดูแลประเทศ สมาชิกกว่า 108 ประเทศ และปีเดียวกันนี้เอง ก็ได้การเริ่มแข่งขันชิงแชมป์เทควันโดระดับโลกขึ้นและได้จัดแข่งเป็น ประจำทุก 2 ปีตลอดมาเมื่อแรกก่อตั้งมีสมาชิกเพียง 50 ประเทศ แต่ในปัจจุบันมีถึงกว่า 195 ประเทศ ประธานสหพันธ์คนแรก นาย Un Yong Kim เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการบรรจุกีฬาเทควันโด ไว้ใน การแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ในปี ค.ศ.1974 และกีฬาโอลิมปิกครั้งแรก ปี 2000 ที่ประเทศ ออสเตรเลีย (สมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย, 2556)

การฝึกเทควันโด

กีฬาเทควันโดประกอบด้วย 4 ส่วน คือ

- เคียวรูกิ (การต่อสู้แบบอิสระโดยอยู่ในกฎกติกาการแข่งขัน)
- เคียวกพ่า (การทดสอบจิตใจด้วยการใช้อวัยวะทำลายวัตถุ)
- พุมเซ่ (กระบวนท่าการต่อสู้ทั้งหมด ฝึกโดยไม่มีคู่ต่อสู้จริง)
- โฮชินซูล (การป้องกันตัวอิสระในชีวิตจริง โดยใช้มือเปล่าและอาวุธ)

ส่วนหนึ่งของเทควันโดที่สำคัญคือ เคียวรูกิ เป็นการแข่งขันที่สามารถบรรจุในระดับสากล อาทิ โอลิมปิก เอเชียนเกมส์ เป็นรูปแบบที่ชาญฉลาด ในการเผยแพร่กีฬาเทควันโดสู่สากล เพราะ อนุญาตให้ใช้อาวุธแต่การเตะ ซึ่งห้ามเตะต่ำกว่าเอว และใช้หมัดแต่ชกด้านหน้าลำตัว กติกานี้เป็นส่วน สำคัญที่ทำให้ นักกีฬาพัฒนาเทคนิค การเตะระดับสูงที่สวยงาม น่าตื่นเต้น โดยไม่ต้องพะวงกับ อันตรายจากการเตะสกัดกันโดยการเตะตัดขา รูปแบบการแข่งขันจึงจะเห็นภาพการเตะที่น่าประทับใจต่อผู้ชม ด้วยการเตะต่อเนื่อง การลอยตัวเตะ การหมุนเตะ นับเป็นเสน่ห์อันสำคัญของเคียวรูกิ ใน การแข่งขันเทควันโด ถือเป็นความท้าทายอย่างยิ่งสำหรับนักกีฬาและโค้ช และเนื่องจากการแข่งขัน เทควันโดนั้น แบ่งออกเป็น 3 ยก ๆ ละ 2 นาที พัก 1 นาที โค้ชจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการให้ คำแนะนำนักกีฬา แก่เกมการแข่งขันในช่วงเวลาพักที่ไม่มาก ที่จะดึงศักยภาพนักกีฬาที่ตนฝึกซ้อม ออกมาให้ได้มากที่สุด จะเห็นได้ว่าโค้ชมีความสำคัญกับนักกีฬาทั้งในการฝึกซ้อมตลอดการแข่งขันเพื่อ นำนักกีฬาไปสู่เป้าหมาย

2. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมโค้ช

ความหมายของโค้ช

นิตพันธ์ สระภักดี (2551)กล่าวว่า โค้ช หมายถึง ผู้ที่ฝึกกีฬาเพื่อการเล่นหรือการแข่งขัน งานของโค้ชก็คือการให้คำแนะนำและถ่ายทอดความรู้เรื่องกีฬาที่ตนรับผิดชอบเพื่อให้ นักกีฬาพัฒนาเต็มศักยภาพที่ต้องอาศัยหลักการสอนและหลักจิตวิทยาเข้ามาเกี่ยวข้อง

ไพโรจน์ พัตรปาน (2550.)กล่าวว่า โค้ช คือ ผู้ที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ในการเตรียมทีมทั้งในด้านการจัดตัวผู้เล่น การวางแผนการฝึกซ้อมและการแก้ไขปัญหาเพื่อทำการแข่งขันในรายการต่างๆ

เจริญ ธาณิรัตน์ (2548)สรุปว่า โค้ช คือผู้ให้คำแนะนำ อบรมสั่งสอนและฝึกฝนให้ลูกทีมหรือนักกีฬาประสบผลสำเร็จในด้านกีฬาแต่ละประเภทที่ตนเองรับผิดชอบอยู่และพยายามศึกษาค้นคว้าหาความรู้หรือเทคนิคใหม่ๆมาให้นักกีฬาฝึกฝนอยู่เสมอ

ปิยาณี เหล่ากาวิ (2547)กล่าวว่าโค้ชเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจและความรอบรู้สูงเกี่ยวกับเรื่องกีฬาประเภทนั้นๆ ยิ่งไปกว่านั้นต้องชำนาญและกว้างขวางพอต่อกีฬาที่ทำ มีอำนาจบทบาทในการควบคุมดูแลประสานงาน และกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ ต่อนักกีฬาและทีม

สรุป โค้ชหรือผู้ฝึกสอน เป็นผู้ที่ทำหน้าที่ควบคุม การฝึกซ้อม วางแผนและวิเคราะห์รูปแบบการฝึกซ้อมของนักกีฬารวมถึงวิเคราะห์รูปแบบการเล่นของนักกีฬาคู่แข่ง คอยแนะนำถ่ายทอดความรู้เพื่อให้นักกีฬาเพื่อให้นักกีฬาพัฒนาเต็มศักยภาพ เป็นผู้ค้นคว้าหาความรู้และแม่แบบที่ดีให้กับนักกีฬาดังนั้น โค้ชจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนานักกีฬาเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

ความสำคัญของโค้ช

ประโยค สุทธิสง่า (2541)ผู้ฝึกสอนฟุตบอลนับเป็นหัวใจหรือปัจจัยสำคัญที่สุดของทีมฟุตบอล ซึ่งมีบทบาทโดยตรงที่จะผลักดันให้นักฟุตบอลและทีมฟุตบอลพัฒนาไปสู่ชัยชนะและความเป็นเลิศได้ โดยผู้ฝึกสอนแต่ละคนย่อมมีความแตกต่างระหว่างบุคคลและความรู้ความสามารถที่แตกต่างกัน แต่โค้ชทุกคนก็พยายามพัฒนาทีมของตนให้ไปสู่เป้าหมายหรือความสำเร็จในที่สุด ซึ่งความสำเร็จหรือผลงานของโค้ชแต่ละคนจะเป็นเครื่องบ่งชี้ถึงระดับความสามารถและค่าตัวของโค้ชคนนั้นได้ในที่สุด

เจริญ ธาณิรัตน์ (2548)กีฬาทุกประเภทที่นิยมเล่นกันทุกวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นกีฬาพื้นเมือง หรือกีฬาสากลก็ตามจำเป็นต้องมีผู้ฝึกสอนด้วยกันทั้งนั้น เพราะการมีผู้ฝึกสอนเป็นการแสดงให้เห็นว่ามีผู้คอยควบคุมดูแลฝึกฝน ให้ถูกต้องตามเกณฑ์โดยเฉพาะกีฬาประเภททีม ผู้ฝึกสอนย่อมมีความสำคัญมาก เพราะโดยธรรมชาติของกีฬาประเภททีมก็ย่อมบอกให้ทราบอยู่ในตัวเองแล้วว่ามีผู้เล่นมากกว่า 1 คน การมีผู้เล่นมากกว่า 1 คนนั้น ย่อมหมายความว่า พื้นฐานการเล่นของนักกีฬาย่อมมีความแตกต่างกัน ซึ่งความแตกต่างกันนั้นจะเป็นไปตามธรรมชาติของความสามารถเฉพาะตัวของนักกีฬาที่ดี หรือสิ่งแวดล้อมต่างๆ ไปก็ดี ล้วนเป็นปัญหาที่ผู้ฝึกสอนจะต้องหาวิธีหล่อหลอมความ

แตกต่างกันเหล่านั้น ให้นักกีฬาเป็นเสมือนบุคคลคนเดียวกันและมีความสามารถใกล้เคียงกันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ทักษะที่สำคัญของโค้ช

การใช้คำถามที่ดี (Questioning) การใช้คำถามและการรับฟังอย่างตั้งใจ เป็นทักษะที่โค้ชควรพัฒนาเป็นอย่างยิ่งเพราะพลังในการใช้คำถามที่ดีจะทำให้โค้ชมองเห็นตัวเอง กระตุ้นให้โค้ชที่เกิดความอยากเปลี่ยนแปลง และมุ่งมั่นกับเป้าหมายมากขึ้น ซึ่งเทคนิคการใช้คำถามที่ดี และถูกต้องก็จะช่วยให้โค้ชพัฒนาตัวเองได้ดียิ่งขึ้น

การรับฟังอย่างตั้งใจ (Listening) การฟังเรื่องที่โค้ช พูดคุยหรือเล่าให้ฟังโดยไม่มีการพูดแทรก หรือแสดงความคิดเห็นใดๆ จนกว่าจะแน่ใจว่าโค้ชที่พูดจบแล้ว จึงค่อยพูดและควรหลีกเลี่ยงที่จะให้แนวความคิดในทันที แต่ใช้คำถามเพิ่มเติมจนแน่ใจว่าโค้ชอยากได้แนวความคิดของโค้ช จึงจะให้มุมมองแต่ก็ต้องย้ำว่า โค้ชต้องเป็นผู้คิดว่าจะนำไปใช้หรือไม่ ด้วยตัวโค้ชเอง การแสดงความสนใจฟังจะทำให้โค้ชรู้สึกผ่อนคลายที่ได้พูดคุยกับโค้ชมากขึ้น และฟังให้เข้าใจความรู้สึกของโค้ชเป็นหลักไม่ควรใช้ความคิดของตัวเองระหว่างการฟังโค้ชพูด

การให้ข้อมูลป้อนกลับเชิงบวก (Positive Feedback) การให้ความคิดเห็นป้อนกลับในเรื่องต่างๆ ควรใช้ภาษาหรือแนวคิดที่เป็นเชิงบวก ไม่ใช่การตำหนิ หรือแสดงตัวเหนือโค้ช แต่เป็นการให้มุมมองและแนวความคิดที่เป็นประโยชน์เพื่อให้โค้ช สนใจและอยากนำไปประยุกต์ใช้กับตัวโค้ชเอง และควรระบุให้ชัดว่า โค้ชให้แนวความคิดเห็นป้อนกลับในเรื่องที่เกี่ยวกับด้านใด เช่น

- แนวความคิดของโค้ช
- วิธีการที่โค้ชปฏิบัติ
- พฤติกรรมการแสดงออก
- เรื่องที่กำลังโค้ชซึ่งอยู่
- ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น

การจูงใจและให้กำลังใจ (Motivation) การจูงใจและให้กำลังใจกับโค้ช จะกระตุ้นให้โค้ชมีความเชื่อมั่นในตัวเอง กับการเผชิญอุปสรรคของการเปลี่ยนแปลงได้ดีขึ้น เพราะคนส่วนใหญ่กลัว และกังวลกับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ในอนาคตที่มีโอกาสเดาได้ ดังนั้น โค้ชควรเป็นกำลังใจและจูงใจให้โค้ชมีมุมมองที่เป็นเชิงบวก และคิดถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นในด้านที่ดี และเป็นประโยชน์ต่อโค้ชมากกว่าข้อเสีย จะทำให้โค้ชพร้อมและเต็มใจที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองมากขึ้น

การกำหนดเป้าหมายร่วมกัน (Goal Setting) การกำหนดเป้าหมายหลังจากการโค้ชซึ่งเสร็จเป็นสิ่งที่โค้ชละเลยไม่ได้ เพราะการโค้ชซึ่งมุ่งเน้นที่โค้ชซึ่งเกิดการเปลี่ยนแปลงตัวเอง ตามเป้าหมายที่กำหนดร่วมกัน ดังนั้นโค้ชต้องจูงใจให้โค้ชซึ่งมองเห็นเป้าหมายนั้นๆ เป็นของโค้ชซึ่งเองมิใช่ของโค้ช ทักษะนี้จึงต้องทำให้เกิดความชัดเจน และโค้ชซึ่งเกิดการยอมรับด้วยความเต็มใจ แต่โค้ชซึ่งจะมีส่วนร่วมในเรื่องของการติดตามผล การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นด้วยเช่นกัน

ทั้งหมดที่กล่าวมาในด้าน ทักษะที่สำคัญของโค้ช ผู้วิจัยได้แสดงออกมาในรูปแบบภาพดังนี้

รูปที่ 1 ทักษะที่สำคัญของโค้ช

สรุป ความสำคัญของโค้ช ผู้ที่มีหน้าที่ในการวางแผนการฝึกซ้อม ดูแลนักกีฬาในหลายๆด้าน เช่น การฝึกซ้อม การดูแลโภชนาการนักกีฬา การสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬา เป็นต้น โค้ชเปรียบเสมือนหางเสือเรือที่คอยขับเคลื่อนนักกีฬาตลอดระยะเวลาการเดินทางจนถึงจุดหมายที่วางไว้ การโค้ชนั้น เป็นสิ่งที่ตัวโค้ชเองต้องอาศัยความรู้ในหลายๆด้าน รวมทั้งประสบการณ์ในการทำงานเพื่อที่จะทำให้นักกีฬาเชื่อมั่นว่าโค้ชจะนำพวกเขาไปสู่เป้าหมายจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่มีผู้ที่กล่าวว่าโค้ชที่ดีจะต้องมีทักษะที่สำคัญของโค้ช เพื่อนำทักษะไปใช้ในบทบาทหน้าที่โค้ช ซึ่งบทบาทหน้าที่ย่อมมีหลายอย่างในเวลาเดียวกัน โค้ชจึงมีความสำคัญต่อนักกีฬาเป็นอย่างมาก

บทบาทและหน้าที่ของโค้ช

เจริญ ธานีรัตน์ (2545)อธิบายว่า บทบาทหน้าที่ที่สำคัญของผู้ฝึกสอนกีฬา คือ กระตุ้นความสามารถของเด็กหรือนักกีฬา ให้พัฒนาก้าวหน้าไปสู่ความสำเร็จหรือความสามารถสูงสุดในแต่ละวัย และงานสำคัญของผู้ฝึกสอนกีฬา คือ การช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จสูงสุด ในอดีตที่ผ่านมามีความเชื่อกันว่า ผู้ฝึกสอนกีฬา คือ ผู้มีหน้าที่ควบคุม กวดขันให้นักกีฬาฝึกซ้อมอย่างหนัก เพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย แต่ในปัจจุบันควรเปลี่ยนความเชื่อใหม่ว่า ผู้ฝึกสอนกีฬา คือ ผู้รับผิดชอบดูแลฝึกซ้อมกีฬาที่มีความรู้ความสามารถ มีการศึกษาค้นคว้า และสามารถให้คำชี้แนะแก่นักกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ นักกีฬาประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย

ผู้ฝึกสอนกีฬาที่ดีจะต้องใช้ความรู้ความสามารถสูงมากในการรับผิดชอบต่อหน้าที่และสร้างความสำเร็จให้เกิดขึ้นกับนักกีฬา นอกจากนี้จะต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตนเองให้ทันกับเหตุการณ์อยู่เสมอ บทบาทหน้าที่ที่ความรับผิดชอบของผู้ฝึกสอนกีฬาหลายๆอย่างเป็นเรื่องสำคัญที่อาจจะมากกว่าที่หลายคนคาดคิดหรือเข้าใจ การทำหน้าที่ของผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นสิ่งที่ต้องใช้ทั้งความรู้

ความสามารถหลายด้านประกอบกัน ซึ่งแต่ละชนิดหรือประเภทกีฬาต้องการความละเอียดอ่อนลึกซึ้งแตกต่างกัน การที่จะก้าวขึ้นไปสู่การเป็นที่ยอมรับของนักกีฬาและบุคคลทั่วไปได้นั้นจะต้องทุ่มเทเวลาให้กับการทำงานอย่างหนัก เพื่อสั่งสมประสบการณ์ ความชำนาญและความเชี่ยวชาญที่เกิดขึ้นกับตนเอง ที่สำคัญผู้ฝึกสอนกีฬาที่ดีจะต้องมีความกระตือรือร้นและมีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่อยู่เสมอ เมื่อถูกเรียกตัวให้เข้ารับหน้าที่ ไม่ว่าจะโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวล่วงหน้าก็ตาม การที่จะสามารถรับผิดชอบและปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวได้ดีมีประสิทธิภาพเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้ คือ

1. การเป็นครูผู้สอนที่ดี การที่จะเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาที่มีประสิทธิภาพจะต้องทำหน้าที่เป็นครูกีฬาที่ดีในทุกๆ ความหมายของคำว่า “ครูที่ดี” ซึ่งหมายถึง ความเป็นผู้ที่มีความพร้อมในด้านความรู้ความสามารถในการถ่ายทอดเทคนิค ทักษะในแต่ละขั้นตอนของการฝึกกีฬาชนิดหรือประเภทนั้นๆ ได้อย่างถูกต้องชัดเจน เข้าใจง่าย สามารถประยุกต์ใช้วิธีการฝึกได้ในทุกสถานการณ์ที่จะเอื้อให้เกิดประโยชน์และเป็นผลดีกับนักกีฬา

2. เป็นนักจิตวิทยาที่เข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของนักกีฬา ผู้ฝึกสอนกีฬาทุกคนควรทำตัวเป็นนักจิตวิทยาที่ดี เพราะการทำหน้าที่ผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นการทำงานที่ต้องสร้างความสนิทสนมเป็นกันเองกับนักกีฬาของตนและผู้ร่วมงาน ตลอดจนสร้างความมีชีวิตชีวา และความรู้สึกที่ดีให้เกิดขึ้นภายในทีม ผู้ฝึกสอนกีฬาที่มีประสิทธิภาพจะมีความเข้าใจในนิสัยใจคอของนักกีฬาทุกคนเป็นการส่วนตัว ขณะเดียวกันสามารถปรับวิธีการสอนนักกีฬาให้เข้ากับบุคลิกภาพของตนเอง

3. เป็นนักสรีรวิทยาที่รอบรู้ ผู้ฝึกสอนกีฬาเป็นผู้กำหนดแผนการฝึกซ้อมให้กับนักกีฬา ซึ่งการฝึกซ้อมที่หนักและต่อเนื่องเป็นระบบเท่านั้น คือหนทางที่จะนำนักกีฬาไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านเทคนิค ทักษะ หรือความแข็งแรง ความเร็ว ความอดทน การประสานงานของระบบประสาทกล้ามเนื้อและความอ่อนตัว อันเป็นองค์ประกอบหลักของสมรรถภาพทางกายที่สำคัญของนักกีฬา ผู้ฝึกสอนกีฬาทุกคนจะต้องเข้าใจหลักทฤษฎีการฝึกและความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับร่างกายอันเป็นผลมาจากการฝึกและจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักวิธีการฝึกซ้อมที่ทันสมัยด้วย นอกจากนี้โปรแกรมและแผนการฝึกซ้อมทุกขั้นตอน ควรอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้ฝึกสอนกีฬาอย่างใกล้ชิด เพื่อติดตามประเมินผลและพัฒนาความก้าวหน้าได้อย่างถูกต้อง

4. เป็นนักการทูตที่ดี ในการทำหน้าที่ควบคุมดูแลนักกีฬานั้น พ่อแม่ เจ้าหน้าที่ประจำทีม ผู้บริหารกีฬา ผู้ฝึกสอนกีฬา ตลอดจนคนสื่อมวลชนทุกแขนงจะต้องทำความเข้าใจและให้ความเป็นธรรมกับนักกีฬา การพูดหรือเขียนสิ่งใดควรจะเป็นไปในทางสร้างสรรค์มากกว่าที่จะสร้างความกดดัน บีบคั้น ให้เกิดความรู้สึกท้อแท้ หหมดกำลังใจ เพื่อจะช่วยกระตุ้นหรือเป็นแรงจูงใจให้นักกีฬาเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในสิ่งที่เขากระทำอยู่และมีกำลังใจที่จะกระทำต่อไปให้ดียิ่งขึ้น

5. ทำตัวเป็นนักสืบในบางโอกาส บางครั้งหรือบางเวลา ผู้ฝึกสอนกีฬาจำเป็นต้องทำหน้าที่สืบหาข้อมูลบางอย่างด้วยตนเอง เพื่อสืบหาสาเหตุที่มาของปัญหาและวิธีการแก้ไข เช่น บางครั้งจำเป็นต้องสืบหาเหตุผลว่าทำไมนักกีฬาจึงต้องทำการฝึกซ้อมล่าช้าหรือขาดการฝึกซ้อมบ่อย หรือเพราะเหตุใด นักกีฬาจึงตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาประเภทนั้น เป็นต้น

6. ทำตัวเป็นนักแสดงให้เข้ากับบรรยากาศ ในบางครั้งผู้ฝึกสอนกีฬาที่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงบุคลิกหรือลักษณะนิสัยของตนเองชั่วคราว เพื่อให้เข้ากับเหตุการณ์หรือบรรยากาศ ในช่วงเวลานั้น ผู้ฝึกสอนกีฬาที่มีประสิทธิภาพควรที่จะมีไหวพริบปฏิภาณ รู้ว่าช่วงเวลาใดควรจะปรับเปลี่ยนนิสัยตนเองชั่วคราวอย่างไร เพื่อให้เกิดผลดีกับทีม และนักกีฬา

7. เป็นนักเผด็จการในบางเวลา ในบางโอกาสผู้ฝึกสอนกีฬาจำเป็นต้องทำตัวเหมือนนักเผด็จการแต่มีมนุษยธรรม เพราะอาจจะมีบางกรณีที่ผู้ฝึกสอนกีฬาจะต้องตัดสินใจลงไปโดยที่ไม่อาจรอปรึกษาใครได้ อย่างไรก็ตามการตัดสินใจในลักษณะดังกล่าวนี้ผู้ฝึกสอนกีฬาควรจะได้ไตร่ตรองโดยคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลัก

Peter JL Thompson (1991) กล่าวว่า บทบาทสำคัญของผู้ฝึกสอนกีฬาคือการพัฒนาให้นักกีฬาให้เป็นผู้ที่มีศักยภาพสูงสุดทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ซึ่งในการทำหน้าที่ดังกล่าวผู้ฝึกสอนมีบทบาทหลายอย่างที่ควรทำ บทบาทบางอย่างผู้ฝึกสอนรู้สึกพอใจแต่บทบาทบางอย่างผู้ฝึกสอนกีฬาอาจจะไม่อยากทำแต่ในฐานะผู้ฝึกสอนกีฬาที่เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องทำให้ได้ ถ้าปรารถนาที่จะทำหน้าที่ผู้ฝึกสอนให้ประสบผลสำเร็จ ผู้ฝึกสอนต้องตอบคำถามตัวเองว่า บทบาทต่อไปนี้ได้ทำอยู่หรือไม่ ซึ่งบทบาทผู้ฝึกสอนกีฬาจะประกอบด้วย

1. หน้าที่ครู (Teacher) ให้ความรู้ ทักษะ และความคิดใหม่ ๆ กับนักกีฬา ทั้งทางการกีฬาและการใช้ชีวิต
2. หน้าที่ผู้ฝึกซ้อม (Trainer) การปรับปรุงสมรรถภาพ ทักษะ และเทคนิคให้กับนักกีฬา
3. หน้าที่ผู้ให้คำแนะนำ (Instructor) แนะนำกิจกรรมและการฝึกปฏิบัติที่เหมาะสมและปลอดภัย
4. หน้าที่ผู้ให้แรงจูงใจ (Motivator) พัฒนาให้นักกีฬาเป็นบุคคลที่มีความเชื่อมั่นและมีกำลังใจ
5. หน้าที่ผู้สร้างวินัย (Disciplinarian) มีความยุติธรรมและให้ความเสมอภาคกับนักกีฬาทุกคน
6. หน้าที่นักจัดการ (Manager) จัดระบบ และวางแผนการฝึกซ้อมและการแข่งขัน
7. หน้าที่ผู้บริหาร (Administrator) จัดดำเนินการฝึกซ้อมให้เป็นไปในแนวทางที่เหมาะสม

8. หน้าที่ตัวแทนชุมชน (Publicity agent) การให้ข่าวกับสื่อมวลชน การเป็นนักสื่อสารที่ดี
9. หน้าที่นักสังคมสงเคราะห์ (Social worker) การให้คำปรึกษาและแนะนำช่วยเหลือนักกีฬาเรื่องทางครอบครัว
10. หน้าที่เป็นเพื่อน (Friend) ให้ความสนิทสนมกับนักกีฬาเหมือนเพื่อนคนหนึ่ง
11. หน้าที่นักวิทยาศาสตร์ (Scientist) การวิเคราะห์ การประเมินผล และแก้ไขปัญหาของนักกีฬา
12. หน้าที่นักเรียน (Student) รับฟัง เรียนรู้ และแสวงหาความรู้ใหม่ๆ การทำหน้าที่ผู้ฝึกสอนกีฬาจึงเปรียบเสมือนนักแสดงที่ต้องแสดงให้ได้หลายบทบาท บางครั้งต้องแสดงบทบาทหนึ่งในสถานการณ์หนึ่ง แต่บางครั้งก็อาจต้องแสดงหลายบทบาทในคราวเดียวกัน การเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาจึงควรจะต้องแสดงบทบาทให้เข้ากับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

สรุป การทำหน้าที่ผู้ฝึกซ้อม หน้าที่ผู้ให้แรงจูงใจ หน้าที่นักจัดการ หน้าที่เป็นเพื่อน และ หน้าที่นักวิทยาศาสตร์ เป็นต้น บทบาทและการทำหน้าที่เหล่านี้ โค้ชไม่ต่างอะไรจากนักแสดงที่ต้องมีหลายบทบาท โค้ชที่ดีจะต้องรู้จักเลือกปรับใช้ในแต่ละบทบาทให้เข้ากับสถานการณ์เพื่อให้สถานการณ์ที่โค้ชเจอนั้นเกิดสิ่งที่ดีที่สุดแก่ทีมและนักกีฬาของตนเอง ดังนั้นบทบาทที่โค้ชแสดงออกมานั้นเป็นอาการ การกระทำหรือที่เรียกกันว่า พฤติกรรมการโค้ช โดยพฤติกรรมของโค้ช ผู้ที่รับรู้และสัมผัสโดยตรงก็คือนักกีฬาของเขานั้นเอง

ปรัชญาการโค้ช (Coaching Philosophy)

Martens (2004) กล่าวว่า คำว่า “ ปรัชญา ” (Philosophy) มาจากภาษากรีก คือ Philos ซึ่งหมายถึงความรักหรือเพื่อน รวมกับคำว่า Sophos ซึ่งหมายถึง ความฉลาดหรือความรู้ ปรัชญาจึงหมายถึง ความรักในความรู้ ซึ่งถ้าจะแปลตามตัวแล้วคงจะไม่สื่อความหมายแต่อย่างไร ปรัชญาจึงน่าจะหมายถึง ความเชื่อหรือหลักการที่จะเป็นแนวทางสู่การปฏิบัติ สำหรับโค้ชการมีปรัชญาของการฝึกสอนกีฬา (Philosophy of Sports) จะช่วยให้โค้ชมีแนวคิดหรือแนวทางที่ยึดถือปฏิบัติต่อไปในชีวิตภายนอก ซึ่งตรงกันข้ามกับโค้ชที่ไม่มีปรัชญาของการฝึกสอนกีฬาจะทำให้ขาดแนวทางในการปฏิบัติเพื่อไปสู่จุดหมายปลายทาง โดยความจริงแล้วแม้การเป็นโค้ชที่ดีจะต้องมีองค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา การจัดการทางการกีฬา และการเสริมสร้างเทคนิคและแทคติก แต่ปรัชญาของการฝึกสอนกีฬาจะเป็นตัวกำหนดว่าโค้ช จะใช้องค์ความรู้ที่มีอยู่อย่างชาญฉลาดได้อย่างไร ปรัชญาจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการที่จะช่วยให้โค้ชได้มองเห็นตัวเองว่าเป็นโค้ชอย่างไร กำลังจะทำอะไร ทำเพื่ออะไร ทำกับใคร และจะทำอย่างไร เพราะปรัชญาของโค้ชจะมีผลต่อความรู้สึกรู้สึกของโค้ชที่มีผลต่อเหตุการณ์ในอดีต มีผลต่อความคิดเห็น/ทัศนคติของโค้ชที่มีต่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน และมีผลต่อความคาดหวังต่อสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต นั่นคือปรัชญาของโค้ชเป็นตัวกำหนดการคิดการกระทำทุกอย่าง ซึ่งรวมถึงกระบวนการการตัดสินใจด้วย

มีคำกล่าวว่า “ ถ้าคุณไม่รู้ว่าคุณจะไปที่ไหน ก็จะไม่มีการเดินทางที่จะพาคุณไปถึงได้ ” ในการที่คุณจะไปให้ได้ คุณจะต้องรู้เสียก่อนว่าคุณจะไปที่ไหน และโดยเนื้อหาต่อไปนี้เรา จะให้แผนที่ถนนกับคุณ แต่มันก็ขึ้นอยู่กับคุณที่จะเลือกถนนที่ถูกต้อง ผู้ฝึกสอน ถ้าปราศจากปรัชญา ก็จะขาดแนวทางและความช่วยเหลือการที่จะฝ่าฟันกับอุปสรรคและแรงกดดันของสังคม ดังเช่นเรื่องที่ท่านจะได้อ่านต่อไป

“ ครั้งหนึ่งมีชายสูงอายุ เด็กชาย และลาตัวหนึ่ง ต้องการที่จะเดินทางไปในเมือง ทั้งสองตกลงกันว่าจะให้เด็กชายเป็นผู้ขี่ลาและชายสูงอายุเดินไป เมื่อทั้งสองเดินทางมาเป็นเวลานานก็ได้พบกับผู้คนจำนวนหนึ่งก็ได้มีการพูดถึงความน่าอายที่ให้เด็กชายเป็นผู้ขี่ลาและให้ชายสูงอายุเดิน ดังนั้น ชายสูงอายุและเด็กชายจึงตกลงกันใหม่ว่าอาจจะจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องถ้าจะมีการเปลี่ยนกัน ต่อมาพวกเขาเดินทางผ่านผู้คนอีกครั้งก็ได้มีการพูดถึงความน่าอายที่เห็นชายสูงอายุขี่ลาและเด็กชายต้องเดิน ทั้งสองจึงตกลงกันใหม่ว่า บางทีพวกเขาทั้งสองควรจะเดินไปด้วยกัน ต่อมาพวกเขา ก็ได้เดินทางผ่านผู้คนอีกครั้ง ก็ได้มีการพูดถึงความโง่ของคนที่ทั้งสองที่ต้องเดินทั้งที่มีลาที่จะขี่ได้ ชายสูงอายุและเด็กชายตัดสินใจใหม่อีกครั้งว่าอาจจะจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องถ้าเขาทั้งสองจะขี่ลาไปด้วยกัน ในไม่ช้าพวกเขาก็เดินทางผ่านผู้คนอีกครั้งก็ได้มีการพูดถึงความน่าอายที่ให้สัตว์ตัวเล็กต้องแบกรับ น้ำหนักของคนทั้งสอง ดังนั้น ชายสูงอายุและเด็กชายจึงตัดสินใจกันใหม่ว่าบางที อาจจะจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องถ้าพวกเขาจะแบกลาไป และขณะที่พวกเขากำลังเดินข้ามสะพานอยู่ นั้นมือของพวกเขาที่รู้สึกอ่อนแรงจึงไม่สามารถที่จะจับเวลาไว้ได้ ในที่สุดลาจึงตกลงไปในแม่น้ำและจมน้ำตาย การปฏิบัติของคนทั้งสองในเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ถ้าคุณพยายามที่จะทำให้อันใดก็ตามเกิดความพึงพอใจสุดท้ายคุณก็จะสูญเสียลาของคุณไป ”

เจริญ ธาณิรัตน์ (2545)กล่าวโดยย่อ ความหมายหรือคำจำกัดความของคำว่า

“ปรัชญา” คือแนวทางหรืออุดมการณ์ในการดำเนินชีวิตที่สามารถพบเห็นได้จากการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งก่อให้เกิดประสบการณ์ เป็นวิถีชีวิตที่ท่านสามารถกำหนดแนวทาง และเข้าไปมีส่วนร่วมรับผิดชอบด้วยตนเองหรือรับผิดชอบร่วมกับผู้อื่น เป็นการตัดสินใจที่ท่านสามารถเลือกหรือกำหนดแนวทางให้กับตนเอง ขณะเดียวกันความมุ่งมั่นตั้งใจที่พร้อมจะพัฒนาแนวคิด หรือปรัชญาของตนเองให้ดีขึ้น จะทำให้ท่านรู้จักและเข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเองมากยิ่งขึ้น ลักษณะเช่นนี้จะช่วยให้ปรัชญาชีวิตหรือปรัชญาในการทำงานของท่านได้รับการพัฒนาสร้างสรรค์อยู่เสมอ และถูกนำไปใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติที่ก่อให้เกิดประโยชน์และผลดีทั้งต่อตนเองและส่วนรวมต่อไป “โค้ช” ที่ดีต้องมีปรัชญาของการฝึก เพื่อขับเคลื่อนให้นักกีฬาไปสู่จุดหมายปลายทางให้ได้ ดังนั้น “โค้ช” ที่ไม่ทราบปรัชญาของการฝึก จะทำให้ขาดแนวทางในการปฏิบัติเพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางได้ ดังนั้นเพื่อการฝึกกีฬาให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โค้ชจำเป็นที่จะต้องทราบว่าขณะนี้ตนเองกำลังทำอะไรอยู่ ทำเพื่ออะไรทำกับใครและทำอย่างไร ปรัชญานี้เป็นความเชื่อหรือหลักการที่จะเป็นแนวทางไปสู่การปฏิบัติ ในแง่ของการกีฬานั้น ปรัชญาของชีวิตจะเป็นพื้นฐานของปรัชญาการฝึกกีฬาและจำเป็นปรัชญาของการฝึกกีฬาเฉพาะอย่างหรือเป็นเทคนิคและแทคติก ที่โค้ชจะนำมาใช้ในการฝึกซ้อมกีฬาต่อไป เมื่อคุณเป็นโค้ช ปรัชญาในการฝึกสอนกีฬาจะเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากกว่าความรู้เรื่องกีฬาในการที่จะทำให้คุณไม่เสียลาของคุณไป การมีปรัชญาจะช่วยกำจัดความไม่แน่ใจในการทำงานของตนเอง

ความมีวินัย หลักเกณฑ์การทำงาน การแข่งขันที่จะเกิดขึ้นในอนาคต วัตถุประสงค์ระยะยาวและระยะสั้น และปัญหาต่างๆ ของการฝึกสอนกีฬา ดังนั้น จึงเป็นสิ่งที่ดีถ้าผู้ ฝึกสอนจะให้เวลากับการพัฒนาปรัชญาของการฝึกสอนกีฬาเท่ากับการให้เวลาในการพัฒนาความรู้ทางด้านเทคนิคทักษะของกีฬาที่ฝึกสอนอยู่

โค้ชที่จะก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายของการเป็นผู้ฝึกสอนที่ดี ควรมีปรัชญา เพราะปรัชญาจะเป็นตัวกำหนดเป้าหมายหรือกำหนดเส้นทางที่ชัดเจนว่าโค้ชควรจะไปในทิศทางใด และคงจะเป็นไปไม่ได้ที่โค้ชจะก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายหากนักกีฬายังไม่รู้จักตัวตนของโค้ชอย่างชัดเจน ว่าเป้าหมายของโค้ชคืออะไร ก็ยากที่จะไปถึงจุดมุ่งหมายนั้น ดังนั้นโค้ชจึงจำเป็นต้องมีปรัชญาในการโค้ชเช่นกัน ซึ่งในการที่จะพัฒนาปรัชญาการโค้ชที่ดีนั้น โค้ชจะต้องใช้ความรู้ในการพัฒนาปรัชญาของตนเอง ความรู้ในที่นี้คือการรู้จักตนเองและเป้าหมายของตนเองที่แน่ชัด เพื่อนำนักกีฬาของตนเดินทางไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ และเพื่อนำนักกีฬาไปสู่ความสำเร็จ

พฤติกรรมโค้ช (Coaching Behaviors)

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541)กล่าวถึง พฤติกรรมของโค้ช (Behaviors of the coach) ว่าพฤติกรรมของโค้ชมีอิทธิพลต่อตัวนักกีฬาเพราะพฤติกรรมของโค้ชสามารถกระตุ้นหรือสร้างแรงจูงใจให้นักกีฬายินยอม และตั้งใจแสดงความสามารถในการแข่งขันอย่างเต็มที่

Martens (2004)กล่าวว่า การกระทำของโค้ชหรืออาการที่โค้ชแสดงออกอย่างเป็นกระบวนการในการฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาและทีมกีฬา และมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย

สรุป พฤติกรรมโค้ชเป็นอาการหรือการกระทำที่โค้ชแสดงออกมาทางการเคลื่อนไหว การสื่อสาร สามารถกระตุ้นและสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬา ในการฝึกซ้อม การสร้างวินัยให้กับนักกีฬา เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้ ซึ่งในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจะศึกษาโดยดำเนินการตามแนวคิดของ เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens) เกี่ยวกับพฤติกรรมโค้ช 3 ด้าน ซึ่งประกอบด้วย ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช และด้านรูปแบบการโค้ช

1.ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช (Philosophy)คือ ความเชื่อหรือแนวคิดหลักที่โค้ชยึดถือเป็นแนวทางสำหรับใช้ในการกระบวนการในการสอน การฝึก การโค้ช เพื่อพัฒนาความสามารถของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

1.1 ชัยชนะเป็นอันดับแรก นักกีฬาเป็นอันดับรอง (Winning Fist, Athletes Second) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อนำไปสู่ชัยชนะ เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่ชัยชนะอย่างเดียว โดยโค้ชมุ่งหวังให้นักกีฬาเป็นผู้ชนะเลิศในการแข่งขัน มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับจากสังคม มีสถิติติดอันดับโลก ซึ่งทั้งโค้ชและนักกีฬาจะต้องเสียสละ อดทน และฝึกซ้อมอย่างจริงจัง โค้ชที่มีเป้าหมายแบบนี้จะมองเห็นความสำคัญของชัยชนะมากกว่าการพัฒนาตัวนักกีฬา โค้ชจะทุ่มเทการฝึกซ้อมอย่างหนักโดยไม่สนใจต่อสิ่งแวดล้อมรอบๆตัว โค้ชจะสอนและฝึกนักกีฬาโดยเน้นในเรื่องทักษะและเทคนิคที่จำเป็นสำหรับการได้รับชัยชนะ สอนให้นักกีฬารู้จักการใช้กฎ กติกา มารยาทและ

ระเบียบการแข่งขันเพื่อไม่ให้เสียเปรียบคู่ต่อสู้ ให้ความสำคัญกับนักกีฬาที่มีความสามารถสูง ปลุกฝังให้นักกีฬามีความมุ่งมั่นและมั่นใจในการแสดงความสามารถออกมาอย่างเต็มศักยภาพเพื่อสร้างผลงานแห่งความสำเร็จ

ปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการออกแบบการฝึกซ้อม คือ ระดับความสำคัญของชัยชนะ โค้ชบางคนพูดว่าชัยชนะเป็นสิ่งสำคัญน้อยที่สุด แต่ในทางปฏิบัติดูเหมือนจะไม่เป็นเช่นนั้น ยกตัวอย่างเช่น โค้ชที่ให้นักกีฬาฝีมือดีที่สุดเท่านั้นลงแข่งขัน โค้ชที่ให้นักกีฬาที่ได้รับบาดเจ็บแต่ฝีมือดีลงแข่งขัน หรือโค้ชที่ตะโกนต่อว่านักกีฬาเมื่อนักกีฬาทำผลงานที่น่าผิดหวัง ตัวอย่างโค้ชเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาให้ความสำคัญกับชัยชนะมากกว่าการพัฒนาทักษะของนักกีฬา

1.2 นักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง (Athletes first, winning second) คือการที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อพัฒนาตัวนักกีฬา เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่การพัฒนาตัวนักกีฬา โดยโค้ชมุ่งหวังที่จะพัฒนานักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงพัฒนาบุคลิกภาพและความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา โค้ชจะสอนให้นักกีฬารู้จักการควบคุมอารมณ์ หรือมีชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยฝึกให้นักกีฬามีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ รู้จักตัวเอง และสอนให้นักกีฬารู้จักพัฒนาตนเองอย่างเป็นลำดับขั้น

ในฐานะโค้ช การตัดสินใจทุกอย่างรวมถึงพฤติกรรมกรรมการแสดงออก ควรทำเพื่อประโยชน์ของนักกีฬาเป็นอันดับแรก หลังจากนั้นคุณอาจพัฒนานักกีฬาหรือทีมเพื่อเพิ่มโอกาสในการได้รับชัยชนะมากขึ้นเป็นอันดับรอง แต่ในทางปฏิบัติแล้วเป็นสิ่งที่ยากมาก ทุกวันนี้องค์กรกีฬาบางองค์กรมีผู้บริหารที่ต้องการให้โค้ชปฏิบัติตรงกันข้ามกับคำว่า “นักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง (Athletes First, Winning Second)” ซึ่งอาจเป็นวัตถุประสงค์ส่วนตัวของโค้ชคนนั้นคือการได้รับชัยชนะหรือเป็นเพราะแรงกดดันจากผู้อื่น ถึงแม้ว่าโค้ชบางคนจะใช้กีฬาสอนให้เยาวชนเป็นคนดีของสังคม แต่หากโค้ชคนนั้นไม่สามารถทำให้เยาวชนชนะการแข่งขันได้ ก็มักจะถูกมองว่าเป็นโค้ชที่ทำงานบกพร่องและถูกไล่ออก เหตุการณ์นี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในแวดวงกีฬาปัจจุบันจนกลายเป็นวัฒนธรรม แต่การศึกษาเกี่ยวกับกีฬาสสมัยใหม่ที่มุ่งเน้นให้ทุกฝ่ายคำนึงถึงประโยชน์ของนักกีฬาก่อนชัยชนะ ทำให้บุคลากรทางการกีฬารุ่นใหม่ทั้งผู้จัดการแข่งขันและโค้ชหันมาสนใจการพัฒนาทักษะของนักกีฬาก่อนและลดความสำคัญของชัยชนะลง เพราะฉะนั้นในอนาคตอันใกล้ วัฒนธรรมความเชื่อเดิมในแวดวงกีฬาก็อาจเปลี่ยนแปลง จากเดิมที่เราต้องตั้งคำถามว่า เราทำให้ทีมชนะไปแล้วกี่ครั้ง อาจจะต้องเปลี่ยนเป็นว่า เราทำให้นักกีฬามีทักษะมากขึ้นจนกลายเป็นผู้ชนะได้กี่ครั้ง

นารีทัต โภมารทัต (2554)กล่าวว่าในเกมการแข่งขันทุกเกมย่อมจะมีผลแพ้ชนะ ควบคุมได้ด้วยเสมอ เมื่อเราพิจารณาเรื่องของการแพ้ชนะในหลายๆ มุมมอง เราจะเห็นว่าการแข่งขันนั้นสร้างเยาวชนได้หลายประเภท บางคนแข่งขันเพื่อความสนุกสนาน บางคนแข่งขันเพื่อต้องการเป็นที่หนึ่ง บางคนลองผิดลองถูกเพื่อการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ เพราะฉะนั้นการมองการแข่งขันในหลายๆ มุมมอง โดยไม่จำเพาะเจาะจงว่า การแข่งขันคือชัยชนะเท่านั้น จะทำให้การแข่งขันแต่ละครั้งมีสีสัน และสามารถทำให้เยาวชนรู้สึกว่าการไขว่คว้าชัยชนะเป็นสิ่งสนุกสนาน ทั้งนี้เยาวชนจะตระหนักถึง

มุมมองที่แตกต่างเหล่านี้ได้ก็ด้วยคำแนะนำของโค้ช โค้ชต้องทำให้เยาวชนคิดถึงความรับผิดชอบยอมรับสิทธิของผู้อื่น และที่สำคัญคือยอมรับและเห็นคุณค่าของตนเอง

สรุป กีฬามีแพ้มี่ชนะเป็นของคู่กัน คุณเคยคิดไหมว่าบางคนแข่งขันแพ้แล้วแพ้อีกแต่เขาก็ยังเล่น โดยที่บางครั้งแทบไม่เห็นหนทางของชัยชนะ เพราะแต่ละคนมีเป้าหมายของการเล่นกีฬาที่แตกต่างกัน บางคนเล่นเพราะสังคมกลุ่มเพื่อน เล่นเพราะความสนุกสนาน เล่นเพื่อพัฒนาทักษะ และการเล่นเพื่อไปสู่ชัยชนะ ด้วยเหตุผลที่ต่างกันทำให้เป้าหมายของการเล่นกีฬาย่อมต่างกัน ทั้งนี้โค้ชจะต้องเป็นผู้ที่คอยพัฒนานักกีฬาและคอยให้คำแนะนำให้นักกีฬาเป็นผู้ที่วินัยในตนเอง รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือการยอมรับผู้อื่นพร้อมทั้งเห็นคุณค่าในตนเอง

2. วิธีการโค้ช (Coaching Approach way) คือ พฤติกรรมของโค้ชที่แสดงออกถึงจุดมุ่งหมาย กระบวนการ ขั้นตอน ลักษณะและวิธีการดำเนินกิจกรรมที่โค้ชปฏิบัติในกระบวนการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬา เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพและสมรรถภาพทางด้านเทคนิค แทคติก และกลยุทธ์ในการเล่นของนักกีฬาและทีมกีฬาให้พร้อมสำหรับการแข่งขัน ซึ่งในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional Approach way) และวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach way)

2.1 วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional Approach way) คือ การที่โค้ชเริ่มตั้งแต่ระดับพื้นฐานจนถึงระดับสูงสุด เช่น การฝึกทักษะ การฝึกเทคนิค จนทำให้นักกีฬาเกิดความชำนาญและมีความแม่นยำจากนั้นจะสอนเกี่ยวกับวิธีการแข่งขัน ซึ่งโค้ชมุ่งหวังให้นักกีฬาได้มีการปรับใช้เทคนิคและแทคติกแต่นักกีฬาไม่เคยฝึกสิ่งเหล่านั้นมาก่อนจึงทำให้ไม่มีประสบการณ์ และบ่อยครั้งที่แบบฝึกไม่มีความสัมพันธ์กันจึงไม่สามารถนำแบบฝึกที่ฝึกมาไปวางแผนเกมการเล่นหรือปรับใช้เทคนิคและแทคติกได้ ทำให้นักกีฬาเกิดความเบื่อหน่ายจากการฝึกเพราะมันอาจจะฝึกยาวนานเกินไป ซึ่งโค้ชบางคนก็มีความเชื่อว่าการฝึกทักษะพื้นฐานซ้ำบ่อยๆ จะทำให้เทคนิคดีขึ้น แต่ในความเป็นจริงวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม (Traditional Approach) ทำให้ความสนุกในการเล่นกีฬายาวไปและฝึกที่มากเกินไปจะส่งผลต่อความสามารถในการเล่นของนักกีฬาหรือเรียกว่าเป็นการทำลายแรงกระตุ้นของนักกีฬา และวิธีการโค้ชแบบนี้จะถูควัดคุณค่าโดยโค้ชที่เป็นเผด็จการ

2.2 วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach way) คือ รูปแบบการฝึกที่สอดคล้องกับการเล่นเกมหรือคล้ายเกมการแข่งขัน โดยสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง สนุกสนานมีความท้าทาย และมีการเรียนรู้สถานการณ์ในขณะที่นักกีฬาได้เล่น นักกีฬาจะได้เรียนรู้ว่าจะทำอะไรสิ่งเหล่านี้เรียกว่า Tactical awareness เมื่อนักกีฬาเข้าใจถึงแทคติกที่ต้องใช้ นักกีฬาก็จะมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาเป็นเพราะพวกเขามีแรงกระตุ้นที่จะเรียนรู้หรืออยากที่จะพัฒนาเทคนิคให้ดีขึ้น นักกีฬาจะรับฟังคำแนะนำของโค้ช เพราะโค้ชได้สอน สิ่งที่เขาอยากที่จะเรียนรู้ภาพรวมคือเน้นให้นักกีฬาเข้าใจกับเกมโดยรวม ต่อจากนั้นโค้ชสอนให้นักกีฬาเรียนรู้วิธีการเล่นเกมรวมไปถึงแนะนำให้นักกีฬาว่าต้องทำอะไรภายในเกม ให้คิดตัดสินใจด้วยตนเองไม่ใช่สิ่งที่โค้ชแนะนำ เช่น ให้นักกีฬาคิดทบทวนเกี่ยวกับระดับทักษะที่ต้องใช้ในการเล่น ซึ่งสิ่งที่โค้ชแนะนำจะช่วยให้นักกีฬาที่มีประสบการณ์มากขึ้น และยกตัวอย่างให้นักกีฬาว่าเขาสามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญในการเล่นเทคนิคที่สามารถจัดการกับแทคติกหรือสามารถอ่านรูปแบบการเล่นเกมได้ เพื่อที่จะได้เลือกใช้แทคติกได้อย่าง

ฉลาดและถูกต้อง วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น Game Approach จะให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจซึ่งการให้อำนาจแก่นักกีฬาได้มีส่วนร่วมที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นภายในเกมนั้นคือส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานในการเล่น

วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น ใช้งานอย่างไร (How to Game Approach work)

วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น Game Approach เป็นพื้นฐานที่ใกล้เคียงกับการแก้ปัญหาในการเล่น แต่ไม่ใช่แค่การโยนบอลแล้วปล่อยให้พวกเขาฝึกกันเอง ในการชี้แนะต้องมีทักษะในการวิเคราะห์สถานการณ์ระหว่างเกมด้วยตนเองโค้ชต้องมีโครงสร้างหรือตัวอย่างให้คล้ายกับสถานการณ์ในการเล่น นักกีฬาจะได้เรียนรู้ว่าอะไรที่จะช่วยให้การเล่นดีขึ้น ซึ่งในการโค้ชจะทำสิ่งเหล่านี้ได้ต้องมีองค์ประกอบดังนี้ คือ

1.รูปแบบในการเล่นเกมที่ชัดเจน (Shaping game)คือการสอนที่นำไปสู่การเล่นเกมที่สามารถปรับเปลี่ยนให้เกิดความหลากหลายในการเรียนรู้สถานการณ์ต่างๆได้ เช่น สามารถปรับเปลี่ยนกติกาขณะฝึกได้ สามารถปรับเปลี่ยนจำนวนผู้เล่นให้ได้มีส่วนร่วมในการฝึกมากขึ้น สามารถปรับเปลี่ยนขนาดของสนามหรือประตูเพื่อให้นักกีฬาเกิดความมุ่งมั่นมากขึ้นและสามารถปรับเปลี่ยนหรือตั้งเป้าหมายกับคะแนน

2.เน้นการเล่นหรือการเล่นอย่างมีจุดหมาย (Focusing game)

3.ยกระดับการเล่น(Enhancing game) คือ การที่โค้ชได้เพิ่มความท้าทาย การต่อรอง เพื่อให้เกิดความสนุกในการเล่น ให้กำลังใจให้การยอมรับ เมื่อพวกเขาพัฒนาการที่ดีขึ้น

ข้อแตกต่างระหว่างวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม(Traditional Approach) กับวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach)

ข้อแตกต่างระหว่างวิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม(Traditional Approach) กับวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น (Game Approach)	
Traditional Approach	Game Approach
-สอนทักษะพื้นฐาน เทคนิคแบบเฉพาะเจาะจง หลังจากนั้นจึงสอนภาพรวมของเกม	-สอนวิธีการเล่นเป็นเกมโดยรวมแล้วจึงสอนทักษะ เทคนิค แทคติก ที่ต้องใช้ภายในเกม
-มีการฝึกซ้ำๆบ่อยครั้งของทักษะต่างๆ	-มีการฝึกคล้ายการเล่นเพื่อสอนเทคนิคและแทคติก และแก้ไขเกมการเล่น
-โค้ชเป็นศูนย์กลาง เป็นคนออกคำสั่งโดยตรง โดยไม่คำนึงถึงความต้องการของผู้เล่น	-นักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นโดยโค้ชจะสอนแบบรวมๆ แล้วเน้นไปที่ความต้องการของผู้เล่น มีการสอนที่หลากหลาย
-นักกีฬามีความเบื่อหน่ายจากการฝึกที่ซ้ำๆบ่อยๆ และเป็นเวลานานๆ และไม่เกิดแรงจูงใจในการฝึก	-นักกีฬามีความสนุกสนาน จากการฝึกที่ตรงประเด็น และท้าทาย ทำให้เกิดแรงจูงใจในการฝึก
-โค้ชต้องการให้นักกีฬามีการตอบสนองอย่างรวดเร็ว แต่ทำให้ไม่ได้พัฒนาความคิด	-โค้ชต้องการฝึกนักกีฬาให้มีการพัฒนาทางความคิด ความเข้าใจในการเลือกใช้ทักษะ
-เป็นการสอนแบบเผด็จการ	-เป็นการสอนที่มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

3.รูปแบบของการโค้ช (Coaching Style) คือ รูปแบบของการโค้ชเป็นสิ่งที่โค้ชสร้างขึ้นในกระบวนการฝึกให้ปรากฏในลักษณะของการสื่อสารหรือการปฏิบัติปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ สิ่งที่มีความสำคัญเป็นลำดับต่อมาที่ผู้ฝึกสอนจะต้องตัดสินใจเลือก เพราะแบบของโค้ชเป็นตัวแสดงให้เห็นว่าโค้ชใช้ทักษะและยุทธวิธีอะไรในการสอนนักกีฬา บริหารการฝึกซ้อมและแข่งขันอย่างไร อะไรเป็นวิธีที่โค้ชนำมาใช้ในการฝึกหัดนักกีฬา และสิ่งสำคัญที่สุด อะไรเป็นบทบาทของโค้ชที่แสดงกับนักกีฬา ซึ่งในที่นี้แบ่งเป็น 3 รูปแบบคือ

- รูปแบบการโค้ชแบบออกคำสั่ง (Command Style)
- รูปแบบการโค้ชแบบคล้อยตามนักกีฬา(Submissive Style)
- รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ(Cooperative Style)

Martens (2004)กล่าวว่า รูปแบบการโค้ชเป็นสิ่งที่มีความสำคัญข้อที่สองที่โค้ชจะต้องตัดสินใจเลือก เพราะรูปแบบของโค้ชเป็นตัวแสดงให้เห็นว่าโค้ชใช้ทักษะและยุทธวิธีอะไรในการโค้ชนักกีฬา บริหารการฝึกซ้อมและการแข่งขันอย่างไร อะไรเป็นวิธีที่โค้ชนำมาใช้ในการฝึกหัดนักกีฬา และสิ่งสำคัญที่สุดอะไรเป็นบทบาทของโค้ชที่แสดงกับนักกีฬา โดยทั่วไปเราจะสามารถจำแนกรูปแบบของโค้ชได้เป็น 3 แบบ คือรูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา หรือรูปแบบการโค้ชที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น

3.1รูปแบบการโค้ชแบบออกคำสั่ง (Command Style) คือ โค้ชที่มีการ

ทำงานแบบออกคำสั่ง โค้ชจะเป็นผู้ตัดสินใจเองทุกอย่าง นักกีฬาเป็นผู้ทำตามคำสั่งของผู้ฝึกสอน โค้ชประเภทออกคำสั่งจะเป็นผู้ที่มีบทบาทในการบอกนักกีฬาว่าต้องทำอะไร นักกีฬาจะมีบทบาทแค่รับฟัง และทำตามโค้ชที่มีการทำงานแบบออกคำสั่งสามารถพบเห็นได้ทั่วไปทั้งระดับชาติ มหาวิทยาลัยมัธยม ผู้ฝึกสอนที่ไม่มีประสบการณ์ส่วนมากจะใช้งานแบบออกคำสั่งเพราะรับอิทธิพลมาจากโค้ชของเขา แต่โค้ชบางคนก็ใช้เพราะเป็นการช่วยปกปิดความไม่แน่นอนเกี่ยวกับความสามารถของตน ถ้าผู้ฝึกสอนไม่เปิดโอกาสให้นักกีฬาถามคำถามและสามารถหลีกเลี่ยงการอธิบายเหตุผลว่าทำไมนักกีฬาถึงต้องทำ เมื่อนั้นการตอบคำถามอันเป็นที่ไม่พอใจก็จะเกิดขึ้นหรือไม่นักกีฬาก็เพียงได้แต่คิดแต่ไม่แน่ใจเท่านั้น อย่างไรก็ตาม การทำงานแบบออกคำสั่งก็เป็นวิธีที่ได้ผลกับนักกีฬาประเภททีมที่ต้องอาศัยการจัดการอย่างดี นักกีฬาจะไม่มี ความพยายามอย่างเต็มที่ ถ้ามีการทำงานแบบประชาธิปไตย การทำงานแบบออกคำสั่งเป็นวิธีที่ใช้ได้ผลถ้าชัยชนะเป็นจุดมุ่งหมายที่โค้ชให้ความสำคัญอันดับแรก และถ้าโค้ชเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬาโดยไม่ต้องสนใจแรงจูงใจของนักกีฬาในการที่จะทำให้นักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขัน อย่างไรก็ตาม ข้อเสียที่สำคัญ คือ การเข้าร่วมของนักกีฬาจะไม่ได้เกิดขึ้นจากแรงจูงใจภายในตัวนักกีฬาเอง นักกีฬาอาจจะเข้าร่วมเพราะการยกยอของโค้ชหรือไม่ก็หลีกเลี่ยงการโกรธของโค้ช การทำงานแบบออกคำสั่งยังทำให้การเข้าร่วมการกีฬาดความสนุกสนานและการประสบความสำเร็จจะเป็นของโค้ชไม่ใช่ของนักกีฬา ปัจจุบันการออกคำสั่งเริ่มไม่เป็นที่ยอมรับมากขึ้นเพราะเป็นการทำงานที่ปฏิบัติต่อนักกีฬาเหมือนหุ่นยนต์หรือทาส โค้ชจึงมักมีข้อบาดหมางกับนักกีฬาที่มีความสามารถสูงและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อนักกีฬาน้อยลง การทำงานแบบออกคำสั่งไม่สามารถไปด้วยกันได้กับโค้ชที่มีจุดมุ่งหมาย “ นักกีฬามาอันดับหนึ่ง ชัยชนะมาอันดับสอง (Athletes first, winning second)” และถ้าโค้ชมีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้ นักกีฬามีการพัฒนาทางกาย จิตใจ และสังคมตลอดการเข้าร่วมกีฬา ถ้ามีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยนักกีฬาให้มีการเรียนรู้การตัดสินใจ ถ้ามีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยนักกีฬามีความเป็นตัวของตัวเอง เมื่อนั้นการทำงานแบบออกคำสั่งจะไม่ใช่วิธีการทำงานที่โค้ชควรจะเป็น

3.2รูปแบบการโค้ชแบบคล้อยตามนักกีฬา (Submissive Style) คือ

รูปแบบการโค้ชที่โค้ชมักคล้อยตามนักกีฬา จะมีการตัดสินใจในการเตรียมการฝึกหรือชี้แนวทางในการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการฝึกให้นักกีฬารับรู้เพียงเล็กน้อย แต่จะมีการตัดสินใจอย่างเด็ดขาดเมื่อการฝึกเกิดมีปัญหาก็หลีกเลี่ยงไม่ได้เพื่อปกปิดความสามารถของตนเองเพราะโค้ชแบบนี้จะเป็นโค้ชที่มีคุณสมบัติที่ไม่เพียงพอสำหรับการเป็นโค้ช โค้ชที่มีการทำงานแบบคล้อยตามหรือยินยอมจะขาดความสามารถในการจัดการเกี่ยวกับการฝึกเป็นอย่างมากและไม่มีการชี้แนะหรือให้ข้อมูลย้อนกลับแก่

นักกีฬา ขาดความรับผิดชอบเกี่ยวกับการฝึก มีความซื่อสัตย์เกินกว่าที่จะฝึกให้นักกีฬา โดยปล่อยให้ นักกีฬาฝึกกันเองโดยไม่คำนึงถึงผลการแข่งขัน โค้ชที่ทำงานแบบนี้ส่วนมากจะให้นักกีฬาไม่ประสบความสำเร็จและให้นักกีฬาไม่เกิดการพัฒนาในตนเอง ซึ่งเปรียบเสมือนพี่เลี้ยงเด็กหรือเป็นโค้ชที่ ด้อยค่า

3.3 รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ (Cooperative Style) คือ โค้ชที่มีการ ทำงานแบบร่วมมือจะให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ แม้ว่าโค้ชเองจะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ ในการจัดการ เป็นโค้ชและชี้แนวทางให้กับนักกีฬาก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ก็ตาม โค้ชก็จะรับ ฟังความคิดเห็นและให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ทั้งนี้โค้ชรู้ว่าเยาวชนจะไม่สามารถ เจริญเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบได้ ถ้าปราศจากการเรียนรู้การตัดสินใจ การทำงานแบบ ร่วมมือจะสนับสนุนโค้ชที่มีจุดมุ่งหมาย “นักกีฬามาอันดับหนึ่ง ชัยชนะมาเป็นอันดับสอง(Athletes first, winning second)” โค้ชบางคนมีความเชื่อว่าการทำงานแบบร่วมมือหมายถึงโค้ชไม่มีความ รับผิดชอบในการทำหน้าที่เป็นโค้ชหรือไม่ก็ปล่อยให้ นักกีฬาทำทุกๆ อย่างที่นักกีฬาต้องการ แต่ความ จริ่งการทำงานแบบร่วมมือไม่ได้หมายความว่าโค้ชจะไม่มีความซื่อสัตย์ โค้ชที่มีการทำงานแบบร่วมมือจะมีโครงสร้างและ หลักเกณฑ์ที่ยอมให้นักกีฬาสามารถกำหนดจุดมุ่งหมายของตนเองและเพียรพยายามที่จะปฏิบัติตาม การเป็นโค้ชที่มีการทำงานแบบร่วมมือไม่ได้หมายความว่าโค้ชจะไม่มีความซื่อสัตย์และการควบคุม จินตนาการว่าคุณกำลังจับสบู่อ่อนที่เปียกน้ำอยู่ ถ้าคุณจับแน่นเกินไปสบู่อ่อนก็จะพุ่งออกมาจากมือของคุณ (แบบออกคำสั่ง) ถ้าคุณไม่จับอย่างมั่นคงเพียงพอสบู่อ่อนก็จะเลื่อนไหลออกไป (แบบยินยอม) แต่ถ้าออก แรงจับแต่พอดีคุณก็สามารถควบคุมสบู่อ่อนได้ (แบบร่วมมือ) อะไรเป็นสิ่งที่คุณต้องการ โค้ชที่มีการทำงาน แบบร่วมมือจะบอกแนวทางและการสอนเมื่อนักกีฬาต้องการแต่ก็ยอมให้นักกีฬาได้มีอำนาจที่จะ ตัดสินใจการที่นักกีฬาจะมีทักษะกลไกมากขึ้น นักกีฬาต้องสามารถจัดการกับความกดดัน พัฒนาตาม การเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม มีสมาธิจดจ่ออยู่กับการแข่งขัน มีระเบียบวินัย และรักษาสภาพ ความมั่นคงให้อยู่ในระดับที่สามารถแสดงความสามารถได้อย่างดี ซึ่งที่กล่าวมาเป็นงานประจำที่ปฏิบัติ โดยโค้ชที่มีการทำงานแบบร่วมมือ แต่ไม่ค่อยจะได้รับความเชื่อถือจากนักกีฬาอย่างมากซึ่งจะมีผลดี ต่อภาพลักษณ์ของโค้ชสนับสนุนการแสดงความคิดเห็นในสังคมและปรับปรุงทั้งการสื่อสารและ แรงจูงใจ แรงจูงใจของนักกีฬาไม่ได้เกิดขึ้นจากความเกรงกลัวโค้ชแต่เกิดขึ้นโดยความพึงพอใจของแต่ละ บุคคล ดังนั้น การทำงานแบบร่วมมือจึงเป็นวิธีที่สามารถทำให้นักกีฬามีความสนุกสนานในการ ฝึกซ้อมกีฬา

รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ คือ ที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดง ความคิดเห็น โค้ชจะต้องมีทักษะในระดับสูง หมายความว่า โค้ชต้องสามารถควบคุมตนเอง มีความ ซื่อสัตย์ หมายความว่า ไม่มีทางเลือกใดที่จะถูกหรือผิดอย่างสมบูรณ์ในการทำหน้าที่เป็นโค้ช โค้ช ที่มีรูปแบบการโค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต้องมีการทำงานที่ใช้ ความเป็นส่วนตัวมากกว่าโค้ชที่มีรูปแบบการโค้ชที่โค้ชควบคุมและออกคำสั่ง

แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้ด้านรูปแบบการใช้ ทั้ง 3 รูปแบบ

เนื้อหา (Content)	แบบของโค้ชกีฬา (Coaching Styles)		
	ออกคำสั่ง (Command)	ร่วมมือ (Cooperation)	คล้อยตาม (Submission)
ปรัชญา	ช่วยขณะเป็นศูนย์กลาง	นักกีฬาเป็นศูนย์กลาง	ไม่เน้นอะไร
จุดมุ่งหมาย	มุ่งงานเป็นหลัก	ความสัมพันธ์กับนักกีฬา และงานเป็นหลัก	ไม่มีจุดมุ่งหมาย
การตัดสินใจ	ผู้ฝึกสอนตัดสินใจเอง ทั้งหมด	ผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ร่วมมือกัน	นักกีฬาตัดสินใจเอง
วิธีการสื่อสารกับ นักกีฬา	บอกให้ทำ	บอก ถาม และฟังความ คิดเห็นของนักกีฬา	ฟังนักกีฬาพูดอย่าง เดียว
การพัฒนาด้านการ สื่อสาร	มีน้อยหรือไม่มีเลย	พัฒนาได้ดีมาก	ไม่มี
อะไรคือช่วยขณะ	ผู้ฝึกสอนตัดสินใจเอง	ผู้ฝึกสอนกับนักกีฬา ช่วยกันตัดสินใจ	ไม่มีเป้าหมาย
การดูพัฒนาการของ นักกีฬา	ไม่เชื่อในสิ่งที่นักกีฬา บอก	เชื่อในสิ่งที่นักกีฬาทักบอก	เชื่อถือแต่ไม่ปรากฏชัด
การสร้างแรงจูงใจ	บางครั้ง	สม่ำเสมอ	ไม่มี
การวางแผนการ ฝึกซ้อม	ไม่ยืดหยุ่น	ยืดหยุ่น	ไม่มี

สรุปพฤติกรรมการใช้ ทั้ง 3 รูปแบบ มีจุดเด่น จุดด้อยที่แตกต่างกัน ซึ่งพฤติกรรมการใช้
นั้นเป็นสิ่งสำคัญในการโค้ช ที่จะส่งผลให้ชนิดกีฬามีประสิทธิภาพ โค้ชจะต้องทำการศึกษากีฬาแต่ละ
ชนิดว่ารูปแบบกีฬาที่โค้ชรับผิดชอบมีลักษณะใด ซึ่งการศึกษาพฤติกรรมโค้ชนั้นได้มีผู้ศึกษาเรื่อง
ของ ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบบมีต้น เป็น
กีฬาที่มีลักษณะที่ต้องอาศัยความคล่องแคล่วว่องไวและทักษะ ของกีฬา จึงแตกต่างจากกีฬาที่มีการ
ปะทะ

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษา เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับ
ความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโด เนื่องจากกีฬาเทควันโดเป็นศิลปะการต่อสู้ เกมการ
เล่นเป็นรูปแบบการต่อสู้ที่ปะทะ บวกกับจิตใจที่ต้องมีความเป็นนักสู้ ดังนั้นลักษณะการใช้ข้อมมี
ความแตกต่างกับกีฬาที่มีรูปแบบการเล่นที่ไม่ ปะทะ

นอกจากนี้ Bandura (1969) กล่าวว่า การโค้ช (Coaching) มีอิทธิพลต่อการพัฒนาและการดำรงไว้ ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเอง และมีรูปแบบในการโค้ชแตกต่างกันไป ดังนี้

รูปแบบการโค้ชที่สร้างจากความไว้วางใจ และความศรัทธาของนักกีฬา ซึ่งโค้ชต้องเป็นแบบอย่างที่มีลักษณะน่าเชื่อถือ และต้องอาศัยเวลาในการสร้างรูปแบบของการโค้ช ลักษณะนี้รูปแบบการโค้ชที่ซีกกล่าวอ้างถึงประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จในอดีต เช่น ในกรณีของโค้ชที่เป็นอดีตนักกีฬาทีมชาติ จะช่วยส่งเสริมให้เกิดการยอมรับในการสอนทั้งจากตัวนักกีฬาเองและผู้ปกครอง

รูปแบบของการโค้ชที่มีลักษณะของการเป็นตัวแบบที่มีความเชื่อมั่น ย่อมส่งผลต่อการแสดงความสามารถของนักกีฬา ในเรื่องแบบอย่างของความมั่นใจที่จะกระทำ และมีอิทธิพลต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง (พ่อ แม่หรือผู้ปกครอง) เช่น การที่โค้ชมีลักษณะที่แสดงถึงความเชื่อมั่น จะทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเชื่อว่าโค้ชมีความสามารถมาก และสามารถถ่ายทอดสิ่งที่ดีและถูกต้องให้แก่ นักกีฬาได้เป็นอย่างดี โดยนักกีฬาอาศัยจากการสังเกตลักษณะภายนอกของโค้ช ก็ทำให้รู้สึกเชื่อมั่นว่าโค้ชมีความสามารถในการที่จะทำให้นักกีฬาเก่งขึ้นได้

รูปแบบการโค้ชที่ใช้การให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างถูกต้อง ซึ่งจัดได้ว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นในการปรับปรุงความสามารถในการแสดงความสามารถทางกีฬานั้น เพราะการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นการช่วยให้นักกีฬาได้รู้ว่า ผู้อื่นมองตนอย่างไร และควรทำอย่างไรต่อไปเพื่อแก้ไขหรือปรับปรุงให้เหมาะสม

รูปแบบการโค้ชในขณะแข่งขัน โค้ชจะต้องมีความสามารถในการตัดสินใจ และแก้ปัญหาได้ดี ต้องวางผู้เล่น และบริหารการเล่นอย่างแม่นยำ รวมไปถึงการให้กำลังใจ การปลุกใจในขณะแข่งขัน เพื่อก่อให้เกิดความสมบูรณ์ในการเล่นของนักกีฬาอย่างดีที่สุดดังนั้น การโค้ชถือได้ว่าเป็นกระบวนการหนึ่งที่สำคัญในการพัฒนาศักยภาพปฏิบัติเฉพาะอย่าง โดยอาศัยทั้งเทคนิคและกลยุทธ์ เพื่อใช้ในการเสริมสร้างทักษะของบุคคลให้มีความสามารถในการแสดงความสามารถทางกีฬาให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

คุณลักษณะที่ดีของโค้ช

ประโยค สุทธิสง่า (2541) การศึกษาที่ผ่านมาพบว่าโค้ชที่ดีจะต้องมีลักษณะการเป็นผู้นำมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบสูง มีอำนาจสั่งการในการควบคุมสถานการณ์ต่างๆ ของทีมได้ ตลอดจนนำความรู้ใหม่ๆ มาศึกษาพิจารณาเพื่อพัฒนาทีมให้เกิดความก้าวหน้าและมีคุณค่ามากที่สุด

บุคลิกลักษณะของโค้ชเป็นเรื่องสำคัญมาก และมีผลกระทบเกี่ยวกับการกำหนดนโยบาย เป้าหมายหรือปรัชญาของทีม เน้นความเป็นเลิศของทีมฟุตบอล มีการวางแผนการฝึกอย่างหนักและทุ่มเทความสามารถในการสร้างทีม รู้จักการวางตัวที่เหมาะสม ให้การฝึกมีบรรยากาศที่อบอุ่นสบายใจ ให้คำปรึกษากับนักฟุตบอล เป็นทั้งเพื่อน พี่ และผู้ร่วมงาน กระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจอยากเป็นนักฟุตบอลที่ยอดเยี่ยมและมีวินัย ส่งเสริมให้นักฟุตบอลปฏิบัติตนให้ถูกต้องและบรรลุจุดหมายตามที่ตั้งใจไว้ โค้ชควรระลึกอยู่เสมอว่าการแข่งขันไม่ควรมุ่งหวังชัยชนะอย่างเดียว แต่ยังมีสิ่งอื่นอีกหลายอย่างซึ่งนำมาสู่ชัยชนะในการแข่งขันและเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตอย่างสันติสุข โค้ชต้อง

แนะนำนักฟุตบอลให้เฝ้าหาความรู้เรื่องฟุตบอล กฎ กติกาการแข่งขันวิทยาศาสตร์การกีฬา สภาพร่างกายและจิตใจ การพักผ่อน โภชนาการสามารถเลือกอาหารที่มีประโยชน์และมีคุณค่าต่อร่างกาย การป้องกันและรักษาการบาดเจ็บของนักฟุตบอลที่จำเป็น จักระบบการฝึกซ้อม ความมีระเบียบวินัย มีความพยายาม มีความเป็นตัวของตัวเอง มีเหตุมีผล สุขภาพเรียบร้อย ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้ นักฟุตบอล และทีมฟุตบอลประสบความสำเร็จ โดยโค้ชต้องสามารถประยุกต์ประสบการณ์ แรงจูงใจและความรับผิดชอบ เพื่อที่จะสามารถเข้าแข่งขันอย่างมีประสิทธิภาพบรรลุตามวัตถุประสงค์

ปัจจุบันการโค้ชหรือฝึกสอนกีฬาสามารถได้รับความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน นักวิทยาศาสตร์การกีฬา แพทย์ประจำทีม หรือนักกายภาพบำบัด แต่อย่างไรก็ตามโค้ชจะเป็นบุคคลที่มีบทบาทและอิทธิพลต่อตัวนักกีฬามากที่สุด จึงจำเป็นที่โค้ชจะต้องมีความชำนาญในด้านการจัดการ ด้านการฝึกสอนกีฬา และต้องพัฒนาคุณลักษณะที่ดีให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ คุณลักษณะที่ดีของโค้ชควรประกอบด้วยองค์ประกอบดังนี้

1. มีความรู้เกี่ยวกับสภาพร่างกายของมนุษย์ (Understanding of Human Body) ผู้ฝึกสอนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับกายวิภาคและสรีรวิทยาสรีรวิทยาการออกกำลังกายวิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหวซึ่งเกี่ยวกับมนุษย์การปฐมพยาบาลวิทยาศาสตร์การกีฬาความรู้ต่างๆเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวและเพิ่มประสิทธิภาพของร่างกายผู้ฝึกสอนจะต้องรู้และต้องพยายามศึกษาหาความรู้ใหม่ๆ ติดตามงานวิจัยใหม่ๆเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถภาพของมนุษย์หรือมีการออกกำลังกายอะไรบางอย่างที่เป็นอันตรายกับร่างกายของนักกีฬาความรู้ต่างๆผู้ฝึกสอนจะต้องรู้และเข้าใจและสามารถนำไปปฏิบัติได้ดีการฝึกได้ก็ตามความรู้ได้ก็ตามที่ผู้ฝึกสอนยังไม่ทราบและยังไม่แน่ใจในการนำไปใช้อย่างไรได้นำไปฝึกนักกีฬาเป็นอันตรายต่ออย่าเสี่ยงเพราะจะทำให้ให้นักกีฬาได้รับอันตรายได้หรือทำให้ผลการฝึกไม่ดีเท่าที่ควร

2. ใฝ่หาวิธีการฝึกที่ทันสมัย (Methods of Training and Conditioning Athletes) ความรู้ต่างๆที่ได้รับผู้ฝึกสอนจะต้องเข้าใจเป็นอย่างดีสามารถนำมาใช้ฝึกนักกีฬาทำให้นักกีฬามีทักษะดีขึ้นมีความสามารถดีขึ้นความรู้ที่ขึ้นจะต้องดีและทันสมัยอยู่เสมอถ้าความรู้โดยยังไม่เข้าใจแจ่มแจ้งหรือความเข้าใจที่ผิดของผู้ปกครองนักกีฬาและคนอื่นๆผู้ฝึกสอนจะต้องอธิบายให้เข้าใจ เช่นการใช้ น้ำหนักช่วยในการฝึกที่จริงแล้วมีความจำเป็นอย่างไรที่จะต้องใช้การยกน้ำหนักซึ่งจะทำให้ นักกีฬาเกิดความแข็งแรงและความอดทนของกล้ามเนื้อไม่ว่าจะเป็นนักกีฬาหญิงหรือนักกีฬาชาย ดังนั้นความรู้ต่างๆที่ได้รับนั้นผู้ฝึกสอนจะต้องเข้าใจและอธิบายได้และนำไปฝึกให้ได้ผลอย่างจริงจัง

3. ความสามารถในการวิเคราะห์และแก้ไขท่าทาง (Ability to Analysis and Correct Form) ผู้ฝึกสอนนอกจากจะมีความรู้เกี่ยวกับการทำงานของร่างกายส่วนต่างๆของร่างกาย ความรู้ในด้านการศึกษาและความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการฝึกสอนแล้วผู้ฝึกสอนจะต้องมีความสามารถที่จะวิเคราะห์ว่านักกีฬาของเรามีความสามารถหรือทักษะของนักกีฬาดีขึ้นหรือไม่จะสามารถแก้ไขปรับปรุงอย่างไรที่จะทำให้ความสามารถหรือทักษะของนักกีฬาดีขึ้นและจะต้องมีความสามารถทราบได้ว่าความสามารถ ของนักกีฬาของเราถึงจุดสูงสุดแล้วหรือยังจะมีวิธีการอย่างไรที่จะทำให้ นักกีฬาของเรามีความสามารถสูงสุดได้ผู้ฝึกสอนจะต้องมีคำแนะนำพูดคุยกักจูงให้กำลังใจนักกีฬาให้ฝึกฝนในรูปแบบฝึกที่ถูกต้องและทำให้นักกีฬามีกำลังใจที่จะฝึกฝนตนเองภายใต้คำแนะนำต่างๆจะต้องอยู่บนพื้นฐานหลักวิทยาศาสตร์ความเป็นจริงตามหลักธรรมชาติของการเคลื่อนไหวที่ดีและถูกต้องเสมอ

4. การสื่อสาร (Communication) การสื่อสารที่ดีจะทำให้เกิดความเข้าใจกันอย่างดี และนำไปสู่การปฏิบัติที่ดี ดังนั้นผู้ฝึกสอนจะต้องใช้ความสามารถในการสื่อสารกับนักกีฬาให้ถูกต้อง และเข้าใจตรงกันถ้านักกีฬาเข้าใจไม่ตรงกันอาจจะทำให้เกิดพลาดไปได้และอาจจะทำให้ความสามารถของนักกีฬาดropไปได้ในบางครั้งคำพูดบางคำอาจจะทำให้นักกีฬาคิดเป็นอย่างอื่นไปและเกิดความน้อยใจเสียใจหมดกำลังใจละเว้นการฝึกไปเลยก็ได้ ดังนั้นผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องมีทักษะในการสื่อสารที่ดีด้วย

5. การได้ประโยชน์สูงสุดจากบุคลากร (Ability to Use Personnel Effectively) ผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องใช้บุคลากรที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพบุคลากรนั้นรวมถึงผู้จัดการทีมผู้ช่วยผู้จัดการทีมผู้ช่วยผู้ฝึกสอนนักกีฬาสื่อมวลชนผู้มีอุปการคุณและแหล่งชุมชนที่สามารถช่วยให้ทีมประสบความสำเร็จมีหลายครั้งที่ผู้เล่นจะถูกเปลี่ยนตำแหน่งการเล่นหรือเปลี่ยนระบบการเล่นเพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของทีมเราที่มีอยู่และให้เหมาะสมกับคู่แข่งเพื่อเป็นการแก้เกมในการเล่นให้นักกีฬาของเราได้เปรียบในการเล่นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ดังนั้นผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องมีความสามารถที่จะใช้บุคลากรหรือฝึกนักกีฬาของเรามีอยู่ลงเล่นในการแข่งขันให้ได้เปรียบและมีประสิทธิภาพมากที่สุดเพื่อทีมจะได้ประสบความสำเร็จ

6. การมองเห็นประโยชน์ในการแข่งขัน (Belief in Values of Competition) การกีฬาและการแข่งขันกีฬาทำให้นักกีฬาเกิดความพร้อมที่จะเป็นพลเมืองดีของชาติสืบไปโดยเฉพาะกีฬานักเรียนผู้ฝึกสอนจะต้องอบรมให้นักกีฬามีจิตใจที่สะอาดลงสนามแข่งขันด้วยความเชื่อมั่นมีระเบียบวินัยเล่นด้วยความจริงใจเต็มใจและยุติธรรมการเห็นแก่ตัวการเล่นชกโกงคู่ต่อสู้และได้เปรียบด้วยการโกงก็ตีหรือผิดกติกาผู้ฝึกสอนไม่ควรสอนให้นักกีฬาทำผู้ฝึกสอนจะต้องมีความเชื่อมั่นว่าการแข่งขันกีฬาและการเล่นกีฬานั้นมีคุณค่าในตัวควรฝึกให้นักกีฬาเป็นสุภาพบุรุษและเป็นคนดีอย่าหวังการแพ้ชนะจนเกินไปจนทำให้เสื่อมคุณธรรมไปการแข่งขันการเล่นกีฬาก็ทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นได้ ข้อผิดพลาดนี้จะเป็นสิ่งที่ทำให้นักกีฬาและผู้ฝึกสอนจำไว้เป็นบทเรียนและพยายามแก้ไขข้อผิดพลาดเพื่อปรับปรุงในครั้งต่อไป

7. การมีบุคลิกภาพที่ดี (Good Personality) การเป็นผู้ฝึกสอนที่ดีนั้นการวางตัวท่าทางและบุคลิกของผู้ฝึกสอนมีความสำคัญมากการเตรียมตัวของผู้ที่จะเป็นผู้ฝึกสอนจะต้องได้รับการฝึกอบรมศึกษาและเล่าเรียนการฝึกตัวเองทำให้มีบุคลิกภาพดีเป็นที่น่าเลื่อมใสของบุคคลที่ได้พบเห็นเช่นการแต่งกายดีรู้จักกาลเทศะมีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรงไม่อ้วนกระฉับกระเฉงทะมัดทะแมงมีอารมณ์มั่นคงไม่โกรธง่ายและสุขุมเยือกเย็น

8. การทุ่มเทอดทนและการมีความคิดริเริ่ม (Dedication, Enthusiasm and Initiative) ผู้ฝึกสอนจะต้องเสียสละทุ่มเททั้งเวลาทั้งกำลังกายและกำลังใจเป็นผู้ที่มีความอดทนและมีความคิดริเริ่มที่จะนำทีมไปสู่ชัยชนะได้พยายามฝึกฝนลูกทีมให้เกิดทักษะให้เกิดการเรียนรู้มีความรักใคร่ในการเล่นและการต่อสู้ นอกจากนั้นจะต้องคิดวิธีการใหม่ๆหาความรู้ใหม่ๆที่จะทำให้ลูกทีมมีความสนใจและไม่เบื่อในการฝึกซ้อมมีความสุขและอยากจะทำฝอยอยู่เสมอ

9. การไม่เห็นแก่ตัวเอง (Selfishness) ผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องยอมเสียสละแล้วซึ่งสิ่งที่พึงมีพึงได้เป็นของตัวเองสละความเห็นแก่ตัวทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อทีมและส่วนรวมผู้ฝึกสอนจะต้อง

ทำงานหนักทำงานมากกว่าคนอื่นและจะต้องทำอยู่ตลอดเวลาชื่อเสียงที่จะได้ก็จะต้องให้ทีมผู้เล่นและผู้ที่เกี่ยวข้องความผิดพลาดที่เกิดขึ้นผู้ฝึกสอนจะปฏิเสธความรับผิดชอบยก

10. การมีความรู้และเข้าใจด้านจิตวิทยา (Understanding of Psychological Reaction) ผู้ฝึกสอนจะต้องมีความเห็นอกเห็นใจนักกีฬาแต่ละคนว่ามีนิสัยใจคอเป็นอย่างไรสิ่งใดที่ชอบและไม่ชอบจะต้องใช้วิธีการแตกต่างกันไปแต่ละบุคคลการสอนก็ต้องให้นักกีฬาเข้าใจและยอมรับและเป็นที่เข้าใจอันดีนักกีฬาบางคนเข้าใจง่ายนักกีฬาบางคนเข้าใจยากบางคนฝึกง่าย บางคนฝึกยากฉะนั้นการฝึกและการสอนจะต้องให้เป็นที่ยอมรับของนักกีฬาและเมื่อนักกีฬาพยายามทำแล้วจะต้องพยายามหาทางให้นักกีฬาทำได้และเกิดความสำเร็ของผู้ฝึกสอนจะต้องไม่เอาแต่ใจพยายามทำให้นักกีฬาฝึกให้ได้และมีความสนใจที่จะฝึกเพื่อจะได้ปรับปรุงทักษะต่างๆให้ดีขึ้นและในเมื่อลูกทีมมีความกล้าใจกังวลใจมีทุกข์หรือมีปัญหาผู้ฝึกสอนยินดีที่จะรับฟังและช่วยแก้ปัญหาให้พยายามช่วยให้นักกีฬาผ่อนคลายความตึงเครียดให้จงได้ถ้านักกีฬาคิดก่อนการแข่งขันผู้ฝึกสอนจะต้องมีวิธีกำจัดความตื่นเต้นที่มากเกินไปให้ลดลงความตื่นเต้นที่พอดีมีประโยชน์เหมือนกันเพราะจะทำให้ความสามารถดีขึ้นแต่ถ้านักกีฬาคิดมากเกินไปความสามารถของนักกีฬาจะลดลงขณะที่แข่งขันไม่จำเป็นจะต้องสอนมากแม้กระทั่งก่อนการแข่งขันก็จะต้องไม่สอนมากจะบอกหรือสอนแต่ประเด็นที่เน้นเป็นสิ่งสำคัญเท่านั้นผู้ฝึกสอนจะต้องเป็นผู้สร้างขวัญและกำลังใจให้กับลูกทีมเสมอพยายามทำให้นักกีฬามีขวัญและกำลังใจที่ดีและมีความเชื่อมั่นในตนเอง

11. การมีความรับผิดชอบต่อผู้เล่นและชุมชน (Sense of Responsibility of Player and Public) ผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องมีหน้าที่รับผิดชอบต่อผู้เล่นเพื่อนร่วมทีมและสาธารณชน ชุมชนดูแลเรื่องสุขภาพความสามารถดูแลทุกข์สุขและพัฒนาความสามารถของนักกีฬาให้สูงสุดเท่าที่จะทำได้สร้างภาพพจน์ที่ดีให้กับนักกีฬาในทีมต่อชุมชนสังคมและสาธารณชนสร้างความเป็นผู้มีน้ำใจเป็นนักกีฬาสร้างความเป็นพลเมืองดีและรักความยุติธรรมถ้าเป็นการแข่งขันระหว่างประเทศผู้ฝึกสอนจะต้องถือว่าตนเองเป็นผู้รับผิดชอบต่อชื่อเสียงของทีมและของประเทศชาติทีมจะต้องทำดีทุกอย่างเช่นความประพฤติการปฏิบัติตัวของผู้ฝึกสอนและของลูกทีมการเข้าร่วมสังคมการแต่งกายรวมทั้งมารยาทต่างๆด้วยจะต้องระลึกเสมอว่าเราทั้งหมดคือตัวแทนของประเทศ

12. การมีความรู้ที่ดีในเรื่องจิตวิทยาเวชศาสตร์การกีฬาวิทยาศาสตร์การกีฬา สรีรวิทยาการออกกำลังกายและวิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหว (Good Knowledge of Psychology, Sport Medicine, Sport Science, Physiology of Exercise and Kinesiology) ผู้ฝึกสอนที่ดีนั้นนอกจากจะมีความรู้ดีในด้านการกีฬาที่รับผิดชอบความสามารถดีในกีฬาที่ตนเป็นผู้ฝึกสอนแล้วผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องมีความรู้พื้นฐานด้านจิตวิทยาวิทยาศาสตร์การกีฬาวิทยาศาสตร์สรีรวิทยาการออกกำลังกายและวิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหววิชาความรู้ต่างๆดังกล่าวนี้จะช่วยให้ผู้ฝึกสอนฝึกนักกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นความรู้ทั้งหมดที่เป็นพื้นฐานนั้นจะช่วยให้ใช้หลักวิชาการฝึกนักกีฬาเช่นหลักในการฝึกหลักและวิธีการเคลื่อนไหวที่ได้เปรียบและถูกต้องการใช้แรงให้เหมาะสมและอื่นๆที่ผู้ฝึกสอนสามารถจะนำมาประยุกต์ใช้ในการฝึกเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

13. มีความเป็นผู้ชำนาญในกีฬานั้นๆคำว่าความเป็นผู้ชำนาญในการกีฬานั้นๆหมายถึงว่ารู้จักเกมกีฬานั้นๆเป็นอย่างดียิ่งรู้จักกติกาการแข่งขันรอบรู้ในยุทธวิธีของกีฬานั้นๆ เช่น

รู้ว่าทีมใดบ้างฝีมือของคู่ต่อสู้ขนาดใดผู้เล่นของเขามีใครบ้างเล่นเป็นอย่างไรฝีมือของทีมเราเป็นอย่างไรรอบรู้หมดในด้านเนื้อหาและวิธีการควบคุมกลยุทธ์วิธีเคล็ดการฝึกเล็กๆน้อยๆที่เป็นเคล็ดและหัวใจของการฝึกคร่ำหวอดคลุกคลีในวงการกีฬานั้นอย่างเข้าอกเข้าใจและเห็นข้อที่จะฝึกทีมให้ไปสู่ความสำเร็จนอกจากนั้นยังเป็นที่ยอมรับและนับถือของนักกีฬาและเพื่อนร่วมทีม

14. ผู้ฝึกสอนเองจะต้องเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักกีฬาเช่นตรงต่อเวลามีระเบียบวินัย

อดทนยอมรับฟังความคิดเห็นของลูกทีมด้วยหลักประชาธิปไตยเมื่อลูกทีมมีความขัดแย้งกันจะต้องทำตัวเป็นกลางและแก้ปัญหาด้วยความยุติธรรมและให้เป็นที่เรียบร้อย

15. การใช้วาจาสุภาพผู้ฝึกสอนที่ดีไม่ควรใช้วาจาไม่สุภาพแก่ลูกทีม และเพื่อนร่วม

ทีมไม่ดูหมิ่นเหยียดหยามความสามารถของลูกทีมจะต้องให้กำลังใจและสนับสนุนให้ลูกทีมฝึกทักษะที่ดีให้ได้

16. เป็นผู้ให้การอบรมผู้ฝึกสอนจะต้องอบรมผู้เล่นของตนเป็นประจำหลังการฝึก

หรือหลังจากการแข่งขันเมื่อได้รับชัยชนะหรือแพ้กก็ตามเมื่อแพ้ก็ไม่คว่าหรืออารมณ์เสียควรจะให้กำลังใจและหาข้อแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องต่อไปรู้ว่าสิ่งใดดีสิ่งใดควรแก้ไขในครั้งต่อไป

17. ฝึกให้หนักไว้ในฐานะที่เป็นผู้ฝึกสอนจะต้องฝึกให้หนักและพอเพียงต่อการ

แข่งขันเพื่อให้ลูกทีมรู้คุณค่าของการฝึกที่หนักและต่อเนื่องและฝึกอยู่ตลอดเวลา

18. ให้ความสำคัญแก่ทุกคนเท่ากันผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องให้ตัวสำรองหรือผู้ที่ยังไม่

พร้อมจะเป็นตัวจริงในการแข่งขันมีความเข้าใจว่าเขานั้นแหละคือตัวจริงและเป็นคนสำคัญในทีมถ้าขาดเขาแล้วทีมก็ไม่สามารถก้าวไปสู่ชัยชนะได้เพราะเขาเป็นส่วนหนึ่งของทีมและเป็นส่วนสำคัญเท่าๆกับตัวจริงนั้นแหละและเขาจะได้ลงในโอกาสอันควรต่อไป

19. มีความจริงใจจริงจังในการทำงานผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องมีความจริงใจและซื่อสัตย์

แก่ลูกทีมและตัวเองให้ความสำคัญแก่ทุกคนในทีมเสมอหน้ากันและด้วยความจริงใจ

20. ความนอบน้อมถ่อมตนผู้ฝึกสอนที่ดีจะต้องไม่คุยโอ้อวดเมื่อได้รับชัยชนะและไม่

แก้ตัวเมื่อทีมแพ้มีความสนุกสนานเรียบร้อยนอบน้อมถ่อมตนไม่แสดงกิริยาที่ไม่ดีงามต่อสาธารณชน

คุณลักษณะที่ดีของโค้ชมีหลายประการ ในความเป็นจริงยากที่จะให้โค้ชมีองค์ประกอบของคุณลักษณะที่ดีทุกประการเพราะแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างระหว่างบุคคล มีจุดเด่นจุดด้อยที่แตกต่างกันออกไปแต่สิ่งที่สำคัญที่ทำให้โค้ชประสบความสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับโค้ชแต่ละคนจะนำลักษณะที่ดีมาใช้ให้เข้ากับสถานการณ์เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อการโค้ชสูงสุด

Lamari (2010)กล่าวว่า โค้ชที่มีประสิทธิภาพต้องมีความรู้ที่ลึกซึ้งไม่เฉพาะแต่เรื่องเกี่ยวกับฟุตบอลเพียงอย่างเดียว ต้องมีคุณลักษณะพิเศษที่จะช่วยให้กลายเป็นยอดโค้ชและผลิตทีมฟุตบอลแห่งชัยชนะ ทีมฟุตบอลที่ประสบความสำเร็จไม่ได้ขึ้นอยู่กับเรื่องร่างกายและเทคนิคแต่มีมากกว่านั้น โค้ชฟุตบอลต้องพัฒนาทักษะด้านต่างๆ ของตนเองไปสู่ความสมบูรณ์แบบ สรุปลงได้ว่า โค้ชฟุตบอลที่มีประสิทธิภาพควรมี 10 คุณลักษณะสำคัญดังนี้

1. เป็นแบบอย่างที่ดี ทีมฟุตบอลทุกทีมมีความต้องการโค้ชที่เป็นแบบอย่างที่ดี นักกีฬามีความต้องการใครคนหนึ่งที่มีค่าต่อการเอาอย่าง โค้ชต้องตรวจสอบตัวเองถ้าตั้งใจเป็นแบบอย่างของทีม ว่าพร้อมจะเป็นผู้นำและสร้างความเชื่อว่าจะนำทีมประสบความสำเร็จ โค้ชควรมีการสอนทัศนคติทางบวกให้นักกีฬาไปสู่ชัยชนะของเกมการแข่งขัน มันคงเป็นสิ่งที่น่าอายถ้าโค้ชสอนบางอย่างแก่นักกีฬาแล้ว แต่โค้ชเองไม่สามารถนำไปใช้ได้อย่างแท้จริง

2. สร้างบุคลิกภาพที่ดี ดำรงอยู่อย่างโค้ชฟุตบอลที่ดี โค้ชต้องไม่มองข้ามความสำคัญของบุคลิกภาพ สร้างความแน่ใจว่าท่านดูสะอาดสะอ้านเรียบร้อย ความสะอาดสามารถเพิ่มให้โค้ชดูเป็นมืออาชีพและจะช่วยโค้ชได้มาซึ่งความน่าไว้วางใจและความน่าเคารพนับถือจากนักกีฬา จำไว้ว่าโค้ชจะต้องเป็นแบบอย่างของนักกีฬา ท่านเป็นโค้ชฟุตบอลของพวกเขา

3. มีความตรงต่อเวลามาถึงก่อนทุกครั้งในการฝึกซ้อมฟุตบอล นี่คือนหนทางที่โค้ชสามารถจัดการเตรียมรูปแบบการฝึกซ้อมได้ก่อนที่ผู้เล่นมาถึง มันจะช่วยโค้ชไม่เสียเวลาและสามารถมุ่งมันไปที่จุดประสงค์การฝึกซ้อมโดยการเริ่มบนเวลาที่กำหนดระหว่างการซ้อมในแต่ละช่วง ถ้าโค้ชมาสายอาจจะเป็นสาเหตุใหญ่ที่ผู้เล่นฟุตบอลจะมีการเบื่อหรือเข้าใจว่าโค้ชไม่มีความเป็นมืออาชีพ

4. เป็นครูที่ดี โค้ชฟุตบอลที่มีประสิทธิภาพคือครูที่ดี งานของโค้ชฟุตบอลคือการสอนทุกอย่างแก่ผู้เล่นเกี่ยวกับฟุตบอล โดยเฉพาะพื้นฐาน ได้แก่ การส่ง การเลี้ยง การยิงประตู และการแย่งบอล โค้ชต้องแน่ใจว่าผู้เล่นในทีมมีการเรียนรู้และพัฒนาทักษะตลอด สอนทุกครั้งให้ชัดเจนและแนะนำถูกต้องระหว่างช่วงการฝึกซ้อม โค้ชไม่สามารถสอนผู้เล่นได้ถ้าไม่มีความรู้และไม่รู้จักกีฬาฟุตบอลดีพอ ในการสอนทักษะฟุตบอลการแสดงให้เห็น (สาธิตตัวอย่าง) แบบฝึกดีกว่าการแนะนำด้วยปากเปล่า

5. มนุษย์สัมพันธ์ดี มีมิตรไมตรี สร้างความสัมพันธ์ระหว่างโค้ชกับผู้เล่นที่ดี โดยโค้ชต้องมีความเป็นกันเองเป็นมิตรที่ดีกับพวกเขา โค้ชต้องเข้าใจผู้เล่นโดยการศึกษาลักษณะสไตล์แต่ละบุคคล และให้ความสนใจดูแลเอาใจใส่ โค้ชสามารถวิเคราะห์อารมณ์และลักษณะจิตใจและพัฒนากลยุทธ์ที่สามารถจูงใจผู้เล่นให้พร้อมใจทำตาม แต่ระลึกไว้ว่าทุกอย่างอยู่บนความเป็นมืออาชีพ

6. เป็นผู้ฟังที่ดี มันคือความสำคัญที่ยั่งยืนไปถึงทุกส่วนที่เกี่ยวข้องกับทีมฟุตบอล และหนทางหนึ่งคือการถามผู้เล่นหลังทุกๆ เกมการแข่งขัน โค้ชฟุตบอลต้องเป็นผู้ฟังที่ดีเพราะผู้เล่นทุกคนมีความคิดของตนเองที่อยากมีส่วนร่วม ทุกครั้งสนับสนุนพวกเขาให้พูดออกมาและนำไปพิจารณา จดบันทึกถ้ามีความจำเป็นและใส่บางข้อแนะนำในแผนการฝึกซ้อมของท่าน

7. เป็นผู้สื่อสารดี มันคือสิ่งสำคัญที่โค้ชฟุตบอลรู้ถึงความสำคัญของการสื่อสาร นื่องค์ประกอบการสร้างความเข้าใจให้ผู้เล่นแสดงและประสบความสำเร็จ สนับสนุนผู้เล่นให้ทำดีขึ้นและควรสรรเสริญผู้เล่นสำหรับเกมที่ทำได้ดี โค้ชต้องมีสติด้วยการใช้คำ เพราะคำของโค้ชเป็นกำลังมีคุณภาพและจะนำผลกระทบขนาดใหญ่ต่อพวกเขา

8. การพัฒนา การพัฒนาผู้เล่นคือสิ่งจำเป็น โค้ชเป็นแบบอย่างของพวกเขา โค้ชต้องไม่สอนเฉพาะพื้นฐานฟุตบอลเท่านั้น แต่ต้องสอนทักษะทางสังคม ได้แก่ ความมีวินัย ความอดทน การตัดสินใจ และการทำงานเป็นทีม ทุกครั้งต้องใส่หนึ่งเป้าหมายการพัฒนาของผู้เล่นในทีม

9. ผู้สร้างแรงจูงใจทีม การพัฒนากิจกรรมในช่วงการฝึกซ้อมฟุตบอลจะช่วยจูงใจผู้เล่นไปสู่ทุกเกมที่ดีขึ้น อย่าลืมเป้าหมาย และภาระกิจว่าทำไมพวกเขาต้องการเรียนรู้ฟุตบอล และอยากเป็นผู้ชนะ คำที่ช่วยสนับสนุนคอยให้กำลังใจและวิธีการสำหรับการพัฒนามีประโยชน์มาก

10. ศูนย์กลางของเป้าหมาย อะไรก็ตามอาจเกิดขึ้นได้ ทุกครั้งต้องมองเป้าหมายของทีม ว่าทำไมโค้ชต้องทำงานหนัก ทำไมผู้เล่นต้องตั้งใจแน่วแน่ในการเรียนรู้และทำตามทุกสิ่งที่แนะนำ ทำไมผู้ปกครองต้องคอยสนับสนุนทีมของท่าน การกระทำทุกอย่างของโค้ชคือสิ่งที่ดีที่สุดในการก้าวไปสู่เป้าหมาย โค้ชที่มีประสิทธิภาพต้องรู้ว่าทำอย่างไรจะนำภาพแห่งเป้าหมายไปสู่จิตใจของผู้เล่น

Martin (1987) ได้สรุปผู้ฝึกสอนที่มีประสิทธิภาพมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

1. สามารถตั้งเป้าหมายและคาดหวังผลสัมฤทธิ์จากการแสดงทักษะของนักกีฬาเพื่อวัดและประเมินผลทักษะของนักกีฬาหรือประเมินความสามารถในตัวผู้ฝึกสอนเองได้อย่างถูกต้อง
2. สามารถใช้วิธีการปรับพฤติกรรมเฉพาะของนักกีฬาให้มีประสิทธิภาพตามที่ได้ มีการศึกษาทดลองมาก่อน
3. จัดจำความแตกต่างระหว่างการพัฒนาพฤติกรรมใหม่และรักษา (หรือจูงใจ) พฤติกรรมที่ปฏิบัติอยู่ในระดับที่เป็นที่ยอมรับและใช้วิธีการทางบวกตามที่ทำสำเร็จทั้งสองประการ
4. มีการบันทึกระดับของความสามารถ ความสำเร็จและพัฒนาการไว้เปรียบเทียบกับระดับทักษะและความสามารถเดิมของนักกีฬาที่มีอยู่หรือเปรียบเทียบกับนักกีฬาคณะอื่น ๆ
5. มีการบันทึกผลการสอนไว้ เพื่อใช้ประเมินตนเอง และพัฒนาพฤติกรรมการฝึกสอนของตนอยู่เสมอ
6. มีการสรุป รวบรวมและประเมินผลนักกีฬาตามเป้าหมายอยู่เสมอ ยอมรับวิธีการฝึกสอนที่ใช้ได้ผลดีมาแล้วและพยายามรักษาระดับของผลสัมฤทธิ์ที่ดีของนักกีฬาไว้

อิทธิพลของโค้ชที่มีต่อนักกีฬา

การสื่อความหมายหรือการถ่ายทอดข้อมูลไปสู่ นักกีฬา คือทักษะแรกที่มีความสำคัญต่อการนำไปสู่การพัฒนา ปรับปรุงนักกีฬาที่ได้ผลอย่างแท้จริง สิ่งที่โค้ชกีฬาแสดงออกไม่ว่าจะเป็นคำพูดหรือพฤติกรรมใดๆก็ตามล้วนเป็นจุดสนใจที่นักกีฬาต่างเฝ้ามอง จดจำ หรือเลียนแบบไว้เป็นแบบอย่าง บุคคลบางคนบางจำพวกหรือบางกลุ่ม สามารถกระตุ้นความรู้สึก ความคิดและแนวทางปฏิบัติให้คน

อื่นคล้ายตามในความคิดหรือการกระทำนั้นๆของตนได้ ดังนั้น ครู พ่อ แม่ เพื่อน และโค้ชกีฬาจึงล้วนเป็นแบบอย่างสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการจดจำและลอกเลียนแบบของนักกีฬา ไม่ว่าจะเป็นในทางบวกหรือทางลบก็ตาม โค้ชกีฬาเป็นผู้หนึ่งที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬาอย่างมาก จึงควรทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักกีฬาพร้อมทั้งให้คำแนะนำอบรมสั่งสอนเขาในสิ่งที่ดีทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งโดยส่วนตัวและส่วนรวม บุคลิกท่าทาง อากัปกริยา คำพูดจา การแต่งกายที่โค้ชแสดงออก เป็นสิ่งที่อาจเกิดจากนิสัยแท้จริงหรือโดยที่ไม่ได้ตั้งใจก็ตาม สิ่งเหล่านี้จะถูกจดจำเก็บบันทึกไว้เป็นความประทับใจอยู่ในความทรงจำหรือความรู้สึกของนักกีฬาแต่ละคน

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าโค้ชเป็นผู้ที่มีบทบาทหน้าที่หลายอย่างเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับนักกีฬาไม่ว่าจะเป็นการทำงานร่วมกันกับนักกีฬาในการแสดงพฤติกรรมโค้ชออกมาในลักษณะต่างๆทั้งในการฝึกซ้อม การดูแลนักกีฬา การโค้ชในเกมการแข่งขัน เป็นสิ่งที่นักกีฬาสัมผัสรับรู้พฤติกรรมเหล่านี้กับโค้ชโดยตรงจึงปฏิเสธไม่ได้เลยว่าโค้ชเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อนักกีฬา อีกทั้งโค้ชจะต้องเรียนรู้และมีหน้าที่พัฒนาคุณลักษณะที่ดีของนักกีฬาเช่นกัน โค้ชและนักกีฬาจะต้องเรียนรู้ซึ่งกันและกันเพื่อไปสู่เป้าหมาย โค้ชและนักกีฬาจึงมีความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงที่ดี เพื่อพัฒนากีฬาไปสู่จุดมุ่งหมาย

ความสัมพันธ์ระหว่างโค้ชกับนักกีฬา

เจริญ ธาณิรัตน์ (2548)การฝึกกีฬาจะประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายได้ดีมากน้อยเพียงใด องค์ประกอบที่สำคัญคือ โค้ชกีฬากับนักกีฬา ตัวนักกีฬาเองก็ต้องมีคุณสมบัติหรือคุณลักษณะของนักกีฬาที่ดีเช่นกัน โค้ชกีฬากับนักกีฬาจึงไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ต้องพึ่งพาซึ่งกันและกัน โค้ชจะต้องรู้จักนักกีฬาและดูแลรับผิดชอบในทุกด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา รู้จักลักษณะนิสัยที่ดีของนักกีฬา เพื่อการพัฒนากีฬาไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทาง โค้ชควรระลึกถึงความเป็นมนุษย์ของผู้ร่วมทีมซึ่งมีจิตใจเหมือนกับเราทุกคน ต้องการมีชื่อเสียง ต้องการเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่นและผู้ร่วมทีม ดังนั้นโค้ชจะต้องมีวิธีการสร้างทีมดูแลผู้เล่นให้มีความสามารถไปสู่ชัยชนะได้ อย่างไรก็ตามมนุษย์มีความแตกต่างกันไป โค้ชจะต้องรู้วิธีว่าจะใช้วิธีการใดกับใครจึงจะได้ผลดีที่สุด คงจะใช้วิธีการแบบเดียวกันทุกคนไม่ได้โค้ชต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุด เต็มความสามารถ โดยไม่คำนึงว่าจะแพ้หรือชนะมากนัก โค้ชจะต้องหาแบบที่จะทำให้हारฝึกง่ายขึ้น จะต้องทราบข้อเท็จจริงหรือคำตอบข้อต่อไปนี ก่อนที่จะทำทีมให้ได้ผลดี มีวัตถุประสงค์ที่แน่นอนที่จำทำหน้าที่ต่อไปหรือไม่ อย่างไรก็ตามถ้าจะทำ จะทำไป เพื่ออะไร ทำอย่างไร มีความเชื่อมั่นว่าทำได้หรือไม่ มีการวางแผนที่ดีไว้แล้วหรือยัง ถ้าไม่มีจะทำใหม่ได้หรือไม่ มีความรู้เพียงพอ หรือไม่จะได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องหรือไม่ ความเข้าใจ การให้โอกาสแก่เราจากผู้เกี่ยวข้องอย่างไร ถ้าหากคำตอบได้แล้วก็ต้องตัดสินใจว่าจำทำทีมมากน้อยเพียงใด เพื่อเป็นข้อมูลในการวางแผนทำทีมต่อไป โค้ชต้องระลึกเสมอว่า “ไม่มีข้อผิดพลาดและเสียใจ ถ้าเราได้ทุ่มเทอย่างจริงจังแล้วได้ผลแค่ไหนเพียงใด

Laios (2001)เรื่องการติดต่อสื่อสารระหว่างโค้ชกับผู้เล่นเป็นหนึ่งในองค์ประกอบที่สำคัญมากของการบริหารจัดการ โค้ชกีฬาที่แบบทั้งเล่นเป็นทีมและเล่นคนเดียวควรถูกต้องประสบความสำเร็จในการติดต่อสื่อสารกับทั้งนักกีฬาและผู้ร่วมงาน ทั้งนี้เพื่อเป็นการเพิ่ม

ประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาให้มากขึ้น การจัดการติดต่อสื่อสารเป็นปัญหาทั้งภายในและภายนอกในการเชื่อมความสัมพันธ์ของผู้ร่วมงาน โค้ชเปรียบเสมือนผู้เชื่อมโยงถ่ายทอดข้อมูลส่งต่อให้กับนักกีฬาและผู้ร่วมงานอื่นๆ ดังนั้นจึงต้องมีวิธีการอันเหมาะสม ในการส่งข้อมูลสื่อสารระหว่างกัน ทั้งก่อนระหว่าง และหลังเล่นกีฬา ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดที่สามารถส่งผลทั้งทางบวกและทางลบให้กับนักกีฬาทั้งประเภททีมและเล่นคนเดียว

Stewart (2005) กล่าวว่า ความรับผิดชอบของโค้ชเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่จะเพิ่มขีดความสามารถสูงสุดให้กับนักกีฬาทุกคน โดยใช้วิธีการทุกรูปแบบสิ่งที่ท้าทายให้โค้ชต้องพบ คือ การเข้าใจนักกีฬาทั้งด้านสภาพร่างกาย อารมณ์ สังคม และความสามารถในการรับรู้แม้ว่าโค้ชจะพร้อมด้วยประสบการณ์ แต่โค้ชยังคงมองเห็นว่าการฝึกแบบรวมๆ สามารถสร้างความสำเร็จให้กับนักกีฬาทั้งตัวบุคคลและทีมรวม แต่การใช้รูปแบบการฝึกที่หลากหลาย และความรู้ในการวิเคราะห์รูปแบบเฉพาะคน จะช่วยให้ผู้ฝึกสอนเตรียมความพร้อม ตัวผู้เล่นและทีมสู่ศักยภาพได้สูงสุด และยังช่วยให้ผู้ฝึกสอนเลือกวิธีฝึกให้กับนักกีฬาแต่ละคนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาทางความสามารถในการเล่นในสนามจริง

ดังนั้น การโค้ชมีหน้าที่ทั้งการฝึกและสอนซึ่งเป็นทั้งศาสตร์และศิลปะที่ต้องพัฒนาความสามารถของนักกีฬาโดยใช้วิธีการรูปแบบที่ท้าทายที่โค้ชจะต้องเข้าใจนักกีฬาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และทักษะความสามารถของนักกีฬา ทั้งในขณะที่ฝึกซ้อมตลอดจนการแข่งขันเป็นรายบุคคลเพื่อที่โค้ชจะได้เข้าใจและดึงศักยภาพความสามารถของนักกีฬาให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด อีกทั้งโค้ชจะต้องเป็นผู้ที่รู้จักการเลือกผู้ช่วยที่ดีมีความชำนาญเฉพาะด้านเพื่อให้ข้อมูลนักกีฬากับโค้ชเพื่อประกอบการตัดสินใจเพื่อให้โค้ชนั้นพัฒนานักกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพจนนำไปสู่เป้าหมายและก้าวไปสู่ความสำเร็จ

3. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมาย

นารีทัต โกมารทัต (2554) กล่าวว่า การตั้งเป้าหมาย เป็นเทคนิคทางจิตวิทยาการกีฬาที่สำคัญที่จะช่วยให้นักกีฬาประสบความสำเร็จในการพัฒนาความสามารถของตนเองจนถึงระดับสูงสุด ความรู้ที่จำเป็นในการทำความเข้าใจกับกระบวนการ การตั้งเป้าหมายที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ ความหมายของการตั้งเป้าหมาย ชนิดของเป้าหมาย ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างการตั้งเป้าหมายกับความสามารถพร้อมแนวทางในการตั้งเป้าหมายที่ดี

ความหมายของการตั้งเป้าหมาย

Locke (1981) ได้ให้เป้าหมายเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมายคือ การคาดหวังที่จะบรรลุมาตรฐานของความสามารถภายในกรอบเวลาที่กำหนด

Burton (1992) ได้ให้ความหมายของการตั้งเป้าหมายว่า เป็นเทคนิคการสร้างแรงจูงใจที่จะมุ่งหวัง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเล่นกีฬาเพราะเป็นการมุ่งเน้นให้เกิดความตั้งใจไปพร้อมกับการเพิ่มระดับของความอดทนในการฝึกหรือการเล่นกีฬาด้วย

ศิลปชัย สุวรรณธาดา (2535) กล่าวว่า การตั้งเป้าหมายเป็นเทคนิคการให้แรงจูงใจอย่างหนึ่งเป็นการตั้งระดับความสำเร็จที่ผู้เรียนหรือนักกีฬาที่คาดว่าจะได้รับในอนาคต

ชนิดของเป้าหมาย

นักจิตวิทยาการกีฬาได้แบ่งเป้าหมายออกเป็นหลายชนิดด้วยกัน เช่น McClements (2010) ได้แบ่งเป้าหมายออกเป็น 3 ลักษณะได้แก่

1. เป้าหมายเชิงอัตนัย (Subjective goal) เป็นเป้าหมายที่มีลักษณะเป็นนามธรรมกว้างๆ เช่น เพื่อความสนุกสนาน เพื่อความสมบูรณ์ของร่างกาย เพื่อการได้มีส่วนร่วมการแข่งขัน พยายามทำดีที่สุด

2. เป้าหมายเชิงปรนัยทั่วไป (General objective goal) เป็นเป้าหมายที่มีลักษณะเป็นรูปธรรมมากขึ้นแต่มีลักษณะกว้างๆ เช่น การชนะเลิศการแข่งขันครั้งนี้ การได้เป็นนักกีฬาของทีมจังหวัด

3. เป้าหมายเชิงปรนัยเฉพาะ (Specific objective goal) เป็นเป้าหมายที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจง เช่น การยิงประตูลูกโทษบาเซตบอลเข้า 8 ลูกจาก 10 ลูก เสรีฟเทนนิสลูกแรกลง 8 ครั้ง จาก 10 ครั้ง เป็นต้น

นอกจากนี้ Martens. R. (1981) ได้แบ่งเป้าหมายออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. เป้าหมายผลลัพธ์ (Outcome Goal) หมายถึง เป้าหมายของความสามารถที่มุ่งเน้นผลลัพธ์ในการแข่งขัน เช่น การได้รับชัยชนะ

2. เป้าหมายการกระทำ (Performance Goal) หมายถึง เป้าหมายของความสามารถที่มุ่งเน้นถึงการพัฒนาของการแสดงความสามารถที่สัมพันธ์กับการแสดงความสามารถที่ผ่านมา เช่น ลดความเร็วในการวิ่ง 100 เมตร เป็นเวลา 3/10 วินาที ลดความเร็วในการว่ายน้ำท่าผีเสื้อ 50 เมตร เป็นเวลา 1/10 วินาที จากการศึกษาพบว่า เป้าหมายที่ตั้งในลักษณะเชิงปรนัยเฉพาะ (Specific objective goal) และเป้าหมายการกระทำ (Performance Goal) เป็นเป้าหมายที่มีประโยชน์มากที่สุดในกรณีที่พยายามเปลี่ยนพฤติกรรมแสดงความสามารถของนักกีฬา

ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างการตั้งเป้าหมายและความสามารถ

มีแนวคิด 2 แนวที่อธิบายถึงอิทธิพลของการตั้งเป้าหมายที่มีต่อความสามารถ (Locke, 1981) ได้เสนอทฤษฎีกลไก (Mechanistic theory) อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างการตั้งเป้าหมายกับความสามารถ (Burton, 1992) ได้เสนอทฤษฎี ที่ 2 อธิบายการตั้งเป้าหมายมีอิทธิพลต่อความสามารถในการกีฬาอย่างไร ในเชิงจิตวิทยาแนวปัญญา (Cognitive psychology) ตามทฤษฎีกลไกการตั้งเป้าหมายของ (Locke, 1981)

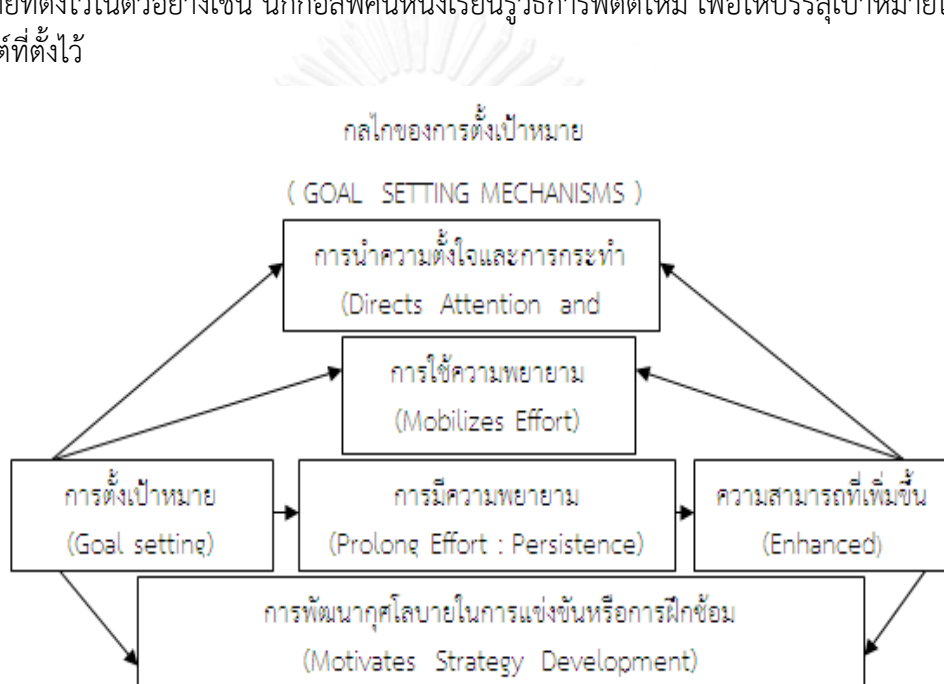
อธิบายการตั้งเป้าหมายมีอิทธิพลต่อความสามารถ 4 ประการด้วยกัน (ตามแผนภูมิที่ 1)

1. เป้าหมายเป็นสิ่งที่นำความตั้งใจและการกระทำต่องานที่ทำอยู่ ดังนั้นด้วยการตั้งเป้าหมาย ความตั้งใจของนักกีฬาสเกตบอลและการกระทำที่ตามมา ก็จะมุ่งเน้นอยู่ที่การพัฒนาทักษะต่างๆ เช่น การยิงประตูการครอบครองบอล การบล็อกใต้ห่วง การแย่งลูก

2. เป้าหมาย ช่วยให้นักกีฬาใช้ความพยายามอย่างมากในการฝึกซ้อม เพื่อที่จะบรรลุวัตถุประสงค์

3. เป้าหมาย ไม่เพียงแต่กระตุ้นให้นักกีฬาใช้ความพยายามขณะนั้นเท่านั้น หากยังช่วยให้นักกีฬา มีความเพียรพยายามในการฝึกซ้อมเป็นเวลานานซึ่งนักกีฬาอาจเกิดความเบื่อหน่ายได้เมื่อทำการฝึกซ้อมตลอดทั้งปี

4. เป้าหมาย ช่วยให้นักกีฬารู้จักคิดกลยุทธ์ และใช้กลยุทธ์เพื่อให้ตนเองบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ในตัวอย่างเช่น นักกอล์ฟคนหนึ่งเรียนรู้วิธีการพัตต์ใหม่ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการพัตต์ที่ตั้งไว้

รูปที่ 2 รูปแทนแผนภูมิและภาพ

อิทธิพลการตั้งเป้าหมายต่อความสามารถในการเล่นกีฬา

แนวทางในการตั้งเป้าหมายที่ดี

ซิลปชัย สุวรรณธาดา (2535) ได้กล่าวถึงหลักในการตั้งเป้าหมายที่ดีไว้ดังนี้

1. ตั้งเป้าหมายที่สามารถวัดได้ เพื่อที่จะสะดวกในการประเมินและการศึกษาพัฒนา
2. ตั้งเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจง ไม่คลุมเครือ
3. ตั้งเป้าหมายที่ผู้เรียนหรือนักกีฬาสามารถบรรลุได้
4. ตั้งเป้าหมายให้เหมาะสมกับรายบุคคล
5. ตั้งเป้าหมายบนพื้นฐานของความสำเร็จที่มีมาก่อน ถ้าครูและผู้เรียนหรือโค้ชและนักกีฬาช่วยกันตั้งเป้าหมายจะทำให้ผู้เรียนหรือนักกีฬาอุทิศตน เพื่อความสำเร็จมากขึ้น

การตั้งเป้าหมายในการฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน จะส่งผลอย่างไรกับการสร้างแรงจูงใจและประสิทธิภาพในการฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน (Locke, 1981)อธิบายว่ามี 4 ประการที่ทำให้การตั้งเป้าหมายในระหว่างการฝึกซ้อมหรือการแข่งขันนั้น ส่งผลดีในการเพิ่มประสิทธิภาพในการเล่นกีฬา

1.เป็นแนวทางหรือตัวชี้แนะความตั้งใจและปฏิกิริยาตอบสนอง (Directs attention and action) เมื่อนักกีฬาถูกกำหนดเป้าหมายของการฝึกซ้อมจากผู้ฝึกสอน เช่น ถูกกำหนดให้ต้องมีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ โดยจะทำการทดสอบความเร็วจากการวิ่งระยะสั้นในเวลาที่กำหนด ภายหลังจากการตั้งเป้าหมายในลักษณะนี้ จึงทำให้นักกีฬามีแรงจูงใจในการฝึกซ้อมที่จะทำให้มีความแข็งแรงสมบูรณ์ เกิดความตั้งใจและทำการฝึกซ้อมวิ่ง เพื่อที่จะทำเวลาให้ได้ตามที่กำหนด เมื่อทำการทดสอบ

2.การปรับการใช้พลังงานในการฝึกซ้อมหรือการแข่งขัน (Mobilizes expenditure) ในการตั้งเป้าหมายของกิจกรรม จะทำให้นักกีฬาสามารถกำหนดพลังงานหรือทุ่มเทพลังงานให้กับกิจกรรมนั้นได้อย่างเหมาะสม ตามกิจกรรมที่กำหนด จึงมีความต้องการร่วมในกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง

3.ความอดทนต่องานหรือกิจกรรม (Prolong effort : Persistence) นักกีฬาที่มีจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายเฉพาะ และท้าทายความสามารถของเขาจะทำให้เขาอดทน และพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายนั้นยาวนานกว่านักกีฬาที่ไม่มีจุดมุ่งหมาย หรือเพียงคิดว่าทำให้ดีที่สุด

4. การพัฒนาวิธีการในการแข่งขัน ฝึกซ้อม (Motivates strategy development) นักกีฬาที่ได้ถูกกำหนดให้ฝึกซ้อมวันละ 2 ชั่วโมงเป็นเวลา 3 วันต่อสัปดาห์ จะสามารถพัฒนาตารางเวลาของตนเองให้เหมาะสมกับตารางการฝึกซ้อมกีฬา ได้เป็นการฝึกให้เขารู้จักพัฒนาการในการปรับตัวหรือจัดการตารางเวลาให้ดี รู้ว่าช่วงไหนควรเล่นช่วงไหนควรซ้อม หลักเกณฑ์ที่สำคัญที่สุดในการตั้งเป้าหมายให้ถ้ายานั้น (Burton, 1992)เสนอแนะว่า การพัฒนาแรงจูงใจที่ดีต้องเป็นการตั้งเป้าหมายที่เป็นจริงหรือใกล้เคียงความจริง (Realistic goal) เป็นการตั้งเป้าหมายที่ไม่ง่าย หรือไม่ยากจนเกินไป สำหรับการตั้งเป้าหมายที่ง่ายหรือยากจนเกินไปนั้น นอกจากไม่ทำให้เกิดแรงจูงใจเพิ่มขึ้นแล้ว ยังอาจทำให้ลดแรงจูงใจลงด้วย

4.ทฤษฎีความสำเร็จ (Achievement Needs nach)

ทฤษฎีความสำเร็จ (Achievement Needs nach) (McClelland, 1953)มีความเชื่อว่ามนุษย์เรามุ่ง จะกระทำ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ให้สำเร็จจุล่งไป McClelland ได้สร้าง แบบทดสอบ เพื่อแยกประเภทของมนุษย์ ออกเป็นพวกที่มีความต้องการความสำเร็จสูงต่ำ เรียกว่า Thematic Appreciation Test (TAT) TAT จะประกอบด้วย ภาพต่าง ๆ ภาพเหล่านี้ จะไม่มีคำบรรยายกำกับไว้ ผู้ทดสอบจะเป็นผู้บรรยายว่า ภาพเหล่านั้น เกี่ยวกับ สิ่งใด หรือคนในภาพนั้นมีความรู้สึกอย่างไร เช่น ภาพวาดหนึ่ง มีเด็กหนุ่ม กำลังพรวนดินกลางทุ่งนาที่ปลายนา มีพระอาทิตย์กำลัง จะลับขอบฟ้า แสดงถึง เวลาเย็น ผู้ทดสอบจะต้องบรรยายว่า เด็กหนุ่มคนนั้น มีความรู้สึก อย่างไร คำบอกเล่า ของผู้ทดสอบจะได้รับ การตีความจากผู้ตัดสินว่า เขามีแรงจูงใจ ในความสำเร็จ สูงหรือต่ำโดยได้รับ การเปรียบเทียบ คำตอบของผู้ทดสอบต่าง ๆ เช่น ถ้าผู้ทดสอบเล่าว่าหนุ่มผู้นั้นกำลังเสียใจว่า พระอาทิตย์กำลังตกดิน ซึ่งหมายความว่า เขาไม่สามารถปลุกต้นไม้ ให้เสร็จสิ้นในวันนี้ได้ ในขณะที่เดียวกันมีผู้ทดสอบอีกผู้หนึ่ง บรรยายว่า หนุ่มคนนั้น ดีใจว่า พระอาทิตย์ตกและเขาจะได้

พัก่อนเสียที จะได้ดื่มเหล้า สรวลเสเฮฮาบ้าง จากข้อมูลดังกล่าวผู้ทดสอบคนหนึ่งที่หนึ่ง จะได้รับการตีความว่า เขามีแรงจูงใจ ในความสำเร็จสูงและผู้ทดสอบคนที่สอง จะได้รับการตีความว่า เขามีแรงจูงใจในความสำเร็จต่ำลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจ ในความสำเร็จสูง

Mc.Clelland (1947)ได้เก็บรวบรวมลักษณะต่าง ๆ ดังนี้บุคคลผู้มีแรงจูงใจในความสำเร็จสูง จะต้องเป็นคนที่

1.ชอบทำงาน ที่มีระดับยากปานกลาง เป็นงานที่ไม่ยาก หรือง่ายเกินไป ความสามารถของเขา ในการทดลองชิ้นหนึ่ง ให้ผู้รับการทดลองโยนก้อนน้ำใส่ห่วงที่ปักกับดิน ผลปรากฏว่า บุคคลมีแรงจูงใจสองลักษณะ คือแรงจูงใจในความสำเร็จสูงและต่ำ มีการปฏิบัติ ที่แตกต่างกัน พวกที่มีแรงจูงใจสูงจะเลือกระยะห่าง จากหลักพอสมควรที่เขาสามารถ จะโยนก้อนน้ำ เข้าหลักได้ เขาจะไม่ยืนใกล้หรือไกล เกินไป แต่จะยืนให้ห่างมาก เท่าที่เขาจะพยายามโยน ให้เข้าได้ส่วนพวกแรงจูงใจด้านนี้ต่ำ มักเลือกยืนใกล้ ๆ ให้ใส่ก้อนน้ำได้ง่าย ๆ หรือยืนไกล ๆจนไม่สามารถโยนเข้าได้

2.ชอบได้รับการตอบสนอง ต่อผลงานทันที ที่ผลสำเร็จ เพื่อจะได้วัด ประเมินผลงานความก้าวหน้า ของเขา และจะวัดตาม กฎเกณฑ์ที่บ่งเฉพาะชอบที่จะทำสิ่งใดแล้ว ทำ ให้สำเร็จไป และเขามักมีความสนใจ ในงานนั้น ๆมีการตอบสนอง ความต้องการภายใน (Intrinsic Reward) งานนั้น ควรน่าสนใจและท้าทาย

3.เมื่อเลือก และมีจุดมุ่งหมายแล้ว จะต้องทำงานสำเร็จลุล่วงไป เขา อาจจะมีลักษณะเยียบ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับ คนอื่นมากนัก เขารู้ถึงว่าความสามารถของเขานั้นจริง ๆ มีแค่ไหน ไม่ใช่ คิดเองว่า เขามีความสามารถมีแค่นั้นแค่นี้

เนื่องด้วย ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจสูง ในความสำเร็จ มักจะเป็น ประโยชน์ต่อองค์กรและเอกบุคคล Mc. Clelland ได้สร้างกลุ่มฝึกบุคคล เพื่อเป็นพวกที่มีแรงจูงใจสูงขึ้นในหมู่ นักบริหาร ซึ่งเขามีจุดมุ่งหมายดังนี้

1.สอนให้ผู้ร่วมงาน รู้วิธีการคิด พุด และกระทำ คล้ายกับพวกที่มีแรงจูงใจสูงด้านความสำเร็จ

2.ให้ผู้ร่วมงานรู้จัก ตัวเองมากขึ้น ตามความเป็นจริงรู้จักความสามารถที่แท้จริงของตน

3.สร้างสรรค์ให้ผู้ร่วมงานได้เรียนรู้เกี่ยวกับ ความหวังของผู้อื่น ความสามารถ ความกลัว ความผิดพลาด ล้มเหลวและความสำเร็จของผู้อื่นและตนเองโดยให้บุคคลเหล่านี้มีประสบการณ์ทางอารมณ์ร่วมกัน

Mc.Clelland ได้รับความสำเร็จในการสร้าง กลุ่มฝึกฝนความสำเร็จ ให้ผู้จัดการแต่ ผลของการฝึกนี้ ยังสามารถยืนยันได้ว่า ผู้จัดการเหล่านี้ มีแรงจูงใจในความสำเร็จจริงหรือไม่ หรืออาจ เพราะ ตำแหน่งในงานของเขา เป็นตัวกำหนดข้อผิดพลาดของทฤษฎี นี้คือ การตีความข้อมูลจาก การเล่าบรรยายภาพของผู้ทดสอบการตีความข้อมูลเหล่านี้ ขึ้นอยู่กับ ความเชื่อของผู้ตีความ ฉะนั้นผู้ทดสอบจะมีแรงจูงใจสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับ คำบรรยายของตนสอดคล้องกับ ความคิดความเชื่อของผู้ตีความ

5.แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี (2556) การเรียนรู้คือกระบวนการที่ทำให้คนเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม ความคิด คนสามารถเรียนรู้ได้จากการได้ยินการสัมผัส การอ่าน การใช้เทคโนโลยี การเรียนรู้ของเด็กและผู้ใหญ่จะต่างกัน เด็กจะเรียนรู้ด้วยการเรียนในห้อง การซักถาม ผู้ใหญ่มักเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ที่มีอยู่ แต่การเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่ผู้สอนนำเสนอ โดยการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ผู้สอนจะเป็นผู้ที่สร้างบรรยากาศทางจิตวิทยาที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ที่จะให้เกิดขึ้นเป็นรูปแบบใดก็ได้เช่น ความเป็นกันเอง ความเข้มงวดกวดขัน หรือความไม่มีระเบียบวินัย สิ่งเหล่านี้ผู้สอนจะเป็นผู้สร้างเงื่อนไข และสถานการณ์เรียนรู้ให้กับผู้เรียน ดังนั้นผู้สอนจะต้องพิจารณาเลือกรูปแบบการสอน รวมทั้งการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน

นิตินพล ภูตะโชติ (2556)กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นปัจจัยที่สำคัญของการเกิดพฤติกรรมต่างๆของมนุษย์และเป็นสิ่งที่มนุษย์ใช้ในการส่งผ่านความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ การประดิษฐ์คิดค้น รวมถึงขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมต่างๆ จากคนรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง ทำให้เกิดการพัฒนทางด้านสังคมของมนุษย์ นอกจากนั้น การเรียนรู้อย่างยิ่งทำให้มนุษย์เกิดความคิดสร้างสรรค์ มีการเปลี่ยนแปลง และมีการพัฒนาอย่างไม่หยุดนิ่ง

ความหมายของการเรียนรู้

นักวิชาการและนักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของการเรียนรู้เอาไว้ดังนี้

Robbins (1993)การเรียนรู้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างถาวรซึ่งมีผลมาจากประสบการณ์

นิตินพล ภูตะโชติ (2556)การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างถาวรด้านความรู้ พฤติกรรมซึ่งมีผลมาจากการฝึกฝนและประสบการณ์

องค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้

(Dallard and Miller) เสนอว่าการเรียนรู้ มีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ คือ

1.แรงขับ (Drive) เป็นความต้องการที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล เป็นความพร้อมที่จะเรียนรู้ของบุคคลทั้งสอง ระบบประสาทสัมผัสและกล้ามเนื้อ แรงขับและความพร้อมเหล่านี้จะก่อให้เกิดปฏิกิริยา หรือพฤติกรรมที่จะชักนำไปสู่การเรียนรู้ต่อไป

2.สิ่งเร้า (Stimulus) เป็นสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งเป็นตัวการที่ทำให้บุคคลมีปฏิกิริยา หรือพฤติกรรมตอบสนองออกมา ในสภาพการเรียนการสอน สิ่งเร้าจะหมายถึงครู กิจกรรมการสอน และอุปกรณ์การสอนต่างๆ ที่ครูนำมาใช้

3.การตอบสนอง (Response) เป็นปฏิกิริยา หรือพฤติกรรมต่างๆ ที่แสดงออกมาเมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้า ทั้งส่วนที่สังเกตเห็นได้และส่วนที่ไม่สามารถสังเกตเห็นได้ เช่น การเคลื่อนไหว ท่าทาง คำพูด การคิด การรับรู้ ความสนใจ และความรู้สึก เป็นต้น

4. การเสริมแรง (Reinforcement) เป็นการให้สิ่งที่มีอิทธิพลต่อบุคคลอันมีผลในการเพิ่มพลังให้เกิดการเชื่อมโยง ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองเพิ่มขึ้น การเสริมแรงมีทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ของบุคคลเป็นอันมาก การเรียนรู้ทฤษฎีต่างๆที่เกี่ยวข้องมากมาย เช่น ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ ทฤษฎีความสัมพันธ์แบบเชื่อมโยง ทฤษฎีการเรียนรู้อย่างมีจุดมุ่งหมาย เป็นต้น จะเห็นได้ว่ามีมากมาย โค้ชจะต้องพิจารณาเลือกรูปแบบการสอน รวมทั้งการสร้างปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษา โดยการปฏิสัมพันธ์ระหว่างโค้ชและนักศึกษา โค้ชจะเป็นผู้สร้างบรรยากาศทางจิตวิทยาที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ที่จะให้เกิดขึ้นเป็นรูปแบบใดก็ได้เช่น ความเป็นกันเอง ความเข้มงวดกวดขัน หรือความไม่มีระเบียบวินัย สิ่งเหล่านี้โค้ชจะเป็นผู้สร้างเงื่อนไข และสถานการณ์เรียนรู้ให้กับนักศึกษา ของตน

สรุปโค้ชที่ดีนั้นโค้ชจะต้องมีความรู้และประสบการณ์ในการที่จะทำให้โค้ชประสบความสำเร็จ จึงจำเป็นที่โค้ชจะต้องมีองค์ความรู้รอบด้าน โดยเฉพาะการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากการเรียนรู้เป็นปัจจัยสำคัญของการเกิดพฤติกรรมต่างๆ ของนักศึกษาโค้ชจึงมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนรู้ ว่านักกีฬาแต่ละคนมีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน โค้ชจะต้องมีองค์ความรู้ทฤษฎีในการเรียนรู้มาปรับใช้กับนักศึกษาเพื่อให้นักกีฬาจะได้เกิดการรับรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และโค้ชสามารถพัฒนานักกีฬาให้มีศักยภาพสูงสุด

6. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้

การรับรู้ (Perception)

นิติพล ภูตะโชติ (2556) มนุษย์เราแต่ละคนมีการรับรู้ในสิ่งต่างๆแตกต่างกัน เพราะการรับรู้เป็นการแปลหรือตีความหมายจากสิ่งที่ได้พบเห็นหรือสัมผัส บุคคล 2 คนเห็นสิ่งเดียวกันอาจมีการรับรู้และตีความหมายของสิ่งนั้นแตกต่างกันไป เพราะสิ่งที่ทำให้คนเรามีการรับรู้ที่แตกต่างกันอาจขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น การเรียนรู้ สติปัญญา ทักษะคิด ประสบการณ์ของแต่ละคน ดังนั้นการที่คน 2 คนเห็นในสิ่งเดียวกันอาจตีความหมายแตกต่างกันถือเป็นเรื่องปกติธรรมดา เพราะแต่ละคนอาจจะมองสิ่งนั้นคนละมุมหรือคนละด้าน จึงเกิดการรับรู้ที่แตกต่างกันไปตามมุมมองของแต่ละคน

ความหมายของการรับรู้

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของการรับรู้เอาไว้ ดังนี้

Schermerhorn (2003) การรับรู้เป็นกระบวนการอธิบายความรู้สึกหรือตีความของสิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวเรา การรับรู้เกิดจากประสาทสัมผัสทั้งห้าของมนุษย์ คือ หู ตา จมูก ลิ้น กาย แต่ละคนจะมีการรับรู้ที่ต่างกัน

Robbins (1993) การรับรู้เป็นกระบวนการของแต่ละบุคคลที่ใช้จัดการและอธิบายเกี่ยวกับความรู้สึกและให้ความหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม อย่างไรก็ตาม สิ่งของแต่ละคนรับรู้อาจมีความแตกต่างกันได้

การรับรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลให้ความหมายกับสิ่งที่อยู่รอบตัว โดยเป็นการรวบรวมและตีความจากประสาทสัมผัสทั้งห้าที่ได้รับ เมื่อเรารับรู้้อย่างไรก็มักจะเชื่อว่า สิ่งนั้นเป็นจริงตามที่เรา

ตีความ ดังนั้น การรับรู้ของมนุษย์จึงเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะการรับรู้จะกระตุ้นให้คนแสดงออกถึงความเชื่อที่ตนได้รับรู้ หากการแสดงออกที่เกิดขึ้นจากการรับรู้ที่แตกต่างกันย่อมมีผลกระทบต่อการทำงานของบุคคลในองค์การ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้

การที่มนุษย์เรามองสิ่งเดียวกันแต่มีการรับรู้ที่แตกต่างกันนั้นเป็นเพราะปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของมนุษย์ จึงส่งผลให้การรับรู้ของแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของมนุษย์ประกอบด้วย ผู้รับรู้ (Perceiver) เป้าหมาย (Target) และสถานการณ์ (situation) ซึ่งปัจจัยดังกล่าวสามารถอธิบายได้ ดังนี้

1. ผู้รับรู้ (Perceiver)

ผู้รับรู้แต่ละคนจะมีความสามารถในการรับรู้ที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ของบุคคลที่แตกต่างกัน ซึ่งประกอบด้วย

1.1 ทศคติของบุคคล (Attitudes) คนแต่ละคนจะมีทัศนคติต่อสิ่งต่างๆ ที่แตกต่างกัน บางคนอาจมีทัศนคติต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในทางบวก บางคนอาจจะมีทัศนคติในทางลบต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น นางสาว ก. มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในขณะที่นางสาว ข. มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนวิชานี้ ดังนั้น ทัศนคติของแต่ละคนจึงมีผลและอิทธิพลต่อการรับรู้ของมนุษย์

1.2 สิ่งจูงใจ (Motives) การจูงใจเป็นปัจจัยที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ของมนุษย์ บุคคลแต่ละคนอาจรับรู้ถึงสิ่งจูงใจที่แตกต่างกัน เช่น องค์การใช้วิธีการเพิ่มเงินเดือนให้แก่พนักงาน 2 คนเพื่อเป็นการจูงใจในการทำงาน วิธีการนี้ทำให้พนักงานคนที่ 1 เกิดการรับรู้และตอบสนองได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะเขามีความต้องการเงินเดือนที่สูงเพื่อให้เพียงพอต่อค่าใช้จ่าย ส่วนพนักงานคนที่ 2 วิธีการเพิ่มเงินเดือนไม่สามารถใช้จูงใจเขาได้ เพราะสิ่งที่เขาต้องการคือการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง เขาต้องการตำแหน่งหน้าที่สูงขึ้น ดังนั้น การตอบสนองและการรับรู้ถึงสิ่งจูงใจของพนักงานคนที่ 2 จึงไม่ได้ผล

1.3 ความสนใจ (Interest) คนเราจะให้ความสนใจและรับรู้ในเรื่องที่เขาให้ความสนใจหรือสิ่งที่เขาชอบมากกว่าเรื่องอื่น เช่น ช่างซ่อมรถยนต์จะให้ความสนใจและรับรู้ในเรื่องการซ่อมแซมรถยนต์มากกว่าช่างตัดผม ดังนั้น ในการรับรู้ของแต่ละคน ความสนใจ ความชอบของแต่ละคน จะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคลเหล่านั้น

1.4 ประสบการณ์ในอดีต (Past Experience) มนุษย์มีการรับรู้ที่ดีหรือไม่ดีอย่างไร ประสบการณ์ในอดีต จะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของเขามาก ประสบการณ์ที่เขาเคยพบจะทำให้เขารับรู้ได้เร็วและสามารถตีความหมายได้ถูกต้อง เช่น เด็กที่ไม่เคยรู้และไม่เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องไฟเมื่อเขาเห็นเปลวไฟเขาอาจจะเอามือไปจับทำให้เกิดการรับรู้ที่ไฟนี้ร้อนและเป็นอันตรายจากประสบการณ์ที่เขาได้เรียนรู้ในอดีตจะทำให้เขาเกิดการรับรู้และเข้าใจได้เป็นอย่างดีว่า ไฟนี้ร้อนและเป็นอันตราย ดังนั้น ประสบการณ์ในอดีตของมนุษย์แต่ละคนจะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคลแต่ละคน

1.5 ความคาดหวัง (Expectation) ความคาดหวังจะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของคน ซึ่งการคาดหวังดังกล่าวอาจจะถูกหรือผิดก็ได้ เช่น การคาดหวังว่า เมื่อสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแล้วจะได้ทำงานดี ๆ เงินเดือนสูง คาดหวังว่า คนที่เป็นครูคงจะใจดีและรักเด็ก คาดหวังว่าคนที่ได้เป็น ส.ส แล้วคงจะช่วยเหลือประชาชนที่เลือกเขาเข้าไป ดังนั้น ความคาดหวังของคนจึงมีผลต่อการรับรู้ของคนแต่ละคนด้วย

2. เป้าหมาย (Target) คือ สิ่งที่ถูกสังเกตเพื่อรับรู้ว่าสิ่งที่เห็นนั้นคืออะไร ซึ่งเป้าหมายมีองค์ประกอบหลายอย่างที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับรู้ของคน ได้แก่

2.1 ขนาด (size) ขนาดของสิ่งที่มองเห็นจะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ สิ่งที่มีขนาดใหญ่กว่าจะสังเกตได้ง่ายกว่าสิ่งที่มีขนาดเล็ก ดังนั้น ขนาดที่มีความแตกต่างจะมีผลต่อการรับรู้ของมนุษย์

2.2 ความใหม่ (Novelty) ความแปลกหรือเหตุการณ์ใหม่ที่คนเรายังไม่เคยเห็นหรือไม่เคยมีประสบการณ์จะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคลนั้น อาจต้องใช้เวลาในการตีความหมายหรือรับรู้สิ่งใหม่เหล่านั้น แต่สำหรับคนที่เคยพบเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นมาแล้วอาจทำให้เกิดการรับรู้เร็วขึ้น

2.3 เสียง (Sounds) ความดังของเสียงย่อมมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของคน สิ่งที่มีเสียงดังกว่าจะทำให้เกิดความสนใจกระตุ้นการรับรู้

2.4 ความเคลื่อนไหว (Motion) สิ่งที่สามารถเคลื่อนไหวไปมาได้เป็นสิ่งดึงดูดความสนใจและถูกสังเกตเห็นได้ง่าย ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของมนุษย์ด้วย เพราะสิ่งที่เคลื่อนไหวจะเป็นเป้าสังเกตในการรับรู้ของมนุษย์

2.5 ภูมิหลัง (Background) ภูมิหลังของแต่ละคนจะมีอิทธิพลต่อการรับรู้บุคคลที่เคยมีภูมิหลังหรือมีประสบการณ์มาแล้วจะทำให้เกิดการรับรู้ได้เร็วกว่าบุคคลที่ไม่มีภูมิหลังในเรื่องนั้นๆ

2.6 ความใกล้เคียงกัน (Proximity) ความใกล้เคียงกันหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใกล้เคียงกันจะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของมนุษย์ด้วย ถึงแม้ว่าบางครั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใกล้เคียงกันอาจจะไม่เกี่ยวข้องกันก็ได้แต่มันมีผลต่อการรับรู้ของคน เช่น พนักงานที่ได้รับประเมินผลการปฏิบัติงานในระดับดีเลิศ ได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าคนใหม่ ทำให้พนักงานส่วนใหญ่ได้รับการรับรู้ว่าการแต่งตั้งหัวหน้าครั้งนี้มีผลมาจากการประเมินผลการปฏิบัติงาน

3. สถานการณ์ (Situation) สถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมในขณะที่เราพบเห็นเป็นสิ่งสำคัญและมีอิทธิพลต่อการรับรู้ สถานการณ์ที่แตกต่างกันอาจทำให้เกิดการรับรู้ที่ต่างกันได้ ซึ่งสถานการณ์ที่ต่างกันประกอบด้วยเวลา (Time) เวลาที่พบเห็นแตกต่างกันจะมีผลต่อการรับรู้ของมนุษย์ที่ต่างกัน เช่น เราพบนกขนาดใหญ่บินผ่านเราในเวลากลางวัน เราอาจรู้สึกเฉยๆ เพราะเรารับรู้คือนกธรรมดา แต่ถ้าเราเห็นนกขนาดใหญ่บินผ่านเราในเวลากลางคืน เราอาจเกิดความหวาดกลัว เพราะเราอาจเกิดการรับรู้ว่ามันไม่ใช่นกธรรมดา

3.1 สภาพสังคม (Social Setting) สถานการณ์ด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมที่มีความแตกต่างจะมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคล เช่น เด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนแออัดที่มียาเสพติดระบาด บุคคลอาจมีการรับรู้ว่า เด็กที่อยู่ในกลุ่มติดยาเสพติดจะติดยาเสพติดเช่นเดียวกับเพื่อนร่วมกลุ่ม แต่แท้ที่จริงอาจไม่เป็นเช่นนั้น

3.2 สภาพงาน (Work setting) สถานการณ์ด้านสภาพงานอาจมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคลได้ เช่น พนักงานขายเป็นงานที่ต้องออกไปพบลูกค้าบ่อยๆ บางวันอาจขายสินค้าไม่ได้ คนอาจรับรู้ว่าเป็นงานที่น่าเบื่อหน่าย ไม่เหมาะที่จะทำเป็นอาชีพ ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าวมีผลต่อการรับรู้ของบุคคลได้เช่นเดียวกัน

สรุป มนุษย์เรามีการรับรู้ในเรื่องราวต่างๆที่แตกต่างกัน เพราะการรับรู้เกิดจากการตีความหมายจากสิ่งต่างๆ ที่แต่ละคนพบเห็น ดังนั้น จึงทำให้มนุษย์เกิดการรับรู้ในเรื่องเดียวกันไม่เหมือนกัน เพราะการรับรู้ของมนุษย์เกิดจากปัจจัยหลายๆอย่าง เช่น สติปัญญา ความเฉลียวฉลาด การสังเกตและพิจารณาอย่างละเอียดถี่ถ้วน ความสนใจและตั้งใจอย่างแน่วแน่ต่อสิ่งต่างๆ ที่ได้พบเห็น สภาพจิตใจในขณะนั้น ประสบการณ์เกี่ยวกับการรับรู้ ความคาดหวัง เป้าหมาย ขนาดของสิ่งที่มองเห็น ซึ่งสิ่งต่างๆดังกล่าวมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของแต่ละคน การที่เราเห็นในสิ่งเดียวกันแต่ตีความหมายออกมาแตกต่างกันถือเป็นเรื่องปกติ เพราะแต่ละคนอาจจะมองคนละมุมหรือคนละด้าน จึงทำให้เข้าใจไปคนละเรื่อง

จากข้อมูลข้างต้น ทำให้สรุปได้ว่าการรับรู้ของแต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกัน ดังนั้นนักศึกษาก็เช่นกัน ย่อมมีการรับรู้ที่แตกต่างกัน โค้ชจะต้องเข้าใจการรับรู้ของนักกีฬาแต่ละคนเป็นอย่างดี ศึกษารายละเอียดความเป็นมาของแต่ละบุคคลเพื่อที่โค้ชจะได้นำข้อมูลที่ได้รับมาประสานกับองค์ความรู้ ที่จะนำไปวางแผนการฝึกซ้อม และการพัฒนาๆด้านต่างๆให้เข้ากับนักกีฬา เพราะการพัฒนาสิ่งเหล่านี้จะเป็นการขับเคลื่อนและพัฒนาให้นักกีฬาของตนและทีมให้มีประสิทธิภาพและไปสู่เป้าหมายมากขึ้น เพราะแน่นอนว่า นักกีฬาที่มีโค้ชคนเดียวกันไม่ได้แปลว่าจะต้องประสบความสำเร็จทุกคน เพราะการรับรู้ของแต่ละคนมีความแตกต่างกัน แต่สิ่งที่โค้ชที่ดีควรเป็นคือการศึกษาข้อมูลของแต่ละบุคคลหรือที่เรียกว่าการดูแลเอาใจใส่นักกีฬาเพื่อให้การโค้ชมีประสิทธิภาพมากที่สุด

7. พื้นฐานความแตกต่างระหว่างบุคคล

นิติพล ภูตะโชติ (2556) บุคคลแต่ละคนย่อมมีลักษณะเฉพาะของตัวที่มีความแตกต่างไปจากคนอื่น ซึ่งลักษณะเฉพาะดังกล่าวจึงเป็นปัจจัยพื้นฐานของความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences) โดยปกติมนุษย์จะมีความแตกต่างกันในหลายๆด้านอยู่แล้ว เช่น ความแตกต่างทางด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม อารมณ์ การศึกษา ประสบการณ์ พันธุกรรม เป็นต้น

ประเภทความแตกต่างระหว่างบุคคล

ดังที่กล่าวมาแล้ว มนุษย์มีความแตกต่างกันหลายอย่าง บางคนเกิดมามีรูปร่างหน้าตาดี สติปัญญาเฉลียวฉลาด ร่างกายแข็งแรง อยู่ในสังคมและสิ่งแวดล้อมดี แต่เมท้อเปรียบเทียบกับอีกคนหนึ่งอาจจะมึลักษณะตรงกันข้ามกันจึงไม่รู้จะโทษใคร ก็ได้แต่บอกว่าเป็นกรรมเก่าจึงทำให้เขามีความแตกต่างจากคนอื่น ความแตกต่างระหว่างบุคคลมีมากมายหลายชนิด เช่น เชื้อชาติ อายุ เพศ การศึกษา ความ

แตกต่างกันทางกายภาพ ความสามารถด้านสติปัญญา ประสบการณ์ บุคลิกภาพ ทักษะ การรับรู้ การเรียนรู้ และการจูงใจ เป็นต้น

มนุษย์เรามีความแตกต่างระหว่างบุคคลที่แตกต่างกันออกไป แต่ทุกคนมีการเรียนรู้และรับที่ต่างกัน ดังนั้นความแตกต่างระหว่างบุคคล ย่อมเชื่อมโยงกับความสำเร็จของแต่ละคน รวมทั้งนักกีฬาด้วย เนื่องจากนักกีฬาแต่ละคนย่อมที่มีความแตกต่างกัน โค้ชควรจะต้องมีความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคลว่าโค้ชจะต้องมีการถ่ายทอดการฝึกฝนทักษะ องค์ความรู้ ที่หลากหลายเพื่อให้เข้ากับนักกีฬาแต่ละคนที่โค้ชดูแลเพื่อพัฒนานักกีฬาเป็นรายบุคคลควบคู่ไปกับทีมอย่างเป็นระบบ

8.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

เกรินทร์ รียาพันธ์ (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะของโค้ชฟุตบอลที่มีประสิทธิภาพของไทยพรีเมียร์ลีก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะของโค้ชกีฬาฟุตบอลไทยพรีเมียร์ลีกที่มีประสิทธิภาพ ได้ศึกษาคุณลักษณะของโค้ชฟุตบอลที่มีประสิทธิภาพของไทยพรีเมียร์ลีกตามการรับรู้ของนักฟุตบอล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักฟุตบอลชาย จำนวน 15 คน มีอายุระหว่าง 23 -38 ปี มีประสบการณ์ในการแข่งขันฟุตบอลไทยพรีเมียร์ลีกแตกต่างกันตั้งแต่ 1-12 ปี นักกีฬาเคยผ่านการฝึกจากโค้ชจำนวน 6 -30 คน ทีมสโมสรที่กลุ่มตัวอย่างสังกัดอยู่ในระดับ 1 -6 ของไทยพรีเมียร์ลีกเมื่อปิดฤดูกาลแข่งขัน ในปี ค.ศ. 2011 (พ.ศ. 2554) การรวบรวมข้อมูลใช้เทคนิคการบรรยายเหตุการณ์สำคัญ(Critical Incident Technique) และการสัมภาษณ์ (Interview) ตรวจสอบความเชื่อถือได้ด้วยวิธีการตรวจสอบโดยกลุ่มตัวอย่าง (Member Checking) ผลการวิจัยพบว่า โค้ชฟุตบอลที่มีประสิทธิภาพมีคุณลักษณะที่สำคัญ 5 ประการด้วยกัน คือ (1) มีความรู้ความสามารถในกีฬาฟุตบอลและการโค้ช (2) มีประสบการณ์ด้านการโค้ชฟุตบอล (3)ทำงานอย่างมืออาชีพ (4) มีความเป็นผู้นำ (5) มีจิตวิทยาในการโค้ช

นารีทัต โกมารทัต (2554) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาแบดมินตันเพศชายอายุระหว่าง 15 - 16 ปี ที่ลงแข่งขันประเภทชายเดี่ยวรุ่นอายุไม่เกิน 16 ปี ในรายการพระจอมเกล้าพระนครเหนือโอเพ่น 54 ระหว่างวันที่ 20 - 24 เมษายน พ.ศ. 2554 จำนวน 99 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมโค้ช นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) โดยทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า

1.ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา พฤติกรรมโค้ชด้านหลักการและหลักปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบ

ความสำเร็จระดับสูง พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง และพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม มีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและหลักปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ช่วยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง และพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ไพโรจน์ พัตรปาน (2550.) ได้ศึกษาคุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนฟุตบอลตามทัศนคติของนักฟุตบอล ผู้จัดการทีม ผู้สื่อข่าวกีฬาและผู้ชม ในการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก 2006 จำนวนเป็น 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านบุคลิกภาพ ด้านคุณสมบัติ ด้านความรู้ความสามารถการฝึกซ้อม ด้านความรู้ความสามารถการควบคุมทีมในการแข่งขัน และด้านมนุษยสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักฟุตบอล ผู้จัดการทีม ผู้สื่อข่าวกีฬา และผู้ชม จำนวน 334 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .82 วิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

คุณลักษณะที่เป็นจริงของผู้ฝึกสอนฟุตบอลไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2006 ตามทัศนคติของนักฟุตบอล ผู้จัดการทีม ผู้สื่อข่าวและผู้ชม ด้านบุคลิกภาพ ด้านคุณสมบัติ ด้านความรู้ความสามารถการฝึกซ้อม ด้านความรู้ความสามารถการควบคุมทีมในการแข่งขัน และด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยรวมอยู่ระดับปานกลางและน้อย ส่วนคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนฟุตบอลไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2006 ตามทัศนคติของนักฟุตบอล ผู้จัดการทีม ผู้สื่อข่าวและผู้ชม ด้านบุคลิกภาพ ด้านคุณสมบัติ ด้านความรู้ความสามารถการฝึกซ้อม ด้านความรู้ความสามารถการควบคุมทีมในการแข่งขัน และด้านมนุษยสัมพันธ์ โดยรวมอยู่ระดับมากถึงมากที่สุด สรุปได้ว่า ผู้ฝึกสอนในการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2006 ควรมีการพัฒนาคุณลักษณะให้ดียิ่งขึ้น

มนัสภูมิ ศาสนศาสตร์ (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะที่เป็นจริงและ พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลตามทัศนคติของนักกีฬา ผู้ตัดสิน ผู้ชมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะที่เป็นจริงและ พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลตามทัศนคติของนักกีฬา ผู้ตัดสิน ผู้ชม ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 จำนวนเป็น 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านบุคลิกภาพ ด้านความรู้ความสามารถ และด้านคุณสมบัติ กลุ่มตัวอย่างคือนักกีฬารักบี้ฟุตบอล ผู้ตัดสิน และผู้ชมการแข่งขันกีฬารักบี้ฟุตบอลในกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34 จำนวน 341 คน โดยได้มา

จาก การสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามคุณลักษณะที่เป็นจริง และพึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกอล์ฟที่สมัครฟุตบอลตามทัศนะของนักกีฬา ผู้ตัดสิน ผู้ชม ในการแข่งขันกีฬา มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทยครั้งที่ 34 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการใช้ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ด้านบุคลิกภาพ คุณลักษณะที่เป็นจริงโดยรวมอยู่ระดับปานกลาง ยกเว้น นักกีฬารักบี้ฟุตบอลที่แสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก คุณลักษณะที่พึงประสงค์อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านความรู้ความสามารถ คุณลักษณะที่เป็นจริงโดยรวมอยู่ระดับปานกลาง ยกเว้นนักกีฬารักบี้ฟุตบอลที่แสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก คุณลักษณะที่พึงประสงค์อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านคุณสมบัติ คุณลักษณะที่เป็นจริงโดยรวมอยู่ระดับปานกลาง ยกเว้นนักกีฬารักบี้ฟุตบอลที่แสดงความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก คุณลักษณะที่พึงประสงค์อยู่ในระดับมากที่สุด

สมบัติ สร้างโสภ (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะที่เป็นจริงและพึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬา ตามทัศนะของผู้บริหารและครูในเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น ปี พ.ศ. 2550 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบคุณลักษณะที่เป็นจริงและพึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬา ตามทัศนะของผู้บริหารและครูในเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น ปี พ.ศ. 2550 กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหารและครูโรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น จำนวน 655 คน ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อมั่นที่ .89 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะที่เป็นจริงของผู้ฝึกสอนกีฬา ตามทัศนะของผู้บริหารและครู ในเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น ปี พ.ศ. 2550 โดยรวม และรายด้าน อยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านความรู้ภาคทฤษฎีของการฝึกสอนกีฬาอยู่ในระดับมากที่สุด คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬา ตามทัศนะของผู้บริหารและครู ในเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น ปี พ.ศ. 2550 โดยรวม และรายด้าน อยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านมนุษยสัมพันธ์ในด้านการทำงานของผู้ฝึกสอนกีฬาอยู่ในระดับมากที่สุด การเปรียบเทียบคุณลักษณะที่เป็นจริงและพึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬา ตามทัศนะของผู้บริหารและครูในเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น ปี พ.ศ. 2550 ผู้บริหารและครู มีทัศนะต่อคุณลักษณะที่เป็นจริงของผู้ฝึกสอนกีฬา โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬาด้านบุคลิกภาพของผู้ฝึกสอนกีฬา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพศชายและหญิง มีทัศนะต่อคุณลักษณะที่เป็นจริงของผู้ฝึกสอนกีฬา โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬาด้านความรู้ภาคทฤษฎีของการฝึกสอนกีฬา และด้านบุคลิกภาพของผู้ฝึกสอนกีฬา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปิยาณี เหล่ากาวิ (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของนักกีฬาฟุตบอลที่มีต่อผู้ฝึกสอนในการแข่งขันฟุตบอลไทยลีก ครั้งที่ 8 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักกีฬาฟุตบอลที่มีต่อผู้ฝึกสอนในการแข่งขันฟุตบอลไทยลีก ครั้งที่ 8 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาฟุตบอลที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลไทยลีก ครั้งที่ 8 จำนวน 10 สโมสร สโมสรละ 16 คน รวมทั้งสิ้น 160 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าความเชื่อมั่น .91 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการศึกษาสรุปความคิดเห็นของนักกีฬาฟุตบอลที่มีต่อผู้ฝึกสอนได้ดังนี้ นักกีฬามีความคิดเห็นต่อด้าน

บุคลิกภาพของผู้ฝึกสอนในการแข่งขันฟุตบอลไทยลีกครั้งที่ 8 ว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก โดยบุคลิกภาพที่ส่งผ่านเผย น่าเชื่อถือ อารมณ์ดี มีมนุษยสัมพันธ์ในตัวสูงเป็นบุคลิกภาพที่ผู้ฝึกสอนมีมากเป็นอันดับแรก นักกีฬาที่มีความคิดเห็นต่อการเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอนในการแข่งขันฟุตบอลไทยลีกครั้งที่ 8 ว่ามีความเหมาะสมอยู่แล้วในระดับมาก ซึ่งสามารถที่จะให้คำแนะนำและช่วยเหลือ นักกีฬาเมื่อมีปัญหาในการเล่นได้เป็นอย่างดี รองลงมาจะต้องสอนและควบคุมนักกีฬาให้มีการเรียนรู้ และเล่นฟุตบอลด้วยน้ำใจนักกีฬา ปฏิบัติตามกฎระเบียบกติกา นักกีฬาที่มีความคิดเห็นต่อการ ควบคุมการฝึกซ้อมของผู้ฝึกสอนในการแข่งขันฟุตบอลไทยลีกครั้งที่ 8 ว่าผู้ฝึกสอนควรชี้แจงให้ นักกีฬาเข้าใจวัตถุประสงค์ในการซ้อมแต่ละครั้ง รองลงมาคือควรเลือกกิจกรรมการฝึกซ้อมเข้าสู่ รูปแบบการฝึกที่เหมาะสมให้เข้ากับสถานที่จริงในสนาม ซึ่งผู้ฝึกสอนมีความเหมาะสมอยู่แล้วใน ระดับมาก นักกีฬาที่มีความคิดเห็นต่อการควบคุมการแข่งขันของผู้ฝึกสอนในการแข่งขันฟุตบอล ไทยลีกครั้งที่ 8 ว่าในขณะที่ควบคุมการแข่งขันผู้ฝึกสอนควรสื่อความหมายได้ดี นักกีฬาเข้าใจแล้ว นำไปปฏิบัติได้ทันที รองลงมาคือให้คำแนะนำเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของนักกีฬาได้ทันที ซึ่งผู้ฝึกสอนมี ความเหมาะสมอยู่แล้วในระดับมาก

มงคล อ่อนศรี (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ ของผู้ตัดสินวอลเลย์บอล ตามทัศนคติของนักกีฬา ผู้ควบคุมทีมและผู้ชมในการแข่งขันกีฬาเยาวชน แห่งชาติครั้งที่ 21 รอบคัดเลือก ภาค 5 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาคุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึง ประสงค์ของผู้ตัดสินวอลเลย์บอล ตามทัศนคติของนักกีฬา ผู้ควบคุมทีมและผู้ชมในการแข่งขันกีฬา เยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 21 รอบคัดเลือก ภาค 5 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬา 100 คน และผู้ชม 125 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความ เชื่อมั่น 0.78 วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะที่เป็น จริงของผู้ตัดสินวอลเลย์บอล ตามทัศนคติของนักกีฬา ผู้ควบคุมทีมและผู้ชม ในการแข่งขันกีฬา เยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 21 รอบคัดเลือก ภาค 5 ด้านบุคลิกภาพของผู้ตัดสินวอลเลย์บอล ด้านความรู้ ทั่วไปของผู้ตัดสินวอลเลย์บอล โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก คุณลักษณะที่พึงประสงค์ ของผู้ตัดสินวอลเลย์บอล ตามทัศนคติของนักกีฬา ผู้ควบคุมทีม และผู้ชม ในการแข่งขันกีฬาเยาวชน แห่งชาติครั้งที่ 21 รอบคัดเลือก ภาค 5 ด้านบุคลิกภาพของผู้ตัดสินวอลเลย์บอล ด้านความรู้ทั่วไป ของผู้ตัดสินวอลเลย์บอลและด้านความสามารถในการตัดสินของผู้ตัดสินวอลเลย์บอล โดยรวมมีความ เหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด

วีระวัฒน์ เผือกทอง (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะที่เป็นจริงและพึง ประสงค์ของผู้ตัดสินบาสเกตบอล ตามทัศนคติของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม 5 โดยมี วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบคุณลักษณะที่เป็นจริงและพึงประสงค์ของผู้ตัดสิน บาสเกตบอล ตามทัศนคติของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับเกี่ยวกับคุณลักษณะที่เป็นจริงและพึง ประสงค์ของผู้ตัดสินบาสเกตบอล 2 ด้านคือด้านบุคลิกภาพและด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้าน ความสามารถในการตัดสิน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬา 160 คน ผู้ฝึกสอน 40 คน และผู้จัดการทีม 20 คน ผลการศึกษาพบว่า คุณลักษณะที่เป็นจริงของผู้ตัดสินบาสเกตบอล ตามทัศนคติของนักกีฬา ผู้ ฝึกสอน และผู้จัดการทีม ด้านบุคลิกภาพและด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านความสามารถในการตัดสิน

อยู่ในระดับกลาง คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ตัดสินบาสเกตบอล ตามทัศนะของนักกีฬาผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม ด้านบุคลิกภาพและด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านความสามารถในการตัดสินอยู่ในระดับมากที่สุด คุณลักษณะที่เป็นจริงของผู้ตัดสินบาสเกตบอลตามทัศนะของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม ด้านบุคลิกภาพและด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านความสามารถในการตัดสินไม่แตกต่างกัน คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้ตัดสินบาสเกตบอล ตามทัศนะของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม ด้านบุคลิกภาพและด้านมนุษยสัมพันธ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วนด้านความสามารถในการตัดสินไม่แตกต่างกัน คุณลักษณะที่เป็นจริงกับที่พึงประสงค์ของผู้ตัดสินบาสเกตบอล ตามทัศนะของนักกีฬา ผู้ฝึกสอน และผู้จัดการทีม ด้านบุคลิกภาพและด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านความสามารถในการตัดสินแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01

สมคิด ยอดระบำ (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะที่ดีของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลไทยยูนิเวอร์ซิตีลีกตามการรับรู้ของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักฟุตบอล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทำการศึกษาคุณลักษณะที่ดีของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลไทยยูนิเวอร์ซิตีลีก ตามการรับรู้ของผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักฟุตบอล เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามจำนวนทั้งสิ้น 264 ฉบับ แบ่งเป็นผู้จัดการทีม 18 ฉบับ ผู้ฝึกสอน 36 ฉบับ และนักกีฬา 210 ฉบับ ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC

ผลการวิจัยพบว่า

1.ด้านบุคลิกภาพ คุณธรรมและจรรยาบรรณ ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักฟุตบอลมีความคิดเห็นระดับมากที่สุด คือ โค้ชต้องมีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่สนับสนุนให้นักกีฬาใช้สารกระตุ้นและมีระเบียบวินัย

2.ด้านความรู้ความเข้าใจในกีฬาฟุตบอล ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักฟุตบอลมีความคิดเห็นว่าคุณต้องมีการพัฒนาศึกษาค้นคว้าอยู่ตลอด โดยเฉพาะความรู้เกี่ยวกับแบบฝึกและการวางโปรแกรมฝึกซ้อมที่หลากหลาย

3.ด้านความสามารถและประสบการณ์ในกีฬาฟุตบอล ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักฟุตบอลมีความคิดเห็นว่าคุณต้องมีความสามารถในการอธิบายและสาธิตให้นักกีฬาเข้าใจเป็นอย่างดี

4.ด้านการจัดการและการบริหารทีม ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอนและนักฟุตบอลมีความคิดเห็นว่าคุณต้องมีการจัดโปรแกรมฝึกซ้อม หนักเบา มากน้อย ยากง่าย และควบคุมระเบียบวินัยของนักกีฬาอย่างเข้มงวด

นเรศ ชันระวี (2542) ได้ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ตัดสินวอลเลย์บอลโดยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนักกีฬาวอลเลย์บอล โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาคุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ตัดสินวอลเลย์บอลโดยกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลจำนวน 80 คน ผู้ฝึกสอนและผู้ช่วยผู้ฝึกสอนจำนวน 40 คน ผู้จัดการทีมและผู้ช่วยผู้จัดการทีมจำนวน 40 คน ผู้สื่อข่าวกีฬา จำนวน 30 คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการ

แข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติครั้งที่ 15 จังหวัดยะลา ระหว่าง วันที่ 18 – 25 มีนาคม พ.ศ.2542 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามความคิดเห็นและประเมินค่ามีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์เกี่ยวกับคุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ 5 ด้านคือด้านคุณสมบัติส่วนตัวด้านความรู้กติกาวอลเลย์บอลและกีฬา วอลเลย์บอลด้านการวางแผนการเตรียมการฝึกซ้อมสมรรถภาพทางกายและการตัดสินใจวอลเลย์บอล ด้านมนุษยสัมพันธ์ในการทำงาน และด้านบุคลิกภาพ

ผลการวิจัยพบว่า

กลุ่มตัวอย่างนักกีฬาวอลเลย์บอลมีความเห็นมากที่สุดว่าคุณลักษณะของผู้ตัดสินวอลเลย์บอลที่เป็นจริงกับที่พึงประสงค์ในด้านคุณสมบัติส่วนตัวด้านการวางแผนเตรียมการฝึกซ้อมสมรรถภาพทางกายและการตัดสินใจวอลเลย์บอลและด้านบุคลิกภาพโดยคุณลักษณะที่พึงประสงค์มีมากกว่าที่เป็นจริง กลุ่มตัวอย่างผู้ฝึกสอนและผู้ช่วยผู้ฝึกสอนมีความเห็นมากที่สุดว่าคุณลักษณะของผู้ตัดสินวอลเลย์บอลที่เป็นจริงกับที่พึงประสงค์แตกต่างกันในด้านการวางแผนเตรียมการฝึกซ้อมสมรรถภาพทางกายและการตัดสินใจวอลเลย์บอลและด้านบุคลิกภาพโดยคุณลักษณะที่พึงประสงค์มีมากกว่าเป็นจริง กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้จัดการทีมและผู้ช่วยผู้จัดการทีมมีความจำเป็นมากที่สุดว่าคุณลักษณะของผู้ตัดสินวอลเลย์บอลที่เป็นจริงกับที่พึงประสงค์ในทุกด้านโดยคุณลักษณะที่พึงประสงค์มีมากกว่าเป็นจริง กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้สื่อข่าวกีฬามีความเห็นมากที่สุดว่าคุณลักษณะของผู้ตัดสินวอลเลย์บอลที่เป็นจริงกับที่พึงประสงค์แตกต่างกันในด้านคุณสมบัติส่วนตัวโดยคุณลักษณะที่พึงประสงค์มีมากกว่าที่เป็นจริง ด้านวิธีการสอนในการฝึกซ้อมและด้านการประเมินผลมีคุณลักษณะโดยรวมในระดับสูง

งานวิจัยในต่างประเทศ

Fang-Jing Huang (2014) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสำรวจวิธีฝึกความเป็นผู้นำของโค้ชผ่านทฤษฎีการเล่น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจเนื้อหาในเรื่องเกี่ยวกับวิธีการฝึกความเป็นผู้นำของโค้ชโดยใช้ทฤษฎี Hans-Georg Gadamer's theory of play การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ความพยายามและเข้าศึกษาในหลายๆแง่มุม โดยใช้ทฤษฎีการเล่นเป็นพื้นฐานที่กำหนดจุดประสงค์ซึ่งเป็นวิธีการฝึกความเป็นผู้นำที่ผู้วิจัยอ้างอิงถึง และจัดให้มี 11 วิธีที่จะไปสู่วิธีการฝึกที่โค้ชอาจใช้ เช่น วิธีการสร้างสถานการณ์ในทีมที่มีหลักการใช้ความเป็นผู้นำ การเข้าไปมีส่วนร่วมในการเป็นผู้นำและการถ่ายทอด ความเป็นผู้นำ แม้ว่าแต่ละวิธีจะมีหลักสำคัญที่แตกต่างกันออกไป แต่มีแง่มุมที่คล้ายกันในเรื่องของการให้ความสำคัญกับผู้นำ กระบวนการจัดการมีความสำคัญกว่าผลลัพธ์ที่ได้ เช่นเดียวกับความยุติธรรม และการรักษาอาการบาดเจ็บของสมาชิกทุกคนในทีม

Onur (2011) ได้ทำการศึกษาบทความสไตล์การโค้ชของโค้ชเทควันโด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำเอาข้อมูลการมีส่วนร่วมของโค้ชที่เป็นสมาชิกของ Turkish Taekondo Federation ออกมา เพื่อระบุสไตล์ความเป็นผู้นำของผู้ฝึก โค้ชจำนวน 107 คนในประเทศตุรกี เป็นตัวแทนในการนำมาใช้ศึกษา ข้อมูลที่ได้มีการสะสมจากใบสมัครของผู้นำ โดยมีการปรับโดย Tiryaki กับ Toros จากสเกลความเป็นผู้นำในด้าน

กีฬา พัฒนาโดย Chelladural and Saleh ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีการใช้แบบทดสอบ Kruskal Wallis และแบบทดสอบ Turkey สรุปผลได้ว่า มีค่านัยสำคัญแตกต่างกันระหว่างอายุของโค้ช และสไตล์ของผู้นำ ขณะที่ไม่มีนัยสำคัญแตกต่างกันระหว่างตัวแปรในเรื่องของอายุและประสบการณ์โค้ช และสไตล์ผู้นำของโค้ชแต่ละคน

JafarMoosavi (2012)ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาและเปรียบเทียบสไตล์การเป็นผู้นำของโค้ชตามความพึงพอใจของนักกีฬาชายและหญิง ในกีฬา คาราเต้และเทควันโด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบสไตล์ผู้นำ ของโค้ช และความพึงพอใจส่วนบุคคลของนักกีฬา งานวิจัยเป็นงานวิจัย

เชิงพรรณนา ประชากรที่ใช้ศึกษา คือ นักกีฬาทั้งหมดที่เข้าร่วม การแข่งขันรายการ 1390national competition ในกีฬาคาราเต้และเทควันโด การศึกษามีการวัดแบบสอบถามความเป็นผู้นำทางกีฬา มีการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ค่าเฉลี่ย และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สรุปได้ว่า มุมมองของผู้หญิง เห็นว่าโค้ชที่มีอำนาจเผด็จการมีผลต่อความพึงพอใจในระดับต่ำ

Frost (2009)ได้ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะที่สนับสนุนโค้ชกีฬาสู่ความสำเร็จ เป้าหมาย โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อบ่งชี้คุณลักษณะที่สัมพันธ์กับการประสบความสำเร็จในการโค้ช ใช้วิธีการสำรวจจาก 15 โค้ชระดับมัธยมศึกษา ตอบแบบสำรวจ 17 คุณลักษณะที่เป็นไปได้ โดยให้ระดับคะแนนความคิดเห็นจากระดับ 1 (สำคัญน้อย) ถึง 5 (สำคัญมาก) 5 อันดับที่มีคะแนนสูงกว่า 90 เปอร์เซนต์ 5 อันดับแรกได้แก่ คุณภาพการฝึกซ้อม การสื่อสารกับนักกีฬา การกระตุ้นนักกีฬา ทักษะกีฬาในการพัฒนา และ องค์ความรู้ทางกีฬา โค้ชที่ยังใหม่และประสบการณ์น้อยสามารถพัฒนาตนเองให้มีคุณลักษณะดังกล่าวให้มากขึ้น

Harris (2005)ได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมของผู้ฝึกสอนที่มีผลต่อความอ่อนล้า โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนที่มีผลต่อความอ่อนล้า (ความเหนื่อย,ความหมดไฟ) ของนักกีฬา ผลปรากฏว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างชัดเจน ในเรื่องดังกล่าวคือ พฤติกรรมการฝึกสอนแบบใช้อำนาจเด็ดขาดของผู้ฝึกสอนมีผลต่อการฝึกสอนและความอ่อนล้าของนักกีฬา แต่เรื่องเพศชาย-หญิงของผู้ฝึกสอนไม่มีความสัมพันธ์กับผลของการฝึกสอนและต่อตัวนักกีฬา

Gould (2005)ได้ทำการวิจัยเรื่อง บุคลิกภาพและสถานะภาพทางสังคมที่ผู้ฝึกสอนกีฬาในระดับโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกภาพและสถานะภาพทางสังคมที่ผู้ฝึกสอนกีฬาในระดับโรงเรียนมัธยมศึกษาควรมี และศึกษาความเข้าใจของผู้ฝึกสอนต่อบทบาทของตนเองที่สามารถพัฒนาทักษะของนักกีฬา โดยสำรวจจากผู้ฝึกสอนในระดับมัธยม จำนวน 154 คน จาก 7 ชนิดกีฬา ผลสรุปว่า เรื่องที่ผู้สอนให้ความสำคัญที่สุด คือ เรื่องจิตวิทยา การพัฒนาทางสังคม ทักษะการสอนพลศึกษา และการพัฒนาการทางกาย ส่วนปัญหาที่เกิดกับผู้ฝึกสอนที่ทำงานระดับมัธยมศึกษามากที่สุด คือ ไม่ประสบความสำเร็จในการสร้างความรับผิดชอบในตนเอง การขาดแรงจูงใจ จริยธรรมในการทำงาน ขาดความสามารถในการสื่อสาร ทักษะการฟังปัญหากับผู้ปกครอง และระดับผลการเรียนที่ไม่ดี ผลจากการวิจัยนำไปสู่การพัฒนาการศึกษาให้กับผู้ฝึกสอนในระดับมัธยม และการพัฒนาทิศทางในอนาคตเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว

Stenzel (2005) ได้วิจัยเรื่อง การรายงานผลด้วยตนเองเกี่ยวกับคุณภาพและบุคลิกภาพผู้ฝึกสอนกีฬาประเภททีมที่ประสบความสำเร็จในการแข่งขันดิวิชั่น 3 ของมหาวิทยาลัย เป็นการวิจัยเฉพาะกรณีกับผู้ฝึกสอน 6 คน ที่อยู่ในสถาบันขนาดใหญ่เป็นสถาบันที่อยู่ในเขตเมืองและคาทอลิกใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการรวมทั้งการสังเกตโดยตรง ผลการวิจัยพบว่าคุณภาพและบุคลิกภาพของผู้ที่แสดงบทบาทเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาที่ประสบความสำเร็จคือความสามารถในการกำหนดหรือวางตัวนักกีฬา ความสามารถในการสื่อสารความสามารถในการกำหนดและการสื่อสารสิ่งที่คาดหวังผู้เล่นและทีม การมีจริยธรรม มีความสามารถในการคิดจูงใจนักกีฬาให้ฝึกหนักมีความอดทนต่อความยากลำบากมีบุคลิกภาพของตน เป็นผู้ประนีประนอม มีความรู้และความสามารถในการสอนความรู้และทักษะกีฬาให้แก่ักกีฬาเป็นผู้ที่มีมุมมองทางบวกต่อบทบาทของนักกีฬา

Mcrae (2005) ได้ทำการวิจัยเรื่อง บุคลิกภาพของการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬามืออาชีพ โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่ออธิบายบุคลิกภาพของการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬามืออาชีพโดยเลือกผู้ฝึกสอนกีฬา 1 คน จาก 5 คน ของกีฬาลีกในอเมริกาเหนือ ซึ่งเป็นผู้ที่สามารถทำให้ทีมได้ชนะเลิศและมีการบันทึกผลของการปฏิบัติหน้าที่ในการที่ทำให้ทีมประสบความสำเร็จเอาไว้ งานวิจัยเชิงคุณภาพนี้ใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลจากภาพถ่าย และชีวประวัติ การหาค่าความน่าเชื่อถือของข้อมูลคือการตรวจสอบเนื้อหา การตรวจสอบความถูกต้องโดยเพื่อนร่วมงาน การสรุปรายงานประจำสัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่าบุคลิกภาพของการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬามีดังนี้

1. กำหนดและนิยามบทบาท ของการเป็นผู้ฝึกสอนให้ชัดเจน
2. มีความเข้าใจกีฬาเป็นเพียงเกมการเล่นไม่ใช่ชีวิตจริง
3. ให้คุณค่าของความสามัคคีกันในทีม
4. มีวิธีการใช้ภาวะผู้นำหลายวิธี
5. ซื่อสัตย์ต่อตนเอง
6. มีความสัมพันธ์ที่ดีกับนักกีฬา

White (1998) ได้ทำการวิจัยเรื่อง พื้นฐานและคุณลักษณะของครูที่มีความมุ่งมั่นในการสอนในสหรัฐอเมริกา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาพื้นฐานและคุณลักษณะของครูที่มีความมุ่งมั่นในการสอนในสหรัฐอเมริกาโดยศึกษาจากครูใหญ่จำนวนร้อยละ 40 ของครูใหญ่จากร้อยละ 69 ของโรงเรียนที่ร่วมโครงการและศึกษาจากครูจำนวนร้อยละ 44 ของครูจากร้อยละ 100 ของครูที่ร่วมโครงการจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คุณลักษณะที่เป็นมาตรฐานของครูคือ

มีความมั่นใจสูง

มีความรู้ดี

มีประสบการณ์และมีทักษะความชำนาญ

มีทัศนคติที่ดี

มีความยินดีในอาชีพทางการสอน

Gerdes (1994) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ธรรมชาติของการฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลชาย ระดับวิทยาลัยในดิวิชั่น 1 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาธรรมชาติของการฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลชายระดับวิทยาลัยในดิวิชั่น 1 และผลสำเร็จสูงสุดของในระดับผู้ฝึกสอนบาสเกตบอลชายในด้านคุณธรรมความเป็นผู้นำและความเป็นเลิศของผู้ฝึกสอนต้นแบบ ที่ได้รับการเลือกจากผู้เข้าร่วมจำนวน 9 คนประกอบด้วย ผู้ฝึกสอนอดีตผู้ฝึกสอน และหัวหน้าผู้ฝึกสอน 4 คนนอกนั้นเป็นผู้ช่วย ผู้ฝึกสอนอดีตผู้เล่นและผู้เล่นในปัจจุบันเช่นจอห์นวูดเด็น (John Wooden) , แดนนี ครัม (Denny Crum) , ดีนสมิธ (Dean Smith) และรอยวิลเลียมส์ (Roy Williams) การศึกษาครั้งนี้ใช้เวลา 10 เดือนโดยการศึกษารายกรณีของแต่ละบุคคล

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสมบูรณ์แบบของผู้ฝึกสอนเกิดจากผสมผสานของการสอนที่จริงจัง ลึกและมีประสิทธิภาพกับมุมมองแง่คิดของตัวผู้ฝึกสอนที่มีความมุ่งมั่นในความคิดและหลักการของตน ที่รู้ว่าอะไรถูกอะไรผิดมีจุดยืนที่แข็งแกร่งและผลักดันตนเองอย่างมุ่งมั่น
2. ผลที่มีต่อผู้ฝึกสอนไม่ใช่แค่ทีมชนะแต่จะเป็นตำนานของผู้ที่มีความซำนาญรวมถึงประสิทธิภาพของบุคคลที่เป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมนี้

Campbell (1994) ได้ทำการวิจัยเรื่อง เปรียบเทียบผู้ฝึกสอนกีฬาเทนนิสชายที่สอนนักกีฬาเทนนิสชายและสอนนักกีฬาเทนนิสหญิง โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบผู้ฝึกสอนกีฬาเทนนิสชายที่สอนนักกีฬาเทนนิสชายและสอนนักกีฬาเทนนิสหญิงโดยการสังเกตพฤติกรรมเฉพาะของผู้ฝึกสอนชาย 6 คนให้ผู้ฝึกสอน 3 คนสอนทีมชายอีก 3 คนสอนทีมหญิงในทีมมหาวิทยาลัยระดับดิวิชั่น 1 ที่มีการเรียน 4 ปีโดยใช้แบบสังเกตการสอนเอเอสยู (ASU Coaching Observation Instrument) และการบันทึกเป็นช่วงๆในฤดูกาลแข่งขันเทนนิสปี 1992 – 1993 รวม 3 ครั้งในช่วงการฝึกซ้อมปกติก่อนฤดูต้นฤดูและกลางฤดูการแข่งขันใช้เวลาในการสังเกตครั้งละ 30 นาทีและถ่ายวิดีโอที่ค้นเพื่อความเชื่อถือในการศึกษาโดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ฝึกสอนชายที่ฝึกสอนนักกีฬาเทนนิสชายผู้ฝึกสอนชายที่ฝึกสอนนักกีฬาเทนนิสหญิงใช้พฤติกรรมพื้นฐานในการสอนไม่แตกต่าง
2. ด้านการให้ข้อมูลย้อนกลับการให้ความชื่นชมยกย่องการใช้การดูค่าว่ากล่าวนักกีฬาของผู้ฝึกสอนชายที่สอนนักกีฬาเทนนิสชายกับผู้ฝึกสอนชายที่สอนนักกีฬาเทนนิสหญิงมีความแตกต่าง
3. ผู้ฝึกสอนชายที่สอนนักกีฬาเทนนิสชายมักใช้การสอนแต่ผู้ฝึกสอนชายที่สอนนักกีฬาเทนนิสหญิงใช้พฤติกรรมนั่งเฝ้ายาม

Dolan (1993) ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการฝึกสอนนักกีฬาหุ่นใหญ่การรับรู้เกี่ยวกับตนเองและเจตคติของเด็กในกีฬาเบสบอลในลีกเล็ก (Little League Baseball) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเรื่องรูปแบบการฝึกสอนนักกีฬาหุ่นใหญ่การรับรู้เกี่ยวกับตนเองและเจตคติของเด็กในกีฬาเบสบอลในลีกเล็ก (Little League Baseball) โดยใช้การประเมิน แบบสังเกตเพื่ออธิบายถึงพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนจาก 16 ทีมและตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนต่อการรับรู้ตนเองของนักกีฬาและเจตคติที่มีต่อการแข่งขันเบสบอลในลีกเล็กหลังจบฤดูกาลแข่งขันมีการประเมินโดยให้นักกีฬารายงานตนเองผู้ฝึกสอนถูกสังเกตในด้านการให้การชมเชยแก่นักกีฬาทักษะการเล่นและการไม่วิพากษ์วิจารณ์นักกีฬาที่เล่นผิดพลาดนักกีฬารายงานตนเองถึงความสามารถในการเล่นเบสบอลและการรับรู้ถึงความสามารถของตนเอง และรายงานเจตคติที่ดีที่มีต่อเพื่อนร่วมทีมผู้ฝึกสอนและประสบการณ์จากการเล่นเบสบอลในปัจจุบัน

ผลการวิจัยพบว่า

1. อายุของนักกีฬามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมผู้ฝึกสอน และความสามารถของนักกีฬา
2. ผู้ฝึกสอนไม่ยอมรับความผิดพลาดในการเล่นของนักกีฬาหุ่นใหญ่มากกว่าในรุ่นเล็ก
3. ผลการศึกษาที่ได้มีความสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถของนักกีฬาหุ่นใหญ่และมีความสำคัญต่อการรับรู้ความสามารถของนักกีฬาหุ่นเล็ก

Cope (1997) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทศนคติของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมของครูและเนื้อหาของโปรแกรมการเรียนในส่วนของวิชาพลศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมของครูและเนื้อหาของโปรแกรมการเรียนในส่วนของวิชาพลศึกษาซึ่งพอสรุปได้ดังนี้ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมของครูและเนื้อหาของโปรแกรมการเรียนในส่วนของวิชาพลศึกษาในเกรด 3 , 7 และ 10

ผลการวิจัยพบว่า

การศึกษาชี้ให้เห็นว่านักเรียนทั้งหญิงและชายในแต่ละเกรดมีทัศนคติในเชิงบวกต่อพฤติกรรมของครูและเนื้อหาโปรแกรมการเรียนอย่างไรก็ตามการศึกษาพบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อพฤติกรรมของครูและเนื้อหาของโปรแกรมการเรียนในเกรด 3 , 7 และ 10 นอกจากนี้ยังพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมของครูของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายในเกรด 3 , 7 และ 10 แต่พบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมของครูของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายในเกรด 7 ไม่พบความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญระหว่างทัศนคติของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายในเกรด 3, 7 และ 10 ที่มีเนื้อหาของโปรแกรมการเรียนมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างทัศนคติของนักเรียนกลุ่มที่ชอบเรียนวิชาพลศึกษากับกลุ่มที่ไม่ชอบเรียนวิชาพลศึกษาทั้งในด้านทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมของครูและเนื้อหาของโปรแกรมการเรียน

Park (1987) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของลักษณะการสอนฟุตบอลของผู้ฝึกสอนและวุฒิภาวะของผู้รับการฝึกที่มีต่อความพร้อมของนักกีฬาฟุตบอล โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อทำการศึกษารื่องผลของลักษณะการสอนฟุตบอลของผู้ฝึกสอนและวุฒิภาวะของผู้รับการฝึกที่มีต่อความพร้อมของนักกีฬาฟุตบอลโดยใช้สถานการณ์การเป็นผู้นำเป็นการศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างนักฟุตบอลของวิทยาลัยและผู้ฝึกสอนโดยวัดผลการสอนของผู้ฝึกสอนและวุฒิภาวะของผู้รับการฝึกที่มีต่อความพร้อมของนักฟุตบอลตัวแปรคือสถานการณ์การเป็นผู้นำที่สร้างขึ้นโดยวัดขณะที่แข่งขันดูลักษณะการเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอนที่เหมาะสมกับวุฒิภาวะของนักกีฬาทุกคนโดยมีเครื่องมือเป็นมาตรวัดเกี่ยวกับวุฒิภาวะที่สร้างขึ้นในสถานการณ์การเป็นผู้นำวิดีโอเทปเกี่ยวกับข้อจำกัดและลักษณะการเป็นผู้นำที่ดีและให้นักฟุตบอลตอบแบบสอบถามจะให้คะแนน 1 ใน 4 จากวิดีโอเทปที่จำลองลักษณะการเป็นผู้นำบางอย่างเก็บข้อมูลทันทีหลังจากจบเทป

ผลการวิจัยพบว่า

ในสถานการณ์การเป็นผู้นำนั้นถ้าหากพฤติกรรมของโค้ชเป็นไปในทางที่ดีชัดเจนและแน่นอนก็เท่ากับว่าเป็นการเตรียมรูปแบบการฝึกซ้อมและพัฒนาการสอนให้ดีขึ้นและในที่สุดจะปรับปรุงตามความสามารถของนักกีฬาผู้ฝึกสอนส่วนใหญ่มักไม่คำนึงถึงระดับวุฒิภาวะมักเป็นโค้ชที่มีลักษณะที่เน้นทั้งทักษะและความสำคัญเป็นอย่างสูงต่อนักฟุตบอล

Ogilvie (1970) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ลักษณะบุคลิกภาพของผู้ฝึกสอน ได้ทำการศึกษาโดยเสนอแนะว่าผู้ฝึกสอนที่มีความก้าวร้าวมักจะเลือกผู้เล่นที่มีความก้าวร้าวด้วยซึ่งผู้ฝึกสอนที่มีแนวความคิดแบบเก่าหรือโบราณจะไม่ยอมเปลี่ยนแปลงอะไร (Conservative Coach) และมีแนวโน้มที่จะเลือกหาตัวนักกีฬาที่มีลักษณะแบบเดียวกัน โอซิลวีและทุดโก สรุปได้ว่าผู้ฝึกสอนจะทำงานประสบความสำเร็จและทำงานได้ดีที่สุดกับผู้เล่นที่บุคลิกลักษณะหลายประการคล้ายคลึงกับตนเองในสถานการณ์ของการสอนที่มีแบบอย่างเดียวกันกับผู้ฝึกสอนและผู้ฝึกสอนจำนวนไม่น้อยที่สามารถทำงานประสบความสำเร็จกับนักกีฬาซึ่งมีบุคลิกลักษณะแตกต่างออกไปจากบุคลิกภาพของตนเองลักษณะการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายจะเป็นไปตามระยะเวลาแต่ไม่แน่นอนเสมอไปขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างผู้ฝึกสอนกับนักกีฬาโอซิลวี และทุดโกได้แยกผู้ฝึกสอน ออกเป็นกลุ่มตามบุคลิกลักษณะ 5 กลุ่มได้แก่กลุ่มผู้ฝึกสอนที่ใช้อำนาจเด็ดขาดกลุ่มผู้ฝึกสอนที่สุภาพเรียบร้อยกลุ่มผู้ฝึกสอนที่เคร่งครัดกลุ่มผู้ฝึกสอนที่ชอบปล่อยตามสบายและกลุ่มผู้ฝึกสอนที่ยึดถือผลประโยชน์ส่วนตัวโอซิลวี และทุดโกได้สรุปลักษณะของผู้ฝึกสอนที่ประสบผลสำเร็จไว้พิจารณากล่าวคือ ต้องเป็นผู้ฝึกสอนที่มีลักษณะยึดหยุ่นได้ดี จริงใจและสามารถเข้ากับนักกีฬาได้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษา “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42” โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรเป็นนักกีฬาเทควันโดในรายการการแข่งขันกีฬาเทควันโด กีฬาแห่งชาติครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556 ระหว่างวันที่ 5 -15 มกราคม พ.ศ. 2557 มีจำนวน 406 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักกีฬาเทควันโด ประเภทหญิงเดี่ยวเคียวรูกี (ต่อสู้) ในรายการการแข่งขันกีฬาเทควันโด กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556 ระหว่างวันที่ 5 -15 มกราคม พ.ศ. 2557 จำนวน 8 รุ่น รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 104 คน โดยทำการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

เกณฑ์การคัดเลือกเข้าและเกณฑ์การคัดผู้เข้าร่วมวิจัยออกของกลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์การคัดเลือกผู้เข้าร่วมวิจัย

1. นักกีฬาเต็มใจตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์
2. นักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันตามรายการแข่งขันที่กำหนดเกณฑ์การคัดเลือก

ผู้เข้าร่วมวิจัยออกจากการวิจัย

1. นักกีฬามีรายชื่อในการแข่งขันแต่ไม่มาร่วมในการแข่งขัน
2. นักกีฬาที่ขอลถอนตัวออกจากการแข่งขัน
3. นักกีฬาที่ขังน้ำหนักไม่ผ่านเกณฑ์ตามรุ่นที่สมัคร และถูกตัดสิทธิ์การลงแข่งขัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้
2. แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาและตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา

วิธีการสร้างเครื่องมือในการวิจัย

แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการโค้ช

1.ศึกษาค้นคว้ารายละเอียด จากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษา รายละเอียดต่างๆเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์(Questionnaire)

2.ศึกษาค้นคว้าหลักการ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชจากหนังสือ Successful coaching ของ เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens) และศึกษารายละเอียดต่างๆ จากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวกับการโค้ช และขอคำปรึกษาจาก อาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อนำมาสร้างเครื่องมือการวิจัย

3.สร้างแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ โดยศึกษาจากหลักการ แนวคิดและทฤษฎีที่ เกี่ยวกับการโค้ช โดยนำแนวคิดของ เรนเนอร์ มาร์เทน (Rainer Martens) มาเป็นหลักในการสร้าง แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการโค้ช ดังนี้

ส่วนที่ 1 ใช้ถามโค้ช

ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับโค้ช ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์การเป็นโค้ชใน กีฬาเทควันโด และเหตุผลที่สำคัญที่ทำให้มาเป็นโค้ชเทควันโด เพื่อเป็นข้อมูลประกอบในการวิเคราะห์ ข้อมูลในการอภิปรายผลการวิจัย

ลักษณะของแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และเติม คำในช่องว่างให้สมบูรณ์

ส่วนที่ 2 ใช้ถามนักกีฬา เพื่อประเมินพฤติกรรมกรรมการโค้ชของโค้ชที่ควบคุมดูแลตาม การรับรู้ของนักกีฬาแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับนักกีฬา ได้แก่ อายุ สังกัดทีม ประสบการณ์ ในการเล่นกีฬาเทควันโด ระยะเวลาที่โค้ชทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลท่าน จำนวนชั่วโมงในการ ฝึกซ้อม/วัน จำนวนวันในการฝึกซ้อมวัน/สัปดาห์ ความประทับใจในโค้ชที่ดูแลฝึกสอนและเป้าหมายที่ นักกีฬาคาดหวังสำหรับการแข่งขันครั้งนี้

ลักษณะของแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และเติม คำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการโค้ช แบ่งออกเป็น 3 ด้านหลักๆ คือ

- 1.ด้านหลักและปรัชญาการโค้ช
- 2.ด้านวิธีการโค้ช
- 3.ด้านรูปแบบการโค้ช

ลักษณะของแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

5	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการโค้ชมากที่สุด
4	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการโค้ชมาก
3	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการโค้ชปานกลาง
2	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการโค้ชน้อย
1	หมายถึง	รับรู้พฤติกรรมการโค้ชน้อยที่สุด

ระดับการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชจากการที่นักกีฬาตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์จะใช้เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลของคณิตศาสตร์ของ (วิเชียร เกตุสิงห์ , 2538)ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึง	มาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง	น้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง	น้อยที่สุด

4.แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬา

4.1สร้างแบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิงที่ลงแข่งขันในประเภทหญิงเดี่ยวทุกรุ่น มีจำนวน 8 รุ่น รุ่นละ 15 คน (ตามระเบียบการแข่งขัน กีฬาเทควันโดกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42)

4.2ผู้วิจัยประยุกต์การใช้คะแนนสะสมเข้ากับรอบการแข่งขันตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนสะสมนักกีฬาของสหพันธ์เทควันโดโลก (Ranking.[Online], 2011)ในแต่ละรุ่น มีการคิดคะแนน ดังนี้

ส่วนที่ 1

1.นักกีฬาที่เข้ารอบรองชนะเลิศ	ได้รับ 10 คะแนน
2.นักกีฬาที่เข้ารอบ 4 คน (รอบก่อนรองชนะเลิศ)	ได้รับ 60% ของรอบรองชนะเลิศ
3.นักกีฬาที่เข้ารอบ 8 คน (รอบ 8 คน)	ได้รับ 60% ของรอบก่อนรองชนะเลิศ
4.นักกีฬาที่ตกรอบแรก (รอบ 15 คน)	ได้รับ 60% นักกีฬาที่ตกรอบแรก

ส่วนที่ 2

นำคะแนนที่ได้จากผลการแข่งขันมาคูณกับเกรดระดับรายการที่แข่งขัน ซึ่งรายการแข่งขัน กีฬาเทควันโด กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 ประจำปี 2556 เทียบเท่ากับระดับ Event :Universiade, WTF-tour Open Championship (if any) ซึ่งได้ = 4 คะแนน

A : คะแนนที่ได้จากผลการแข่งขัน   B : คะแนนระดับรายการที่เข้าแข่งขัน

วิธีการคิด : $A \times B =$ คะแนนที่ได้รับ

หลังจากทราบผลการแข่งขันจะแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา (Performance Goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองในการแข่งขัน (โดยนำ ข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างเลือกประเมินในแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์มาแบ่งกลุ่ม) จำนวน 104 คน ซึ่งแบ่ง ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุ เป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ จำนวน 31 คน

1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุ เป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ จำนวน 73 คน

2. ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (Outcome Goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา (โดยนำข้อมูลผลการแข่งขันจริงของกลุ่มตัวอย่างใน รายการที่กำหนดมาแบ่งกลุ่ม) มีจำนวน 104 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูงคือ ในแต่ละรุ่นนักกีฬาที่แข่งขัน เข้ารอบ 4 คน ถึงรอบชิงชนะเลิศ มีจำนวนรวม 8 รุ่น จำนวน 32 คน

2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำคือ ในแต่ละรุ่นนักกีฬาที่แข่งขัน ตกรอบแรกจนถึงเข้ารอบ 8 คน มีจำนวนรวม 8 รุ่น จำนวน 72 คน

5. มีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

5.1 นำแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นเสนอต่อที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาแก้ไขข้อบกพร่องให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ พร้อมทั้งตรวจสอบสำนวนภาษาที่ใช้ใน แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

5.2 ทำการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ตาม คำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

5.3 หลังจากการปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์แล้ว นำกลับไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบดูความเรียบร้อยอีกครั้ง ก่อนส่งให้ ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ

5.4 ทำหนังสือถึงผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อให้ผู้ทรงคุณวุฒิช่วยตรวจสอบเครื่องมือ วิจัย

5.5 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ด้วยวิธีการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Item Objective Congruence) โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 ท่าน

5.6 ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย พบว่า แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ชที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.98 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดตามที่(วรรมณี แกมเกตุ, 2551) กล่าวไว้ว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เป็นที่ยอมรับตามหลักวิชาการมีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

5.7 ได้แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ที่มีความตรงเชิงเนื้อหาตามหลักวิชาสามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.ติดต่อประสานงานและทำหนังสือถึงผู้ดูแลนักกีฬา เพื่อขออนุญาตให้นักกีฬาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัย และทำหนังสือถึงสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทยในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลผลการแข่งขัน

2.วางแผนการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจะทำการเก็บข้อมูลโดยมีผู้ช่วยวิจัยจำนวน 4 คน ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีการประชุมเพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการวิจัยให้เข้าใจรายละเอียดตรงกันและมีมาตรฐานเดียวกันกับทุกคนก่อนเก็บรวบรวมข้อมูลจริง

3.การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเดินทางไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลที่สนามฝึกซ้อมของแต่ละทีมก่อนวันแข่งขัน โดยอธิบายวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยพร้อมทั้งอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์อย่างละเอียดและขอความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ตามการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นทำการเก็บรวบรวมแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์กลับคืนทันที

4.ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล (ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์) ก่อนล่วงหน้าวันแข่งขันจริงประมาณ 15 วัน ในส่วนผลการแข่งขันผู้วิจัยจะบันทึกข้อมูลผลการแข่งขันที่สนามแข่งขัน (ผู้วิจัยเป็นคนเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง)

5.ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลผลการแข่งขันในรายการการแข่งขันกีฬาเทควันโด กีฬาแห่งชาติครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556 เป็นรายบุคคลและบันทึกข้อมูลลงบนแบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาในแต่ละรุ่น ที่ผู้วิจัยจัดเตรียมไว้ แล้วนำมาจัดกลุ่มตามความสำเร็จตามที่กำหนด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์แบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์ ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์ โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

2. วิเคราะห์แบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์ ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการโค้ช โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ ด้านหลักและปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช และด้านรูปแบบการโค้ช โดยแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละของพฤติกรรมการโค้ชที่กลุ่มตัวอย่างเลือกตามรายชื่อในแต่ละด้านแล้วนำค่าความถี่มาเปรียบเทียบกับข้อมูลว่าพฤติกรรมการโค้ชในแต่ละด้านเป็นไปในแนวทางใด

3. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของพฤติกรรมการโค้ชที่กลุ่มตัวอย่างเลือกประเมินตามรายชื่อ และดูที่ระดับว่าคะแนนตามการรับรู้ที่กลุ่มตัวอย่างประเมินอยู่ในระดับใด โดยการนำคะแนนตามการรับรู้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลของคณิตศาสตร์ของวิเชียร เกตุสิงห์. (2538)

ระดับการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชจากการที่นักกีฬาตอบแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์จะใช้เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลของคณิตศาสตร์ของวิเชียร เกตุสิงห์. (2538) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.51 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.51 – 4.50	หมายถึง	มาก
ค่าเฉลี่ย	2.51 – 3.50	หมายถึง	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.51 – 2.50	หมายถึง	น้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.50	หมายถึง	น้อยที่สุด

4. หาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็ของนักกีฬาเทควันโด โดยนำค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการโค้ชแต่ละด้านที่กลุ่มตัวอย่างเลือกประเมินตามรายชื่อของพฤติกรรมการโค้ชในแต่ละด้านมาหาความสัมพันธ์กับคะแนนสะสมความสำเร็จระดับสูง, ระดับต่ำตามหลักเกณฑ์ การให้คะแนนของของสหพันธ์เทควันโดโลก (Ranking.[Online], 2011)(คะแนนความสำเร็จของนักกีฬา) โดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)

สำหรับระดับหรือขนาดความสัมพันธ์จะใช้ตัวเลขของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเข้าใกล้ -1 หรือ 1 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง แต่หากมีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อยหรือไม่มีเลย

เครื่องหมาย +, - หน้าตัวเลขสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จะบอกถึงทิศทางของความสัมพันธ์โดยที่หาก

r มีเครื่องหมาย + หมายถึง การมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง ตัวแปรอีกตัวหนึ่งจะมีค่าสูงไปด้วย)

r มีเครื่องหมาย - หมายถึง การมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม (ตัวแปรหนึ่งมีค่าสูง ตัวแปรอีกตัวหนึ่งจะมีค่าต่ำไปด้วย)

ยกเว้นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์บางชนิดที่มีลักษณะ $0 \leq r \leq 1$ ซึ่งจะบอกได้เพียงขนาดหรือระดับความสัมพันธ์เท่านั้น ไม่สามารถบอกทิศทางของความสัมพันธ์ได้

สำหรับการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยทั่วไปอาจใช้เกณฑ์ดังนี้(Hinkle, 1998)

ค่า r	ระดับของความสัมพันธ์
.90-1.00	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก
.70-.90	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
.50-.70	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
.30-.50	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
.00-.30	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาเทควันโดหญิง ที่ลงแข่งขันในประเภทหญิงเดี่ยว เคียวรุกิ ในรายการแข่งขันกีฬาเทควันโด กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556 ระหว่างวันที่ 5 -15 มกราคม พ.ศ. 2557 จำนวน 104 คน มีการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของโค้ชและนักกีฬาเทควันโดหญิง

ตอนที่ 2 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จของนักกีฬาเทควันโดหญิง

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของโค้ชและนักกีฬาเทควันโดหญิง

ตารางที่ 1 แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละของเพศและอายุของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา

รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	20	74.07
หญิง	7	25.92
รวม	27	100.0
อายุ		
21-30 ปี	6	22.22
31-40 ปี	13	48.14
41-50 ปี	5	18.51
51-60 ปี	3	11.11
รวม	27	100.0

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า โค้ชส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 74.07 เป็นเพศหญิง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 25.92

และโค้ชส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 31-40 ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 48.14 รองลงมาอยู่ในช่วง 21-30 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 22.22 และอยู่ในช่วง 41-50 ปี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 18.51 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละ ประสบการณ์ในการเป็นโค้ชและเหตุผลที่สำคัญในการเป็นโค้ชกีฬาเทควันโด

รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ประสบการณ์ในการเป็นโค้ชในกีฬาเทควันโด		
1-5 ปี	4	14.81
6-10 ปี	7	25.92
11-15 ปี	10	37.03
15 ปี ขึ้นไป	6	22.22
รวม	27	100.0
เหตุผลที่สำคัญในการเป็นโค้ชกีฬาเทควันโด		
จบการศึกษาในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการโค้ชและด้านกีฬา	6	9.67
เคยเป็นนักกีฬามาก่อน	17	27.41
มีประสบการณ์การทำงานทางด้านกีฬา	18	29.03
เคยผ่านการอบรมเกี่ยวกับการโค้ช	21	33.87
รวม	62	100.0

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า โค้ชส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเป็นโค้ชในกีฬาเทควันโด อยู่ในช่วง 11-15 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 37.03 รองลงมา 6-10 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 25.92 และ 15 ปี ขึ้นไป จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 22.22 ตามลำดับ

และเหตุผลที่สำคัญในการเป็นโค้ชกีฬาเทควันโด ส่วนใหญ่เคยผ่านการอบรมเกี่ยวกับการโค้ช จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 33.87 รองลงมา มีประสบการณ์การทำงานทางด้านกีฬา จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 29.03 และเคยเป็นนักกีฬามาก่อน จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 27.41 ตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละ อายุของนักกีฬา

รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
อายุ		
13 ปี	2	1.92
14 ปี	5	4.81
15 ปี	12	11.54
16 ปี	12	11.54
17 ปี	28	26.92
18 ปี	17	16.35
19 ปี	7	6.73
20 ปี	7	6.73
21 ปี	6	5.77
22 ปี	3	2.88
23 ปี	3	2.88
24 ปี	1	0.96
25 ปี	1	0.96
รวม	104	100.0

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬามีจำนวนทั้งหมด 104 คน นักกีฬาส่วนใหญ่ มีอายุ 17 ปี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 26.92 รองลงมา อายุ 18 ปี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 16.35 และ อายุ 15 , 16 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 11.54 ตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละของประสบการณ์ในการเล่นเทควันโดของนักกีฬา และระยะเวลาที่โค้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา

รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ประสบการณ์ในการเล่นเทควันโด		
1-2 ปี	2	1.92
3-4 ปี	9	8.65
5-6 ปี	21	20.19
7-8 ปี	25	24.04
8-10 ปี	20	19.23
มากกว่า 10 ปี	27	25.96
รวม	104	100.0
ระยะเวลาที่โค้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา		
น้อยกว่า 1 ปี	7	6.73
1-2 ปี	16	15.38
3-4 ปี	21	20.19
5-6 ปี	18	17.31
7-8 ปี	17	16.35
8-10 ปี	8	7.69
มากกว่า 10 ปี	17	16.35
รวม	104	100.0

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเล่นกีฬาเทควันโดมากกว่า 10 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 25.96 รองลงมาในช่วงอายุ 7-8 ปี จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 24.04 และในช่วงอายุ 5-6 ปี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 20.19 ตามลำดับ

และระยะเวลาที่โค้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬาส่วนใหญ่ เป็นระยะเวลา 3-4 ปี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 20.19 รองลงมาเป็นระยะเวลา 5-6 ปี จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 17.31 และระยะเวลา 7-8 ปี,มากกว่า 10 ปี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 16.35 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละของระยะเวลาในการเตรียมตัวเพื่อการแข่งขัน

รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ระยะเวลาในการเตรียมตัวเพื่อการแข่งขัน		
1 เดือน	16	15.38
2 เดือน	29	27.88
3 เดือน	39	37.50
4 เดือน	10	9.62
5 เดือน	7	6.73
6 เดือน	3	2.88
รวม	104	100.0

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาส่วนใหญ่มีการเตรียมตัวเพื่อการแข่งขัน 3 เดือน จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 รองลงมา 2 เดือน จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 27.88 และ 1 เดือน จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละของจำนวนชั่วโมงการฝึกซ้อมต่อวันและจำนวนวันการฝึกซ้อมต่อสัปดาห์

รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
จำนวนชั่วโมงการฝึกซ้อมต่อวัน		
1 ชั่วโมง	1	0.96
1.30 ชั่วโมง	2	1.92
2 ชั่วโมง	36	34.62
2.30 ชั่วโมง	2	1.92
3 ชั่วโมง	41	39.42
3.30 ชั่วโมง	2	1.92
4 ชั่วโมง	11	10.58
4.30 ชั่วโมง	1	0.96
5 ชั่วโมง	6	5.77
6 ชั่วโมง	2	1.92
รวม	104	100.0
จำนวนวันการฝึกซ้อมต่อสัปดาห์		
2 วัน	5	4.81
3 วัน	10	9.62
4 วัน	14	13.46
5 วัน	38	36.54
6 วัน	31	29.81
7 วัน	6	5.77
รวม	104	100.0

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาส่วนใหญ่มีการฝึกซ้อม 3 ชั่วโมงต่อวัน จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 39.42 รองลงมา 2 ชั่วโมงต่อวัน จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 34.62 และ 4 ชั่วโมงต่อวัน จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 10.58 ตามลำดับ

และส่วนใหญ่มีการฝึกซ้อม 5 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 36.54 รองลงมา 6 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 29.81 และ 4 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 13.46 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละของความประทับใจของนักกีฬาในพฤติกรรมกรรมการโค้ชของโค้ช

รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ความประทับใจในพฤติกรรมกรรมการโค้ชของโค้ช		
มากที่สุด	68	65.38
มาก	30	28.85
ปานกลาง	6	5.77
น้อย	-	-
น้อยที่สุด	-	-
รวม	104	100.0

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า นักกีฬาส่วนใหญ่มีความประทับใจในพฤติกรรมกรรมการโค้ชของโค้ชในระดับมากที่สุด จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 65.38 รองลงมา มีความประทับใจในระดับมาก จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 28.85 และมีความประทับใจในระดับปานกลาง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 5.77

ตารางที่ 8 แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละของกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา

กลุ่มความสำเร็จ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา		
กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง	31	29.81
กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	73	70.19
รวม	104	100.00
ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา		
กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง	32	30.77
กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	72	69.23
รวม	104	100.00

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า จากผลการตอบแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์สามารถจำแนกกลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬาได้ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 29.81 และกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ มีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 70.19

และจากผลลัพธ์จากการแข่งขันจริง สามารถจำแนกกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มประสบความสำเร็จระดับสูง มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 30.77 และกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ มีจำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 69.23

ตารางที่ 9 แสดงค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมการใช้ของกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง ตามความคาดหวังของนักศึกษา (n =31)

พฤติกรรมการใช้	จำนวน	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ด้านหลักการและปรัชญาการใช้					
1. โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก	9	29.03	4.22	.48	มาก
การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง					
2. โค้ชเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง	22	70.96	4.35	.47	มาก
ด้านวิธีการใช้					
1. วิธีการใช้แบบดั้งเดิม	13	41.93	4.30	.39	มาก
2. วิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	18	58.06	4.37	.42	มาก
ด้านรูปแบบการใช้					
1. รูปแบบการใช้แบบออกคำสั่ง	14	45.16	3.60	.65	มาก
2. รูปแบบการใช้แบบคล้อยตามนักกีฬา	0	0	0	0	
3. รูปแบบการใช้แบบร่วมมือ	17	54.84	4.50	.31	มาก

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักศึกษา ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 31 คนนั้น พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ พบว่า ส่วนใหญ่ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 70.96 มีการรับรู้หลักการและปรัชญาการใช้ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.35 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

พฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการใช้ส่วนใหญ่ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 58.06 มีการรับรู้วิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.37 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

พฤติกรรมการใช้ด้านรูปแบบการใช้ส่วนใหญ่ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 54.84 มีการรับรู้รูปแบบการใช้แบบร่วมมือ มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.50 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 10 แสดงค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ ตามความคาดหวังของนักกีฬา (n = 73)

พฤติกรรมการโค้ช	จำนวน	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช					
1. โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก	22	30.13	4.29	.59	มาก
การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง					
2. โค้ชเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง	51	69.86	4.55	.43	มากที่สุด
ด้านวิธีการโค้ช					
1. วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม	19	26.02	4.46	.42	มาก
2. วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	54	73.97	4.51	.44	มากที่สุด
ด้านรูปแบบการโค้ช					
1. รูปแบบการโค้ชแบบออกคำสั่ง	27	36.98	3.81	.68	มาก
2. รูปแบบการโค้ชแบบคล้อยตามนักกีฬา	2	2.73	3.66	1.88	มาก
3. รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ	44	60.27	4.62	.41	มากที่สุด

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่า ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 73 คนนั้น พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช พบว่า ส่วนใหญ่ จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 69.86 มีการรับรู้หลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.55 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชส่วนใหญ่ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 73.97 มีการรับรู้วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.51 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชส่วนใหญ่ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 60.27 มีการรับรู้รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.62 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

ตารางที่ 11 แสดงค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง ตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (n = 32)

พฤติกรรมการโค้ช	จำนวน	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช					
1. โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก	12	37.50	4.28	.69	มาก
การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง					
2. โค้ชเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง	20	62.50	4.35	.47	มาก
ด้านวิธีการโค้ช					
1. วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม	9	28.12	4.24	.44	มาก
2. วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	23	71.87	4.45	.43	มาก
ด้านรูปแบบการโค้ช					
1. รูปแบบการโค้ชแบบออกคำสั่ง	13	40.62	3.65	.57	มาก
2. รูปแบบการโค้ชแบบคล้อยตามนักกีฬา	0	0	0	0	
3. รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ	19	59.37	4.48	.44	มาก

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่า ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 32 คนนั้น พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช พบว่า ส่วนใหญ่ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 มีการรับรู้หลักการและปรัชญาการโค้ช ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.35 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชส่วนใหญ่ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 71.87 มีการรับรู้วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.45 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชส่วนใหญ่ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 59.37 มีการรับรู้รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.48 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 12 แสดงค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยรวม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชของกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ ตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (n = 72)

พฤติกรรมการโค้ช	จำนวน	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช					
1. โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก	19	26.38	4.26	.47	มาก
การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง					
2. โค้ชเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง	53	73.61	4.55	.43	มากที่สุด
ด้านวิธีการโค้ช					
1. วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม	23	31.94	4.46	.39	มาก
2. วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	49	68.05	4.48	.44	มาก
ด้านรูปแบบการโค้ช					
1. รูปแบบการโค้ชแบบออกคำสั่ง	28	38.88	3.78	.72	มาก
2. รูปแบบการโค้ชแบบคล้อยตามนักกีฬา	2	2.77	3.66	1.88	มาก
3. รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ	42	58.33	4.63	.36	มากที่สุด

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่า ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 72 คนนั้น พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช พบว่า ส่วนใหญ่ จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 73.61 มีการรับรู้หลักการและปรัชญาการโค้ช ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.55 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชส่วนใหญ่ จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 68.05 มีการรับรู้วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.48 ซึ่งอยู่ในระดับมาก

พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชส่วนใหญ่ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 58.33 มีการรับรู้รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.63 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

ตอนที่ 2 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็ของนักกีฬา

ตารางที่ 13 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็ตามความคาดหวังของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จสูง (n =31)

พฤติกรรมการใช้	กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง			
	จำนวน (คน)	r	P-value	ระดับความสัมพันธ์
ด้านหลักการและปรัชญาการใช้				
1. ใช้ที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก	9	.38	.30	ต่ำ
การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง				
2. ใช้เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก	22	.61**	.00	ปานกลาง
ชัยชนะเป็นอันดับรอง				
ด้านวิธีการใช้				
1. วิธีการใช้แบบดั้งเดิม	13	.06	.84	ต่ำมาก
2. วิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	18	.73**	.00	สูง
ด้านรูปแบบการใช้				
1. รูปแบบการใช้แบบออกคำสั่ง	14	.51	.05	ปานกลาง
2. รูปแบบการใช้แบบคล้อยตามนักกีฬา	0	0	0	
3. รูปแบบการใช้แบบร่วมมือ	17	.70**	.00	สูง

*p< .05

**p< .01

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่า ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา ของกลุ่มที่ประสบความสำเร็จสูง ในพฤติกรรมใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ ส่วนใหญ่ จำนวน 22 คน พบว่า เป็นหลักการและปรัชญาการใช้แบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง (r=.61) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พฤติกรรมใช้ด้านวิธีการใช้ ส่วนใหญ่ จำนวน 18 คน พบว่า เป็นวิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีความสัมพันธ์ในระดับสูง (r=.73) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พฤติกรรมใช้ด้านรูปแบบการใช้ ส่วนใหญ่ จำนวน 17 คน พบว่า เป็นรูปแบบการใช้แบบร่วมมือ มีความสัมพันธ์ในระดับสูง (r=.70) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 14 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จต่ำ (n =73)

พฤติกรรมการใช้	กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ			
	จำนวน (คน)	r	P-value	ระดับความสัมพันธ์
ด้านหลักการและปรัชญาการใช้				
1. ใช้ที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก	22	.18	.41	ต่ำมาก
การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง				
2. ใช้เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง	51	.35*	.01	ต่ำ
ด้านวิธีการใช้				
1. วิธีการใช้แบบดั้งเดิม	19	.38	.10	ต่ำ
2. วิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	54	.29*	.03	ต่ำมาก
ด้านรูปแบบการใช้				
1. รูปแบบการใช้แบบออกคำสั่ง	27	.15	.44	ต่ำมาก
2. รูปแบบการใช้แบบคล้อยตามนักกีฬา	2	0	0	
3. รูปแบบการใช้แบบร่วมมือ	44	.34*	.02	ต่ำ

*p < .05

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่า ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา ของกลุ่มที่ประสบความสำเร็จต่ำ ในพฤติกรรมใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ ส่วนใหญ่ จำนวน 51 คน พบว่า เป็นหลักการและปรัชญาการใช้แบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ (r=.35) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พฤติกรรมใช้ด้านวิธีการใช้ ส่วนใหญ่ จำนวน 54 คน พบว่า เป็นวิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น ความสัมพันธ์ในระดับต่ำมาก (r=.29) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พฤติกรรมใช้ด้านรูปแบบการใช้ ส่วนใหญ่ จำนวน 44 คน พบว่า เป็นรูปแบบการใช้แบบร่วมมือ มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ (r=.34) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 15 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จสูง (n =32)

พฤติกรรมการใช้	กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง			
	จำนวน (คน)	r	P-value	ระดับความสัมพันธ์
ด้านหลักการและปรัชญาการใช้				
1. ใช้ที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง	12	.55	.06	ปานกลาง
2. ใช้เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับ แรกชัยชนะเป็นอันดับรอง	20	.74**	.00	สูง
ด้านวิธีการใช้				
1. วิธีการใช้แบบดั้งเดิม	9	.17	.658	ต่ำมาก
2. วิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	23	.62**	.00	ปานกลาง
ด้านรูปแบบการใช้				
1. รูปแบบการใช้แบบออกคำสั่ง	13	.52	.06	ปานกลาง
2. รูปแบบการใช้แบบคล้อยตามนักกีฬา	0	0	0	
3. รูปแบบการใช้แบบร่วมมือ	19	.70**	.00	สูง

*p < .05

**p < .01

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่า ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา ของกลุ่มที่ประสบความสำเร็จสูง ในพฤติกรรมใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ ส่วนใหญ่จำนวน 20 คน พบว่า เป็นหลักการและปรัชญาการใช้แบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับสูง (r=.74) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พฤติกรรมใช้ด้านวิธีการใช้ ส่วนใหญ่ จำนวน 23 คน พบว่า เป็นวิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง (r=.62) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พฤติกรรมใช้ด้านรูปแบบการใช้ ส่วนใหญ่ จำนวน 19 คน พบว่า เป็นรูปแบบการใช้แบบร่วมมือ มีความสัมพันธ์ในระดับสูง (r=.70) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 16 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา กลุ่มที่ประสบความสำเร็จต่ำ (n =72)

พฤติกรรมการโค้ช	กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ			
	จำนวน (คน)	r	P-value	ระดับความสัมพันธ์
ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช				
1. โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก	19	.09	.69	ต่ำมาก
การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง	53	.29*	.03	ต่ำมาก
2. โค้ชเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกชัยชนะเป็นอันดับรอง				
ด้านวิธีการโค้ช				
1. วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม	23	.10	.63	ต่ำมาก
2. วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น	49	.29*	.04	ต่ำมาก
ด้านรูปแบบการโค้ช				
1. รูปแบบการโค้ชแบบออกคำสั่ง	28	.12	.52	ต่ำมาก
2. รูปแบบการโค้ชแบบคล้อยตามนักกีฬา	2	0	0	
3. รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ	42	.44**	.00	ต่ำ

*p< .05

**p< .01

จากตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่า ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา ของกลุ่มที่ประสบความสำเร็จต่ำ ในพฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช ส่วนใหญ่จำนวน 53 คน พบว่า เป็นหลักการและปรัชญาการโค้ชแบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำมาก (r=.29) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ช ส่วนใหญ่ จำนวน 49 คน พบว่า เป็นวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำมาก (r=.29) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ส่วนใหญ่ จำนวน 42 คน พบว่า เป็นรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ (r=.44) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาและวิเคราะห์ “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง ซึ่งความสัมพันธ์ของนักกีฬาจะแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองสำหรับการแข่งขัน และกลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬาเทควันโดหญิง ที่ทำการแข่งขันในประเภทหญิงเดี่ยว ประเภทเคียวรูกี (ต่อสู้) จำนวน 8 รุ่น ในรายการเทควันโดชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ประจำปี 2556 ระหว่างวันที่ 5 -15 มกราคม พ.ศ. 2557 รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 104 คน ที่ได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ช และแบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาและตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬา

แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ช ดังนี้

ส่วนที่ 1 ใช้ถามโค้ชข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับโค้ช ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์การเป็นโค้ชในกีฬาเทควันโด และเหตุผลที่สำคัญที่ทำให้มาเป็นโค้ชเทควันโด ลักษณะของแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และเติมคำในช่องว่างให้สมบูรณ์

ส่วนที่ 2 ใช้ถามนักกีฬาเพื่อประเมินพฤติกรรมการโค้ช ของโค้ชที่ควบคุมดูแลตามการรับรู้ของนักกีฬา แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับนักกีฬา ได้แก่ อายุ สังกัดทีม ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาเทควันโด ระยะเวลาที่โค้ชทำหน้าที่และดูแลนักกีฬา จำนวนชั่วโมงในการฝึกซ้อม/วัน จำนวนวันในการฝึกซ้อมวัน/สัปดาห์ ความประทับใจในโค้ชที่ดูแลฝึกสอน และเป้าหมายที่นักกีฬาคาดหวังสำหรับการแข่งขันครั้งนี้ ลักษณะของแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และเติมคำลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ช แบ่งออกเป็น 3 ด้านหลักๆ คือ

- 1.ด้านหลักและปรัชญาการโค้ช
- 2.ด้านวิธีการโค้ช
- 3.ด้านรูปแบบการโค้ช

ลักษณะของแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์เป็นแบบเลือกตอบ (Checklists) และแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬา

หลังจากทราบผลการแข่งขันจะแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา (Performance Goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองในการแข่งขัน (โดยนำข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างเลือกทำในแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์มาแบ่งกลุ่ม) แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

2. ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (Outcome Goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา (โดยนำข้อมูลผลการแข่งขันจริงของกลุ่มตัวอย่างในรายการที่กำหนดมาแบ่งกลุ่ม) แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูงคือ ในแต่ละรุ่นนักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 4 คน ถึงรอบชิงชนะเลิศ

2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำคือ ในแต่ละรุ่นนักกีฬาที่แข่งขันตก รอบแรก จนถึงรอบ 8 คน

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ด้วยวิธีการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Item Objective Congruence) โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 ท่าน ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย พบว่า แบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์เกี่ยวกับพฤติกรรมโค้ชที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.98 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดตามที่(วรณี แกมเกตุ, 2551) กล่าวว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เป็นที่ยอมรับตามหลักวิชาการมีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป ได้แบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์ที่มีความตรงเชิงเนื้อหาตามหลักวิชา สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเดินทางไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลที่สนามฝึกซ้อมของแต่ละทีมก่อนวันแข่งขัน โดยอธิบายวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยพร้อมทั้งอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์อย่างละเอียดและขอความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์ตามการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นทำการเก็บรวบรวมแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์กลับคืนทันที โดยได้รับแบบสอบถามคืนมาจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 104 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 และจากโค้ชหลักที่ทำหน้าที่ในการเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา (ใช้เป็นข้อมูลเสริม) 27 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 หลังจากนั้นติดตามผลการแข่งขันเป็นรายบุคคลและบันทึกข้อมูลลงบนแบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาที่ผู้วิจัยจัดเตรียมไว้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.ติดต่อประสานงานและทำหนังสือถึงผู้ดูแลนักกีฬา เพื่อขออนุญาตให้นักกีฬามาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัย และทำหนังสือถึงสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทยในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลผลการแข่งขัน

2.วางแผนการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจะทำการเก็บข้อมูลโดยมี ผู้ช่วยวิจัยจำนวน 4 คน ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีการประชุมเพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการวิจัยให้เข้าใจรายละเอียดตรงกันและมีมาตรฐานเดียวกันกับทุกคนก่อนเก็บรวบรวมข้อมูลจริง

3.การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเดินทางไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลที่สนามฝึกซ้อมของแต่ละทีมก่อนวันแข่งขัน โดยอธิบายวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยพร้อมทั้งอธิบายวิธีการตอบแบบสอบถามอย่างละเอียดและขอความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ตามการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นทำการเก็บรวบรวมแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์กลับคืนทันที

4.ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล (ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์) ก่อนล่วงหน้าวันแข่งขันจริงประมาณ 15 วัน ในส่วนผลการแข่งขันผู้วิจัยจะบันทึกข้อมูลผลการแข่งขันที่สนามแข่งขัน (ผู้วิจัยเป็นคนเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง)

5.ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลผลการแข่งขันในรายการการแข่งขันกีฬาเทควันโด กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556 เป็นรายบุคคลและบันทึกข้อมูลลงบนแบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาในแต่ละรุ่น ที่ผู้วิจัยจัดเตรียมไว้ แล้วนำมาจัดกลุ่มตามความสำเร็จตามที่กำหนด

นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Window Version 17 โดยหาค่าทางสถิติ

1.วิเคราะห์แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

2.วิเคราะห์แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการโค้ช โดยแบ่งเป็น 3 ด้านหลักๆ คือ ด้านหลักและปรัชญาการโค้ช ด้านวิธีการโค้ช และด้านรูปแบบการโค้ช โดยแจกแจงความถี่

และหาค่าร้อยละของพฤติกรรมการโค้ชที่กลุ่มตัวอย่างเลือกตามรายชื่อในแต่ละด้านแล้วนำค่าความถี่มาเปรียบเทียบข้อมูลว่าพฤติกรรมการโค้ชในแต่ละด้านเป็นไปในแนวทางใด

3.หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของพฤติกรรมการโค้ชที่กลุ่มตัวอย่างเลือกประเมินตามรายชื่อ และดูที่ละด้านว่าคะแนนตามการรับรู้ที่

กลุ่มตัวอย่างประเมินอยู่ในระดับใด โดยการนำคะแนนตามการรับรู้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยตามหลักสากลของคณิตศาสตร์ของ(วิเชียร เกตุสิงห์, 2538) ดังนี้ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มาก ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง ปานกลาง ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง น้อย ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง น้อยที่สุด

4.หาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็ของนักกีฬาเทควันโด โดยนำค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมการโค้ชแต่ละด้านที่กลุ่มตัวอย่างเลือกประเมินตามรายชื่อของพฤติกรรมการโค้ชมาจัดกลุ่มนักกีฬาที่ความสำเร็จระดับสูง,ระดับต่ำ และนำคะแนนในแต่ละด้านมาหาความสัมพันธ์กับคะแนนสะสม ตามหลักเกณฑ์ การให้คะแนนของของสหพันธ์เทควันโดโลก (Ranking.[Online], 2011)(คะแนนความสำเร็จของนักกีฬา) โดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient)

สำหรับระดับหรือขนาดความสัมพันธ์จะใช้ตัวเลขของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์หากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าเข้าใกล้ -1 หรือ 1 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง แต่หากมีค่าเข้าใกล้ 0 แสดงถึงการมีความสัมพันธ์กันในระดับน้อยหรือไม่มีเลย ซึ่งการพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ใช้เกณฑ์ดังนี้ (Hinkle, 1998)

ค่า r	ระดับของความสัมพันธ์
.90-1.00	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมาก
.70-.90	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
.50-.70	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
.30-.50	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ
.00-.30	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก

คำถามในการวิจัย

พฤติกรรมการโค้ชแบบใดที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิงในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 สรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของโค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา

โค้ชหลักที่ทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา มีจำนวน 27 คน ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 74.07 อยู่ในช่วงอายุ 31-40 ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 48.14 มีประสบการณ์ในการเป็นโค้ชในกีฬาเทควันโด 11-15 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 37.03 และเหตุผลที่สำคัญในการเป็นโค้ชกีฬาเทควันโด คือ เคยผ่านการอบรมเกี่ยวกับการโค้ช จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 33.87 (ตารางที่ 1-2)

2. ข้อมูลพื้นฐานของนักกีฬา

นักกีฬามีจำนวนทั้งหมด 104 คน ส่วนใหญ่ มีอายุ 17 ปี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 26.92 มีประสบการณ์ในการเล่นเทควันโด มากกว่า 10 ปี จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 25.96 ระยะเวลาที่โค้ชหลักทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลนักกีฬา 3-4 ปี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 20.19 ระยะเวลาในการเตรียมตัวเพื่อการแข่งขัน 3 เดือน จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 37.50 มีการฝึกซ้อม 3 ชั่วโมงต่อวัน จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 39.42 มีการฝึกซ้อม 5 วันต่อสัปดาห์ จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 36.54 และความประทับใจในพฤติกรรมการโค้ชของโค้ชในระดับมากที่สุด จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 65.38 (ตารางที่ 3-7)

3. ความสำเร็จของนักกีฬา

จากนักกีฬามีจำนวนทั้งหมด 104 คน ได้จำแนกความสำเร็จออกเป็น 2 กลุ่มตามขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 29.81 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (ตารางที่ 8) นักกีฬาส่วนใหญ่ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 70.96 มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ช ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช พบว่า เป็นหลักการและปรัชญาการโค้ชแบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.35 ซึ่งอยู่ในระดับมาก พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ช ส่วนใหญ่ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 58.06 มีการรับรู้วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.37 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ส่วนใหญ่ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 54.84 มีการรับรู้รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.50 ซึ่งอยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 9)

1.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้ ซึ่งมีจำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 70.19 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด (ตารางที่ 8) นักกีฬาส่วนใหญ่ จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 69.86 มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ช ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช พบว่า เป็นหลักการและปรัชญาการโค้ชแบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.55 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ช ส่วนใหญ่ จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 73.97 มีการรับรู้วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.51 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด และพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ส่วนใหญ่ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 60.27 มีการรับรู้ด้านรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.62 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด (ตารางที่ 10)

2.กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา แบ่งออกเป็น 2กลุ่ม คือ

2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ ในแต่ละรุ่นนักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 4 คน ถึงรอบชิงชนะเลิศ มีจำนวนรวม 8 รุ่น จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 30.77 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด(ตารางที่ 8) นักกีฬาส่วนใหญ่ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช พบว่า เป็นหลักการและปรัชญาการโค้ชแบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.35 ซึ่งอยู่ในระดับมาก พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ช ส่วนใหญ่ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 71.87 มีการรับรู้วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.45 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ส่วนใหญ่ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 59.37 มีการรับรู้รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.48 ซึ่งอยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 11)

2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ ในแต่ละรุ่นนักกีฬาที่แข่งขันตกรอบแรก จนถึงเข้ารอบ 8 คน มีจำนวนรวม 8 รุ่น จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 69.23 จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด(ตารางที่ 8) นักกีฬาส่วนใหญ่ จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 73.61มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช พบว่า เป็นหลักการและปรัชญาการโค้ชแบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.55 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ช ส่วนใหญ่ จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 68.05 มีการรับรู้วิธีการโค้ช แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.48 ซึ่งอยู่ในระดับมาก และพฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ช ส่วนใหญ่ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 58.33 มีการรับรู้รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ มีค่าเฉลี่ยรวมในการรับรู้พฤติกรรมเท่ากับ 4.63 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด (ตารางที่ 12)

4. ความความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็ของนักกีฬาสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็ตามความคาดหวังของนักกีฬาเทควันโด พบว่า

1.1 พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ ในกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูง ส่วนใหญ่ จำนวน 22 คน มีการรับรู้หลักการและปรัชญาการใช้แบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r=.61$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง (ตารางที่ 13) และในกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จต่ำ ส่วนใหญ่ จำนวน 51 คน มีการรับรู้หลักการและปรัชญาการใช้แบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r=.35$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 14)

1.2 พฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการใช้ ในกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูง ส่วนใหญ่ จำนวน 18 คน มีการรับรู้วิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=.73$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง (ตารางที่ 13) และในกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จต่ำ ส่วนใหญ่ จำนวน 54 คน มีการรับรู้วิธีการใช้แบบนำเข้าสู่เกมการเล่น ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำมาก ($r=.29$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 14)

1.3 พฤติกรรมการใช้ด้านรูปแบบการใช้แบบร่วมมือ ในกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูง ส่วนใหญ่ จำนวน 17 คน มีการรับรู้รูปแบบการใช้แบบร่วมมือ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=.70$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง (ตารางที่ 15) และในกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จต่ำ ส่วนใหญ่ จำนวน 44 คน มีการรับรู้รูปแบบการใช้แบบร่วมมือ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r=.34$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 16)

2. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้กับความสำเร็ตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโด พบว่า

2.1 พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ ในกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูง ส่วนใหญ่ จำนวน 20 คน มีการรับรู้หลักการและปรัชญาการใช้แบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=.74$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง (ตารางที่ 15) และในกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จต่ำ ส่วนใหญ่ จำนวน 53 คน มีการรับรู้หลักการและปรัชญาการใช้แบบเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำมาก ($r=.29$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 16)

2.2 พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ช ในกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูง ส่วนใหญ่ จำนวน 23 คน มีการรับรู้วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r=.62$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง (ตารางที่ 15) และในกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จต่ำ ส่วนใหญ่ จำนวน 49 คน มีการรับรู้วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำมาก ($r=.29$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 16)

2.3 พฤติกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ ในกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จสูง ส่วนใหญ่ จำนวน 19 คน มีการรับรู้รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ($r=.704$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับสูง (ตารางที่ 15) และในกลุ่มนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จต่ำ ส่วนใหญ่ จำนวน 42 คน มีการรับรู้รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ ซึ่งมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ ($r=.443$) กับนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 16)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถตอบคำถามในการวิจัยได้ว่า

พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกและช่วยขณะเป็นอันดับรอง ด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น และด้านรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ ต่างก็มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของนักกีฬาเทควันโดหญิง ทั้งความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬาและความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชกับความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬาเทควันโดหญิง ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 70.96 ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกและชัยชนะเป็นอันดับรองอยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 9) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = .61$) (ตารางที่ 13) และในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ มีจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 69.86 ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรกการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรองอยู่ในระดับมากที่สุด (ตารางที่ 10) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r = .35$) (ตารางที่ 14)

จากข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัย พบว่าการพัฒนานักกีฬามาเป็นอันดับแรกชัยชนะมาเป็นอันดับรองเป็นการพัฒนานักกีฬาอย่างแท้จริงเนื่องจากโค้ชมีการบวนการฝึกที่เน้นพัฒนานักกีฬาทั้งทางด้านร่างกาย ใจจิต อารมณ์ และสังคม อีกทั้งสอนให้นักกีฬารู้จักพัฒนาตนเองอย่างเป็นลำดับขั้นตอนซึ่งนำไปสู่ความสำเร็จให้กับนักกีฬาและทีมกีฬาอย่างยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของ (Martens, 2004) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกและชัยชนะเป็นอันดับรอง (Athletes First, Winning Second) คือ การที่โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาเพื่อพัฒนาตัวนักกีฬา เป้าหมายในการฝึกประเภทนี้อยู่ที่การพัฒนาตัวนักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงพัฒนาบุคลิกภาพและความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา สอนให้นักกีฬารู้จักควบคุมอารมณ์ ฝึกให้นักกีฬามีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ รู้จักตัวของตัวเอง และสอนให้นักกีฬารู้จักพัฒนาตนเองอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลให้นักกีฬาเกิดการพัฒนาตนเองและสร้างแรงจูงใจที่จะบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองคาดหวังไว้ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการตั้งเป้าหมายของ (Fireman, 1990) ที่กล่าวว่า นักกีฬาที่ตั้งเป้าหมายเฉพาะเจาะจงจะมีการพัฒนาที่ดีกว่านักกีฬาที่ไม่ได้ตั้งเป้าหมาย ดังนั้นผู้ที่มีการตั้งเป้าหมายในการแสดงทักษะจะมีโอกาสประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ที่ไม่ได้ตั้งเป้าหมาย

พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชกับความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬาเทควันโดหญิง ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 58.06 ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น อยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 9) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ($r = .73$) (ตารางที่ 13) และในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ มีจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 73.97 ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น อยู่ในระดับมากที่สุด (ตารางที่ 10) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก ($r = .29$) (ตารางที่ 14)

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัย พบว่า วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น เป็นวิธีการโค้ชที่ส่งผลให้นักกีฬานั้นประสบความสำเร็จเร็วขึ้น เนื่องจาก การฝึกนักกีฬาโดยใช้เกมการเล่นที่สอดคล้องกับการฝึกนอกจากจะทำให้ให้นักกีฬาเกิดความสนุกสนานแล้วยังเกิดความท้าทายกับสถานการณ์ที่คล้ายการแข่งขันจริง ส่งผลให้นักกีฬารู้จักการแก้ปัญหาและการนำทักษะไปใช้ได้จริง โดยผ่านรูปแบบวิธีการฝึกแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของ(Martens, 2004) ที่กล่าวว่า Game Approach way เป็นการสอนและฝึกนักกีฬาโดยเน้นการฝึกที่สอดคล้องกับลักษณะของการเล่นเกมจริงหรือคล้ายเกมการแข่งขันจริง โดยจำลองแบบฝึกให้เหมือนบทบาทบางตอนของเกมการเล่นจริง มีความสนุกสนาน ท้าทาย และมีการเรียนรู้สถานการณ์ในขณะที่นักกีฬาได้เล่น นักกีฬาจะได้เรียนรู้และมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาตนเอง โดยวิธีการโค้ชแบบนี้ทำให้นักกีฬามีความเข้าใจและสามารถนำไปใช้ในการแข่งขันได้จริง

พฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชกับความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 54.84 ที่มีการรับรู้พฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ อยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 9) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง($r = .70$) (ตารางที่ 13) และในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ มีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 60.27 ที่มีการรับรู้พฤติกรรมโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ อยู่ในระดับมากที่สุด (ตารางที่ 10) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r = .34$) (ตารางที่ 14)

จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัย พบว่า รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬา เนื่องจาก เป็นรูปแบบการสอนที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างโค้ชกับนักกีฬา ส่งผลให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีต่อนักกีฬา นักกีฬาเกิดความศรัทธา เชื่อฟัง ซึ่งง่ายต่อการชี้แนะและฝึกนักกีฬา ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของ (Martens, 2004) ที่กล่าวว่า รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ Cooperative Style เป็นการสอนและฝึกนักกีฬา โดยให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ โค้ชจะเป็นผู้ชี้แนะแนวทางให้นักกีฬาก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ และโค้ชจะรับฟังความคิดเห็นของนักกีฬา โดยโค้ชรู้ว่าเยาวชนจะไม่สามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบได้ ถ้าปราศจากการเรียนรู้การตัดสินใจ โค้ชประเภทนี้จะมีภาพลักษณ์ที่ดีสำหรับนักกีฬาและนักกีฬาจะเชื่อฟังในสิ่งที่โค้ชแนะนำ ซึ่งทำให้นักกีฬาก้าวไปสู่เป้าหมายความสำเร็จได้

พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้กับความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา ในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 62.50 ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกและชัยชนะเป็นอันดับรองอยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 11) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ($r = .74$) (ตารางที่ 15) และในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ มีจำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 73.61 ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้ที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรกการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรองอยู่ในระดับมากที่สุด (ตารางที่ 12) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก ($r = .29$) (ตารางที่ 16) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของ (Martens, 2004) ที่กล่าวว่า ในเกมการแข่งขันทุกเกมย่อมจะมีผลแพ้ชนะควบคู่มาด้วยเสมอแต่ถ้าพิจารณาเรื่องของการแพ้ชนะในหลายๆมุมมอง จะเห็นได้ว่าการแข่งขันนั้นสร้างเยาวชนได้หลายประเภท บางคนแข่งขันเพื่อความสนุกสนาน บางคนแข่งขันเพื่อต้องการเป็นที่หนึ่ง บางคนลองผิดลองถูกเพื่อการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ เพราะฉะนั้นการมองการแข่งขันในหลายๆมุมมอง โดยไม่จำเพาะเจาะจงว่าการแข่งขันคือชัยชนะเท่านั้น จะทำให้การแข่งขันแต่ละครั้งมีสีสัน และสามารถทำให้เยาวชนรู้สึกว่าการไขว่คว้าชัยชนะเป็นสิ่งที่สนุกสนาน ทั้งนี้เยาวชนจะตระหนักถึงมุมมองที่แตกต่างเหล่านี้ได้ ก็ด้วยคำแนะนำของโค้ช โค้ชต้องทำให้เยาวชนคิดถึงความรักผิดชอบ ยอมรับสิทธิ์ของผู้อื่นและที่สำคัญคือยอมรับและเห็นคุณค่าของตนเอง

พฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการใช้กับความสำเร็จตามความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬาในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 71.87 ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการใช้แบบนำไปเข้าสู่เกมการเล่น อยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 11) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = .62$) (ตารางที่ 15) และในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 68.05 ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการใช้ด้านวิธีการใช้แบบนำไปเข้าสู่เกมการเล่น อยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 12) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมาก ($r = .29$) (ตารางที่ 16) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของ (Martens, 2004) ที่กล่าวว่า Game Approach way มีองค์ประกอบดังนี้ 1. รูปแบบในการเล่นเกมที่ชัดเจน (Shaping game) คือการสอนที่นำไปสู่การเล่นเกมที่ปรับเปลี่ยนอาณาเขต กติกา จำนวนสมาชิก เป้าหมายและคะแนน เพื่อให้เกิดความหลากหลายในการเรียนรู้สถานการณ์ต่างๆและเกิดความท้าทายในการฝึกผ่านการเล่น เพื่อให้ให้นักกีฬาเกิดความมุ่งมั่นและความสนุกสนานในการฝึก 2. เน้นการเล่นหรือการเล่นอย่างมีจุดหมาย (Focusing game) โค้ชมีการกำหนดจุดมุ่งหมายหรือจุดประสงค์ที่ชัดเจนในการเล่นนั้นๆเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ต้องการผ่านการเล่น 3. ยกระดับการเล่น (Enhancing game) คือการที่โค้ชได้เพิ่มความท้าทาย การต่อรองเพื่อให้เกิดความสนุกสนานในการเล่น ให้กำลังใจและให้การยอมรับเมื่อนักกีฬามีพัฒนาการที่ดีขึ้น

พฤติกรรมการณ์โค้ชด้านรูปแบบการโค้ชกับความสำเร็จตามความสำเร็จตามผลลัพ์จากการแข่งขันของนักกีฬาในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 59.37 ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการณ์โค้ชด้านรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ อยู่ในระดับมาก (ตารางที่ 11) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ($r = .70$) (ตารางที่ 15) และในกลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 58.33 ที่มีการรับรู้พฤติกรรมการณ์โค้ชด้านรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ อยู่ในระดับมากที่สุด (ตารางที่ 12) โดยมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ ($r = .44$) (ตารางที่ 16) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของ (Martens, 2004) ที่กล่าวว่า รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ มีโครงสร้างและหลักเกณฑ์ที่ยอมให้นักกีฬาเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดจุดมุ่งหมายของตนเองและนักกีฬาจะเพียรพยายามที่จะปฏิบัติตาม โค้ชจะเป็นผู้บอกแนวทางและสอนเมื่อนักกีฬาต้องการแต่ก็ยอมรับให้นักกีฬาได้มีอำนาจในการตัดสินใจ ซึ่งจะได้รับความน่าเชื่อถือจากนักกีฬาอย่างมากซึ่งเป็นผลดีต่อภาพลักษณ์ของโค้ชสนับสนุนการแสดงความคิดเห็นในสังคมและปรับปรุงทั้งการสื่อสารและแรงจูงใจ แรงจูงใจของนักกีฬามีได้เกิดขึ้นจากความเกรงกลัวโค้ช แต่เกิดขึ้นโดยความพึงพอใจของแต่ละบุคคล ดังนั้น รูปแบบการโค้ชแบบนี้จึงเป็นวิธีที่สามารถให้นักกีฬาที่มีความสนุกสนานในการฝึกซ้อมกีฬา และสอดคล้องกับสืบสาย บุญวิรุบุตร (2541) ที่กล่าวว่า ในทางการกีฬาเชื่อว่าบุคคลที่รับรู้ตนเองว่ามีความสามารถ จะทำให้บุคคลนั้นแรงจูงใจที่จะทำอะไรเพื่อพัฒนาตนเอง ดังนั้น ถ้าบุคคลมีการรับรู้ว่าตนเองมีความสามารถก็จะทำให้เกิดความมั่นใจหรือมีแรงจูงใจในการฝึกซ้อมหรือแสดงทักษะความสามารถในขณะแข่งขัน จนทำให้ประสบความสำเร็จได้

เมื่อพิจารณารายละเอียดพฤติกรรมการณ์โค้ชแต่ละรายข้อทั้ง 3 ด้านหลักๆที่กล่าวมาข้างต้น พบว่าพฤติกรรมการณ์โค้ชในแต่ละรายข้อนั้นมีความสอดคล้องกันตามทฤษฎีเกี่ยวกับการโค้ชของ (Martens, 2004) คือ รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือนั้นหมายถึงโค้ชที่มีจุดมุ่งหมาย “นักกีฬาเป็นอันดับแรกและชัยชนะเป็นอันดับรอง” โค้ชประเภทนี้ยอมให้นักกีฬาสามารถกำหนดจุดมุ่งหมายของตนเองและเพียรพยายามที่จะปฏิบัติตาม โค้ชจะชี้แนะแนวทางและสอนเมื่อนักกีฬาต้องการ แต่ก็ยอมให้นักกีฬาได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ โค้ชจะมีวิธีการโค้ชที่หลากหลายคล้ายเกมการเล่นซึ่งมีความท้าทายในสถานการณ์การเล่น ทำให้นักกีฬาเข้าใจง่ายและสามารถพัฒนาตนเองได้ ซึ่งการโค้ชแบบนี้ โค้ชจะต้องมีทักษะในระดับสูง หมายความว่า โค้ชจะต้องสามารถควบคุมตนเอง มีความชำนาญและประสบการณ์ในการโค้ชเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับทฤษฎีเกี่ยวกับโค้ชของ (สุปราณี ขวัญบุญจันทร์, 2541) ที่กล่าวว่า การเป็นโค้ชที่ดีควรมีปรัชญาในการสอน เพื่อยึดถือเป็นหลักเกณฑ์หรือเป็นแนวทางในการพัฒนาต่างๆของนักกีฬา โค้ชที่มีปรัชญามีความรู้ความชำนาญ เกี่ยวกับกีฬาที่ตนสอนอยู่และมีความเข้าใจในตัวนักกีฬานั้นสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีความเชื่อมั่นในตนเอง เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานในการตัดสินใจได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ในกรณีที่โค้ชไม่มีปรัชญาไว้เป็นแนวทางการปฏิบัติบางครั้งโค้ชอาจเดินหลงทางไปหรือไม่สามารถเดินไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้

สรุปได้ว่า พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรกและช่วยขณะเป็นอันดับรอง ด้านวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น และด้านรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ หรือที่โค้ชเปิดโอกาสให้นักกีฬามีส่วนร่วม พฤติกรรมการโค้ชเหล่านี้มีความสัมพันธ์ที่ส่งผลให้นักกีฬาก้าวไปสู่เป้าหมายแห่งความสำเร็จได้ จึงสรุปได้ว่า พฤติกรรมการโค้ชมีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬาเทควันโดหญิงอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (นา ริทัต โกมารทัต, 2554) ที่กล่าวว่า การที่โค้ชมีหลักการและปรัชญาการโค้ชที่ดี มีวิธีการโค้ชที่เข้าใจง่ายและปฏิบัติตามได้และมีรูปแบบการโค้ชที่ทำนายสามารถกระตุ้นนักกีฬาให้มีความตั้งใจในการฝึกซ้อมได้ สิ่งเหล่านี้ทำให้นักกีฬาสามารถก้าวไปสู่หนทางแห่งความสำเร็จได้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ(ปริญา ปทุมมณี, 2553) ที่กล่าวว่า โปรแกรมการฝึกโดยใช้การละเล่นพื้นเมืองไทย ได้ส่งเสริมความฉลาดทางสติปัญญา ความฉลาดทางอารมณ์และความฉลาดทางการเคลื่อนไหวร่างกาย ได้อย่างเป็นรูปธรรม เนื่องจากการละเล่นพื้นเมืองไทยแต่ละชนิดต่างก็มีคุณค่าทางด้านพลศึกษา อันได้แก่ คุณค่าทางด้านร่างกาย คุณค่าทางด้านจิตใจ อารมณ์ สติปัญญาและสังคมครบถ้วนมากขึ้น แตกต่างกันไปตามลักษณะการเล่น ซึ่งสิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงวิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น โดยมีการฝึกโดยใช้เกม สถานการณ์การเล่น ในการฝึกนักกีฬาเพื่อสามารถนำไปใช้ได้จริงในการแข่งขันเพื่อให้นักกีฬาไปสู่เป้าหมายแห่งความสำเร็จ

และจากการวิจัยนี้พบว่า กีฬาเทควันโดเป็นกีฬาประเภทต่อสู้ที่มีรูปแบบการแข่งขันที่มีการปะทะ มีการแก้มทั้งฝ่ายบุกและฝ่ายตั้งรับ ดังนั้นโค้ชจึงมีบทบาทที่สำคัญในการฝึกซ้อมตลอดจนการแข่งขัน และในความเป็นจริงโค้ชหนึ่งคนมีการดูแลและฝึกนักกีฬาหลายคน นักกีฬาแต่ละคนมีพื้นฐาน ทักษะ และความสามารถที่แตกต่างกัน ความสำเร็จแต่ละคนย่อมต่างกัน รวมถึงการรับรู้ในพฤติกรรมการโค้ชของนักกีฬาย่อมมีความแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคลของ (นิตพล ภูตะโชติ, 2556) บุคคลแต่ละคนย่อมมีลักษณะเฉพาะของตัวที่มีความแตกต่างไปจากคนอื่น ซึ่งลักษณะเฉพาะดังกล่าวจึงเป็นปัจจัยพื้นฐานของความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences) โดยปกติมนุษย์จะมีความแตกต่างกันในหลายๆด้านอยู่แล้ว เช่น ความแตกต่างทางด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม อารมณ์ การศึกษา ประสบการณ์ พันธุกรรม เป็นต้น และความแตกต่างนี้ยังขึ้นอยู่กับสถานการณ์กับสภาพสังคม แวดล้อมที่ทำให้พฤติกรรมการสื่อสารและการรับสารของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากการศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมการเล่นการโค้ชในกีฬาเทควันโดหญิงในด้านหลักการและปรัชญา จะเห็นได้ว่า นักกีฬาเทควันโดหญิงที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ มีการรับรู้การที่โค้ชเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬามาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง ซึ่งโค้ชในกีฬาชนิดนี้ควรเน้นการพัฒนาตัวนักกีฬา เพื่อที่จะส่งผลต่อความสามารถและก้าวไปสู่ความสำเร็จของนักกีฬา

2. จากการศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมการเล่นการโค้ชในกีฬาเทควันโดหญิงในด้านวิธีการโค้ช จะเห็นได้ว่า นักกีฬาเทควันโดหญิงที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ มีการรับรู้วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น ซึ่งโค้ชทำให้นักกีฬามีการฝึกที่สนุกสนาน และฝึกการแก้เกมจากสถานการณ์เพื่อนำไปใช้ในการแข่งขันจริง ซึ่งส่งผลต่อความสามารถของนักกีฬาในขณะแข่งขันอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นโค้ชควรเลือกรูปแบบการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่นทำทำการโค้ชนักกีฬา เพื่อพัฒนานักกีฬาไปสู่ความสำเร็จ

3. จากการศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมการเล่นการโค้ชในกีฬาเทควันโดหญิงในด้านรูปแบบการโค้ช จะเห็นได้ว่า นักกีฬาเทควันโดหญิงที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ มีการรับรู้รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ ซึ่งโค้ชมีการโค้ชโดยรวมแสดงความคิดเห็นต่อการโค้ช ดังนั้นโค้ชควรเลือกรูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ เพื่อให้นักกีฬาพัฒนาไปสู่ความสำเร็จ

4. จากการศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมการเล่นการโค้ชทั้ง 3 ด้าน ทำให้ทราบถึงปัจจัยพฤติกรรมการเล่นการโค้ชที่มีผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาเทควันโดหญิง และทราบถึงพฤติกรรมการเล่นการโค้ชแบบที่นักกีฬามีการรับรู้มากที่สุด ดังนั้นสามารถข้อมูลที่ได้ไปเป็นแนวทางในการพัฒนาการโค้ชในกีฬาเทควันโดหรือกีฬาประเภทต่อสู้ เพื่อให้ให้นักกีฬาได้พัฒนาเต็มศักยภาพและส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬามากขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเล่นการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดชาย อาจมีการรับรู้ที่แตกต่างจากเพศหญิง และเปรียบเทียบความสัมพันธ์พฤติกรรมการเล่นการโค้ชกับความสำเร็จของนักกีฬาเทควันโดหญิงและชาย เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่าง

2. ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเล่นการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาประเภททีม เช่น ฟุตบอล วอลเลย์บอล บาสเกตบอล เป็นต้น

3. ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬา เช่น โภชนาการการกีฬา สรีระวิทยา จิตวิทยาการกีฬา เป็นต้น

รายการอ้างอิง

- Bandura, A. (1969). *Principles of behavior modification*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Burton. (1992). *Reconceptualizing Goal setting in sport*, T.S. Horn (Eds.) *Advance in support Psychology*. Champaign: Illinois Human Kinetics.
- Campbell, H. W. (1994). Comparison of male Collegiate Coaches Who Coach Male Tennis Player and Coaches Who Coach Female Tennis Player. *Dissertation Abstracts International*.
- Cope, L. D. (1997). Student Attitudes Toward Teacher Behavior and Program Content Within Physical Education. *Dissertation Abstracts*.
- Dolan, J. C. (1993). Adult coaching Styles and the Self-Perceptions and League Baseball. *Dissertation Abstracts International*.
- Fang-Jing Huang. (2014). Exploring Leadership Strategies of Athletic Coaching through the Theory of Play *Journal of International Management Studies*, 9(1).
- Fireman, S. H., Weinberg, R.S. and Jackson, A. . (1990). *The Relationship Between Goal Proximity and Specificity in Bowling A field Experiment Sport Psychology*.
- Frost , J. L. (2009). Characteristics Contributing to the Success of a Sports Coach. *The sports Journal*.
- Gerdes, D. A. M. (1994). Leadership and Excellence: A Naturalistic Study of Collegiate Man's Basketball Coaching. *Dissertation Abstracts International*.
- Gould, D. e. a. (2005). Future Directions in Coaching Life Skills: Understanding High School Coaches. *Views and Needs*.
- Harris, B. S. (2005). Coach and Athlete Burnout: The Role of Coaches' Decision Making Style
- Hinkle, D. E., William, W. and Stephen, . (1998). *Applied Statistics for the Behavior Sciences*. 4th New York: Houghton Mifflin.
- JafarMoosavi, s., Ghotnian, s. . (2012). Study and comparison leadership styles of coaches and satisfaction of male and female athletes in the sport of karate and taekwondo. *International Research Journal of Applied and Basic Sciences*, 3.
- Laios, A., Theodorakis, N., . (2001). Communication in Greek sports sciences. *Corporate Communications: An International Journal*, 6(2).

- Lamari, J. (2010). 10 characteristics of an effective Soccer Coach. [online]. December 24, 2013, from <http://ezinearticles.com/?10-Characteristics-of-an-Effective-Soccer-Coach&id=4533960> [2012, March 15]
- Locke, E. A., Shaw, K.N. Saari, L.M. and Latham, E.P. (1981). *Goal setting and task performance*: Psychology Bulletin.
- Martens, R. (2004). *Successful Coaching. (3ed.). United States : Human Kinetics.*
- Martens, R., C., R.W., Harvey, J.H., Jr., and Sharkey, B.J. . (1981). *Coaching Young Athletes. Champaign, Illinois. : Human Kinetics.*
- Martin, D. E., and Peter N. Coe. . (1987). *Better Training for Distance Runners. 2nded. Human Kinetics.*
- McClelland, D. C., Apicella, F. S. (1947). Reminiscence following experimentally induced failure. *Journal of Experimental Psychology, 37(2).*
- McClelland, D. C., Atkinson, J.W., Clark, R.A., and Lowell, E.L. (1953). *The Achievement Motive. NY: Appleton-Century-Crofts.*
- McClements, J. F., M. (2010). GOAL SETTING–The How-to Guide.[Online]. from http://www.tandfonline.com/doi/pdf/10.1080/026404102320675611#.U2UFZoF_uE4 [2012, March 15]
- Mcrae, A. E. (2005). *The Key to success: Coaching Styles of Professional Championship Team Sport Coaches. California State University.*
- Ogilvie, B. C. T. (1970). *Self Perception as Compared with Measured Personality of Selected Male Physical Educator. Second Intonation Congress of Sports Psychology, Chicago.*
- Onur, Y., Hayri, D. (2011). The Review of Leadership Styles of Taekwondo Coaches. *World Applied Sciences Journal, 13(4).*
- Park, T. R. (1987). *The Effects of football Coaching Style and Subordinate Maturity on College of Leader Player Readiness An Application of Situation Leadership. Dissertation Abstracts International.*
- Peter JL Thompson. (1991). *IAAF Introduction to Coaching Theory. England: Marshallarts.*
- Ranking.[Online], T. B. o. W. W. (2011). World Ranking from www.wtf.org/wtf_eng/site/hall/ranking.html [2012, March 15]
- Robbins, S. P. (1993). *Organizational Behavior. . New Jersey.: Prentice-Hall.*
- Schermerhorn, H. a. O. (2003). *Organizational Behavior USA: John Wiley & sons.*
- Stenzel, T. (2005). *Self-reported Qualities and Characteristics of Selected Successful Team Sport Coaches at a Division III.*

- Stewart, C., Owens, L., Collins, T. & Eggart, B. . (2005). Coach education in rural environments: Part 2- On-going assessment. *International Society of Biomechanics in Sport*.
- White, A. F. U. (1998). Background and Characteristics of Immersion Teachers in the United States. *Dissertation Abstarcts Internationa*.
- เจริญ ธานีรัตน์. (2545). หลักการและเทคนิคการฝึกกรีฑา. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เจริญ ธานีรัตน์. (2548). ฟุตบอล1. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นเรศ ชันธีระ. (2542). คุณลักษณะที่เป็นจริงและผู้ที่พึงประสงค์ของผู้ตัดสินวอลเลย์บอล. . มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.
- นารัตต์ โกมารทัต. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาแบดมินตัน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- นิติพล ภูตะโชติ. (2556). พฤติกรรมองค์การ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิติพันธ์ สระภักดี. (2551). วิธีการฝึกกีฬาที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพมหานคร: การกีฬาแห่งประเทศไทยและสถาบันการพลศึกษา.
- ประโยศ สุทธิสง่า. (2541). การบริหารเชิงกลยุทธ์สู่ความเป็นเลิศ. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- ปริญญา ปทุมมณี. (2553). ผลของโปรแกรมการฝึกร่างกายโดยใช้การเล่นพื้นเมืองไทยที่มีต่อความฉลาดทางสติปัญญา ความฉลาดทางอารมณ์และความฉลาดทางการเคลื่อนไหวร่างกาย ในเด็กชั้นประถมศึกษาอายุ 10 – 12 ปี. (ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ปิยาณี เหล่ากาวิ. (2547). ความคิดเห็นของนักกีฬาฟุตบอลที่มีต่อผู้ฝึกสอนในการแข่งขันฟุตบอลไทยลีก ครั้งที่ 8. (วิทยานิพนธ์ กศ.ม.พลศึกษา), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- พิษณุ กุลลวงศ์. (2550). ประวัติเทควันโด [ออนไลน์]. from http://www.srt.ac.th/Siriporn/history_Tae.htm [18 พฤศจิกายน 2555]
- ไพโรจน์ พัตรปาน. (2550.). ปาน. คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนฟุตบอลตามทัศนะของนักฟุตบอลผู้จัดการทีม ผู้สื่อข่าวกีฬา และผู้ชม ในการแข่งขันฟุตบอลไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2006. (ปริญญา นิพนธ์ กศ.ม. พลศึกษา), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- ภริณทร์ ธิยาพันธ์. (2555). คุณลักษณะของโค้ชฟุตบอลที่มีประสิทธิภาพของไทยพรีเมียร์ลีก. (ปริญญา นิพนธ์ วท. ม.), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- มงคล อ่อนศรี. (2547). คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ตัดสินวอลเลย์บอลตามทรรศนะของนักกีฬาผู้ควบคุมทีม และผู้ชม ในการแข่งขันกีฬาเยาวชนแห่งชาติ ครั้งที่ 21 รอบคัดเลือก ภาค 5. (ปริญญา นิพนธ์ กศ.ม. พลศึกษา), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- มนัสภูมิ ศาสนศาสตร์. (2550). คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬารักบี้ฟุตบอลตามทัศนะของนักกีฬา ผู้ตัดสิน ผู้ชมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 34. (ปริญญา นิพนธ์ กศ.ม. พลศึกษา), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- วรรณณี แกมเกตุ. (2551). วิจัยวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2556). การเรียนรู้ [ออนไลน์]. from <http://th.wikipedia.org/wiki/%E0> [15 มีนาคม 2557]
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย : เรื่องง่ายๆที่บางครั้งก็ผิดพลาดได้.ข่าวสารการวิจัย การศึกษา[ออนไลน์]. from <http://libraly.uru.ac.th/article/htmlfile/1803382.htm> [15 มีนาคม 2556]
- วีระวัฒน์ เผือกทอง. (2545). คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ตัดสินบาสเกตบอลตามทัศนะของ นักกีฬา ผู้ฝึกสอนและผู้จัดการทีม. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. พลศึกษา), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- ศิลป์ชัย สุวรรณธาดา. (2535). การเรียนรู้ทักษะการเคลื่อนไหว. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพลศึกษา คณะครู ศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมคิด ยอดระบำ. (2544). คุณลักษณะที่ดีของผู้ฝึกสอนกีฬาฟุตบอลไทยแลนด์ยูนิเวอร์ซิตีส์ลีกตามการรับรู้ของ ผู้จัดการทีม ผู้ฝึกสอน และนักฟุตบอล. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. พลศึกษา), มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพมหานคร.
- สมบัติ สร้างโสภ. (2550). คุณลักษณะที่เป็นจริงและที่พึงประสงค์ของผู้ฝึกสอนกีฬา ตามทัศนะของผู้บริหารและครู ในเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น ปี พ.ศ. 2550. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. พลศึกษา), มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- สมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย. (2556). Taekwondo Association Thailand [ออนไลน์]. from <http://www.taekwondo-thai.com/history.php> [15 มีนาคม 2557]
- สีบสาย บุญวีร์บุตร. (2541). จิตวิทยาการกีฬา = *Sport Psychology*. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์, 2541.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541). จิตวิทยาการกีฬา *Sport Psychology* กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการไต่ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโด

คำชี้แจงสำหรับผู้ตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

- 1.การเก็บข้อมูลครั้งนี้ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการไต่ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง
- 2.แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์นี้เป็นแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการไต่ช โดยใช้สอบถามไต่ชหลักของนักกีฬาเทควันโดเพศหญิง ที่เข้าร่วมการแข่งขัน กีฬาเทควันโด กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556 ระหว่างวันที่ 5 -15 มกราคม พ.ศ. 2557 และลงแข่งขันในประเภทหญิงเดี่ยว เคียวรุกิ (ต่อสู้)
- 3.แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ประกอบด้วย ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับไต่ช นักกีฬา และพฤติกรรมการไต่ชตามการรับรู้ของนักกีฬา
- 4.ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลครั้งนี้นำไปใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น โดยผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับและจะนำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวม โดยจะไม่มีผลต่อการเป็นไต่ชของท่านแต่ประการใด โปรดอ่านรายละเอียดให้เข้าใจและทำแบบสอบถามตามสภาพความเป็นจริง

ส่วนที่ 1 .ใช้ถามไต่ช ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับไต่ช

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านหรือเติมข้อความข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

- 1.เพศ ชาย หญิง
- 2.อายุ 21-30 ปี 31-40 ปี 41-50 ปี 51-60 ปี มากกว่า 60 ปี
- 3.ปัจจุบันท่านเป็นไต่ชของทีม _____
- 4.ประสบการณ์ในการเป็นไต่ชในกีฬาเทควันโด
 1-5 ปี 6-10 ปี 11-15 ปี 15 ปีขึ้นไป
- 5.เหตุผลที่สำคัญ ที่ทำให้ท่านเป็นไต่ชกีฬาเทควันโด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 จบการศึกษาในสาขาที่เกี่ยวกับการไต่ชและด้านกีฬา
 เคยเป็นนักกีฬามาก่อน สาย _____ ตั้ง _____
 มีประสบการณ์การทำงานด้านกีฬา
 เคยผ่านการอบรมเกี่ยวกับการไต่ชหรือด้านกีฬาเทควันโด
 อื่นๆ(โปรดระบุ) _____

ส่วนที่ 2 ใช้ถามนักศึกษา

คำชี้แจง : สำหรับผู้ตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

1.การเก็บข้อมูลครั้งนี้ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง

2.แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์นี้เป็นแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการโค้ช โดยใช้สอบถามโค้ชหลักตามการรับรู้ของนักกีฬาเทควันโดเพศหญิง ที่เข้าร่วมการแข่งขันในรายการแข่งขัน กีฬาเทควันโด กีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42 ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556 ระหว่างวันที่ 5-15 มกราคม พ.ศ. 2557 และลงแข่งขันในประเภทหญิงเดี่ยว เคียวรูกิ (ต่อสู้)

3.แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับนักกีฬา

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการโค้ชด้านหลักๆ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

- 1.ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช
- 2.ด้านวิธีการโค้ช
- 3.ด้านรูปแบบการโค้ช

4.ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูลครั้งนี้นำไปใช้เพื่อการวิจัยเท่านั้น โดยผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับและจะนำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวม โดยจะไม่มีผลต่อความเป็นนักกีฬาและการฝึกซ้อมกีฬาของท่านแต่ประการใด โปรดอ่านรายละเอียดให้เข้าใจและทำแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ตามสภาพความเป็นจริง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รหัส _____ (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

ตอนที่1 ข้อมูลพื้นฐาน เกี่ยวกับนักกีฬา

คำแนะนำ โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของท่านหรือเติมข้อความข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

1.อายุ _____ ปี

2.ปัจจุบันท่านสังกัดอยู่ที่ทีม _____

3.ประสบการณ์ในการเล่นกีฬาเทควันโดของท่านตั้งแต่เริ่มแรก

1-2ปี 3-4ปี 5-6ปี 7-8ปี 8-10 ปี มากกว่า10 ปี

4.ระยะเวลาที่โค้ชคนปัจจุบันทำหน้าที่การเป็นโค้ชและดูแลท่าน

น้อยกว่า 1 ปี 1-2 ปี 3-4 ปี 5-6 ปี 7-8 ปี
 8-10 ปี มากกว่า 10 ปี

5.ปัจจุบันท่านฝึกซ้อมวันละ _____ ชั่วโมง สัปดาห์ละ _____ วัน

6.ท่านใช้เวลาฝึกซ้อมเพื่อเตรียมการแข่งขันนี้นาน _____ เดือน

7.ท่านมีความประทับใจในโค้ชที่ดูแลและฝึกสอนท่านในระดับใด

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

8.เป้าหมายที่คาดหวังสำหรับการแข่งขันครั้งนี้

เข้าร่วมก่อนรองชนะเลิศ(8คน)

เข้าร่วมรองชนะเลิศ(4คนสุดท้าย)

ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ

ได้ตำแหน่งชนะเลิศ

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการไค้ช

คำแนะนำ

1.โปรดอ่านและพิจารณารายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมการไค้ชทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านหลักการและปรัชญาการไค้ช ด้านวิธีการไค้ช ด้านรูปแบบการไค้ช ว่าในแต่ละด้านมีข้อใดที่ตรงกับพฤติกรรมการไค้ชของไค้ชหลักที่ดูแลท่านมากที่สุด

2.ตัดสินใจเลือกข้อใดข้อหนึ่งของในแต่ละด้าน โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง หน้าข้อที่เลือก

3.ทำการประเมินในข้อที่เลือก โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคะแนนตามการรับรู้ของนักกีฬา

4.ระดับคะแนนตามการรับรู้มี 5 ระดับ ดังนี้

5	หมายถึงรับรู้พฤติกรรมการไค้ชมากที่สุด
4	หมายถึงรับรู้พฤติกรรมการไค้ชมาก
3	หมายถึงรับรู้พฤติกรรมการไค้ชปานกลาง
2	หมายถึงรับรู้พฤติกรรมการไค้ชน้อย
1	หมายถึงรับรู้พฤติกรรมการไค้ชน้อยที่สุด

ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช

คำแนะนำ อ่านรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านหลักการและปรัชญาการโค้ชให้เข้าใจและตัดสินใจเลือกข้อ 1 หรือ 2 เพียงหนึ่งข้อ ที่ตรงกับพฤติกรรมโค้ชของโค้ชหลักที่คุณดูแลท่านมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง หน้าข้อที่เลือก และทำการประเมินในข้อที่เลือกโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคะแนนตามการรับรู้

ด้านหลักการและปรัชญาการโค้ช คือ ความเชื่อหรือแนวคิดพื้นฐานของโค้ชที่เป็นแนวทางสำหรับกระบวนการในการฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย (เลือกคำตอบข้อ 1 หรือ 2 ข้อใดข้อหนึ่งเพียงข้อเดียว พร้อมประเมินรายละเอียดในข้อที่เลือก)

1. โค้ชที่เน้นชัยชนะเป็นอันดับแรก การพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับรอง

โค้ชประเภทนี้จะมองเห็นความสำคัญของชัยชนะเป็นอันดับแรก ส่วนการพัฒนาตัวนักกีฬาให้มีความสำคัญเป็นอันดับรอง

พฤติกรรมกรรมการโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1.1 โค้ชมุ่งเน้นกระบวนการฝึกที่นำมาซึ่งชัยชนะ					
1.2 โค้ชมุ่งฝึกเทคนิคและแทคติก การเล่นทุกรูปแบบ เพื่อให้ได้เปรียบคู่แข่งเป็นสำคัญ					
1.3 โค้ชมุ่งเน้นให้นักกีฬามีความตั้งใจในการฝึกและมีความมุ่งมั่นในการก้าวไปสู่ชัยชนะ					
1.4 โค้ชมุ่งเน้นให้นักกีฬารู้จักเทคนิค การใช้กฎกติกาและระเบียบการแข่งขันเพื่อให้ได้เปรียบคู่แข่ง					
1.5 โค้ชให้ความสำคัญกับนักกีฬาที่เก่งและมีความสามารถสูงเป็นพิเศษ					
1.6 โค้ชจะต่อนักกีฬาที่แสดงทักษะผิดพลาดหรือมีผลงานที่น่าผิดหวัง					
1.7 โค้ชมักเน้นให้นักกีฬามีระเบียบวินัยและเชื่อฟังคำสั่งโค้ชในการแข่งขัน					
1.8 โค้ชพยายามจัดการฝึกในทุกสภาพแวดล้อมเพื่อให้ นักกีฬามีความแข็งแกร่ง แม้จะมีสภาวะที่เสี่ยง เพื่อนำไปสู่ชัยชนะ					
1.9 โค้ชดำเนินการฝึกตามรูปแบบที่โค้ชเตรียมใช้ โดยเน้นการสร้างแรงกดดัน เพื่อให้ นักกีฬาพร้อมรับกับทุกสถานการณ์					

☐ 2. โค้ชที่เน้นการพัฒนาตัวนักกีฬาเป็นอันดับแรก ชัยชนะเป็นอันดับรอง

โค้ชประเภทนี้มุ่งหวังที่จะพัฒนานักกีฬาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ รวมทั้งบุคลิกภาพ และความมีน้ำใจนักกีฬาเป็นอันดับแรก ส่วนการพัฒนาเพื่อไปสู่ชัยชนะจะให้ความสำคัญเป็นอันดับรอง

พฤติกรรมโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
2.1 โค้ชมุ่งเน้นกระบวนการฝึกที่ส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถของนักกีฬาอย่างเป็นขั้นตอนตามลำดับ					
2.2 โค้ชมุ่งฝึกเทคนิคและเทคนิคที่ทันสมัยทันเหตุการณ์ เพื่อให้สามารถรับมือและแก้เกมการแข่งขันอย่างมีน้ำใจนักกีฬา					
2.3 โค้ชมุ่งเน้นให้นักกีฬามีความตั้งใจในการฝึกเพื่อพัฒนาตัวร่างกายและจิตใจของตนเอง และมีความรับผิดชอบในตนเองอยู่เสมอ					
2.4 โค้ชมุ่งเน้นให้นักกีฬารู้จักการใช้กฎกติกาและระเบียบการแข่งขันให้เกิดประโยชน์ต่อนักกีฬา					
2.5 โค้ชให้ความสนใจกับนักกีฬาอย่างทั่วถึง					
2.6 โค้ชจะให้คำแนะนำนักกีฬาทุกคนเพื่อกระตุ้นให้นักกีฬารู้จักแก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง					
2.7 โค้ชฝึกให้นักกีฬามีภาวะผู้นำและมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเกมการแข่งขัน					
2.8 โค้ชคำนึงถึงสภาพแวดล้อมในการฝึกและความปลอดภัยในการฝึกของนักกีฬา					
2.9 โค้ชดำเนินการฝึกโดยมีการสร้างเกมการเล่นที่สนุกสนานให้กับนักกีฬา					

ด้านวิธีการโค้ช

คำแนะนำ อ่านรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านวิธีการโค้ชให้เข้าใจและตัดสินใจเลือกข้อ 1 หรือ 2 เพียงหนึ่งข้อ ที่ตรงกับพฤติกรรมกรรมการโค้ชของโค้ชหลักที่ดูแลท่านมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง หน้าข้อที่เลือก และทำการประเมินในข้อที่เลือก โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคะแนนตามการรับรู้

ด้านวิธีการโค้ชคือ วิธีการที่โค้ชปฏิบัติในกระบวนการฝึกเพื่อพัฒนาความสามารถ ปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย (เลือกคำตอบข้อ 1 หรือ 2 ข้อใดข้อหนึ่งเพียงข้อเดียว พร้อมประเมินรายละเอียดในข้อที่เลือก)

1.วิธีการโค้ชแบบดั้งเดิม โค้ชมีวิธีการจัดและดำเนินการฝึก โดยเน้นการใช้แบบฝึกทักษะ และเทคนิค เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาศักยภาพนักกีฬาและทีมกีฬา

พฤติกรรมกรรมการโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1.1 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยใช้วิธีการโค้ชอย่างเป็นลำดับขั้นตามความต้องการของโค้ชและวิธีการที่โค้ชกำหนด					
1.2 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยใช้แบบฝึกต่างๆ(แบบฝึกทักษะและเทคนิค)ให้นักกีฬาฝึกบ่อยครั้งจนเกิดความชำนาญ					
1.3 โค้ชกำหนดขอบเขตในการฝึก เช่น การฝึกทักษะและเทคนิค, ระยะเวลาในการฝึก ฯลฯ เพื่อให้ให้นักกีฬาได้ฝึกตามวิธีการที่โค้ชกำหนด					
1.4 โค้ชสอนและฝึกให้นักกีฬามีการตอบสนองต่อการฝึกตามที่โค้ชกำหนด					
1.5 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยเน้นการสอนเฉพาะอย่างก่อน เช่น ทักษะ เทคนิค จากนั้นจึงสอนภาพรวมของเกมการเล่นตามลำดับ					
1.6 โค้ชเน้นเฉพาะการใช้แบบฝึกทักษะและเทคนิค เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาศักยภาพนักกีฬาและทีมกีฬา					

□ 2.วิธีการโค้ชแบบนำเข้าสู่เกมการเล่น โค้ชมีวิธีการจัดและดำเนินการฝึก

โดยเน้นการใช้แบบฝึก ที่คล้ายเกมการเล่นจริง (จำลองเกมการเล่น) เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนา ศักยภาพนักกีฬาและทีมกีฬา

พฤติกรรมโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
2.1 โค้ชสอนและฝึกนักกีฬาโดยใช้วิธีการโค้ชอย่างเป็นลำดับขั้นและคำนึงถึงความต้องการของนักกีฬา					
2.2 โค้ชมีการใช้แบบฝึก ที่คล้ายเกมการเล่นจริง (จำลองเกมการเล่น) เพื่อให้ให้นักกีฬาเรียนรู้สถานการณ์การเล่นจริงและนำไปใช้ได้จริง					
2.3 โค้ชมีการฝึกโดยมีจุดเน้นการเล่นที่ชัดเจน มีการปรับเปลี่ยนขอบเขตในการเล่นขณะฝึกซ้อม เช่น กติกา, จำนวนผู้เล่น, ขนาดของสนาม ฯลฯ เพื่อให้ให้นักกีฬาได้มีส่วนร่วมในการฝึกและมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นมากขึ้น					
2.4 โค้ชมีการฝึกโดยมุ่งยกระดับศักยภาพในการเล่นให้นักกีฬามีการพัฒนาความคิด ความเข้าใจอย่างเป็นระบบและรู้จักการแก้ไขสถานการณ์ในเกมการเล่น					
2.5 โค้ชสอนและฝึกให้นักกีฬาเห็นและเข้าใจภาพรวมของเกมการเล่น จากนั้นจึงสอนเทคนิคและเทคนิคเฉพาะอย่างที่เป็นต่อการเล่น ตามลำดับ					
2.6 โค้ชมีการเตรียมสถานการณ์เกมการเล่นให้มีความท้าทายและตั้งเป้าหมายในการฝึกซ้อมให้สำเร็จ					

ด้านรูปแบบการโค้ช

คำแนะนำ อ่านรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการโค้ชด้านรูปแบบการโค้ชให้เข้าใจและตัดสินใจเลือกข้อ 1 ข้อ 2 หรือข้อ3เพียงหนึ่งข้อ ที่ตรงกับพฤติกรรมโค้ชของโค้ชหลักที่คุณดูแลท่านมากที่สุด โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่าง หน้าข้อที่เลือก และทำการประเมินในข้อที่เลือกโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องระดับคะแนนตามการรับรู้

ด้านรูปแบบการโค้ช คือ สิ่งที่โค้ชสร้างขึ้นในกระบวนการฝึกให้ปรากฏในลักษณะของการสื่อสารหรือการปฏิบัติในการโค้ช เพื่อพัฒนาความสามารถปรับปรุงประสิทธิภาพและสมรรถภาพของนักกีฬาและทีมกีฬาให้ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย(เลือกคำตอบข้อ 1 , 2 หรือ 3 ข้อใดข้อหนึ่งเพียงข้อเดียว พร้อมประเมินรายละเอียดในข้อที่เลือก)

1.รูปแบบการโค้ชแบบออกคำสั่ง

โค้ชเป็นผู้ตัดสินใจเกี่ยวกับการฝึกทั้งหมด โดยให้นักกีฬาปฏิบัติตามรูปแบบการฝึกตามคำสั่งของโค้ช

พฤติกรรมกรรมการโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1.1 โค้ชออกแบบการฝึกและตัดสินใจเกี่ยวกับการฝึกทั้งหมด					
1.2 โค้ชมีระบบการจัดการเกี่ยวกับการฝึกอย่างเคร่งครัดและเข้มงวด					
1.3 โค้ชให้นักกีฬาทำตามคำสั่งภายใต้การควบคุมการฝึกซ้อมของโค้ชและไม่รับฟังความคิดเห็นของนักกีฬา					
1.4 โค้ชวางแผนเกมการเล่นให้นักกีฬาโดยใช้ประสบการณ์เก่าของโค้ช					
1.5 โค้ชออกแบบการฝึกที่มุ่งหวังให้นักกีฬาได้รับชัยชนะจากการแข่งขันทุกครั้ง					
1.6 นักกีฬารู้สึกไม่มีแรงจูงใจในการฝึก เพราะรู้สึก ว่าถูกสั่งให้ทำ					

2.รูปแบบการโค้ชแบบคล้อยตามนักกีฬา โค้ชที่คล้อยตามนักกีฬา เปรียบเสมือนพี่เลี้ยงเด็ก

พฤติกรรมโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
2.1 โค้ชออกแบบการฝึกโดยคล้อยตามความต้องการของนักกีฬา					
2.2 โค้ชมีระบบการจัดการเกี่ยวกับการฝึกที่ไม่เคร่งครัดและไม่เข้มงวด					
2.3 โค้ชไม่บังคับให้นักกีฬาทำตามคำสั่ง ปล่อยให้ นักกีฬามีอิสระในการฝึกซ้อม					
2.4 โค้ชวางแผนเกมการเล่นที่มักคล้อยตามความต้องการของนักกีฬา					
2.5 โค้ชออกแบบการฝึกที่ปล่อยให้ นักกีฬาฝึกกันเองและไม่วิตกกังวลกับผลการแข่งขัน					
2.6 โค้ชมักให้นักกีฬาตัดสินใจในหลายๆเรื่อง แต่เมื่อเกิดปัญหาโค้ชจะช่วยในการตัดสินใจ ร่วมกับนักกีฬา					

3.รูปแบบการโค้ชแบบร่วมมือ โค้ชให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นของนักกีฬา

พฤติกรรมโค้ช	ระดับคะแนนตามการรับรู้				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
3.1 โค้ชออกแบบการฝึกโดยคำนึงถึงความสามารถของนักกีฬาแต่ละคน					
3.2 โค้ชมีระบบการจัดการที่มีความยืดหยุ่นและมีแนวทางให้นักกีฬาก้าวไปสู่เป้าหมายที่กำหนด					
3.3 โค้ชส่งเสริมให้นักกีฬาร่วมกันแสดงความคิดเห็นภายใต้การดูแลของโค้ช					
3.4 โค้ชวางแผนเกมการเล่นตามความเหมาะสมของความสามารถและความเข้าใจของนักกีฬา					
3.5 โค้ชออกแบบการฝึกที่มุ่งหวังให้นักกีฬาทุกคนได้แสดงความสามารถอย่างเต็มศักยภาพและกล้าตัดสินใจด้วยตนเองในเกมการเล่น					
3.6 โค้ชมีกระบวนการฝึกเพื่อให้นักกีฬามีแรงบันดาลใจเรียนรู้ที่จะตั้งเป้าหมายของตนเอง และนำไปสู่ความสำเร็จที่ตั้งไว้					

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

ที่เข้าร่วมการแข่งขันเทควันโดหญิงเดี่ยวในรายการแข่งขันกีฬาเทควันโดกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42

ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556

ระหว่างวันที่ 5 -15มกราคม พ.ศ 2557และลงแข่งขันในประเภทหญิงเดี่ยวเคียวรูกี(ต่อสู้)จำนวน8 รุ่น

รหัส	ชื่อ - นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์ของสหพันธ์เทควันโดโลก Bylaw of WTF World Ranking (2011)
รุ่นที่1 หญิงน้ำหนักไม่เกิน 46กิโลกรัม			
1	นภาพร จรณวัต	ได้ตำแหน่งชนะเลิศ	40 คะแนน
2	ณัฐชยา บุญชื่น	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
3	รัชนิกร เงินทรัพย์ไพศาล	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
4	เพชรพร ทองจันทร์	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
5	วรัทยา เถาแดง	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
6	ศศิประภา สุขใจ	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
7	รัชดาภรณ์ นามงาม	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
8	รัชนิกร สุนประหัต	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
9	วิลาสินี ข้าศรีบุศ	ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ	40 คะแนน
10	ญาสุมินทร์ เขมวงศ์	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
11	จุฬานันท์ ชันติกุลานนท์	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
12	อัญชิสา ไชยสุโข	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
13	ญาณิกา จันทร์เปียง	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
14	ศิริพร บวบสด	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
15	สุธรรมมา มโนภาส	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
รุ่นที่ 2 หญิง น้ำหนักไม่เกิน 4กิโลกรัม			
16	พรพิมล แสงสมิ	ได้ตำแหน่งชนะเลิศ	40 คะแนน
17	นภัสสร จรณวัต	ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ	40 คะแนน
18	บุญญดา ปิดตาระโพธิ์	ตกลดชั่ง	ถูกคัดออก*
19	ปวีรภาจันต์ ต้นปาสิริพัฒน์	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4คะแนน
20	ภัทรชนก เกษมโสด	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64คะแนน

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น) (ต่อ)

ที่เข้าร่วมการแข่งขันเทควันโดหญิงเดี่ยวในรายการแข่งขันกีฬาเทควันโดกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42

ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556

ระหว่างวันที่ 5-15มกราคม พ.ศ.2557และลงแข่งขันในประเภทหญิงเดี่ยวเคียวรูกิ(ต่อสู้)จำนวน 8 รุ่น

รหัส	ชื่อ - นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์ของสหพันธ์เทควันโดโลก Bylaw of WTF World Ranking (2011)
21	แสงทิพย์ ทองสงฆ์	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
22	พิมพ์วิภา แก้วพินิจ	ตกต่าชั่ง	ถูกคัดออก*
23	จิตา รักการ	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
24	ตวิษา จิรพรสันติกุล	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
25	บุศกร เดชดี	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
26	ปาริษา ท่าชี	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
27	ทิทัมพร ประวิเศษ	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
28	สันธิกานต์ จันทรมณี	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
29	ภิญญาพัชญ์ ไชยพงศ์จรรย์	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
30	สุชาดา มโนภาส	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
รุ่นที่3หญิงน้ำหนักไม่เกิน53กิโลกรัม			
31	พรรณนภา หาญสุจินต์	ได้ตำแหน่งชนะเลิศ	40 คะแนน
32	ชุตติมา พรหมเมฆ	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
33	กรพรรณ พุทธิมาน	ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ	40 คะแนน
34	เชษฐมาส บริสุทธิ์	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
35	กมลทิพย์ สีเหลือง	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
36	วรารัตน์ ฉัตรชัยธร	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
37	จิรพันธ์ ฦ.เทาใหม่	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
38	ปิ่นชญา ศิริพานทอง	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
39	ปิยอร ปิยพงศ์จรัส	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น) (ต่อ)

ที่เข้าร่วมการแข่งขันเทควันโดหญิงเดี่ยวในรายการแข่งขันกีฬาเทควันโดกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42

ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556

ระหว่างวันที่ 5 -15มกราคม พ.ศ.2557และลงแข่งขันในประเภทหญิงเดี่ยวเคียววูกิ(ต่อสู้)จำนวน 8 รุ่น

รหัส	ชื่อ - นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์ของสหพันธ์เทควันโดโลก Bylaw of WTF World Ranking (2011)
40	ธัญยานี พันธุ์เพชรธรรม	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
41	พรรณวดีชินดี เชอระวาเลย์	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
42	พรสุภาวค์ วุ่นชุม	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
43	อังคณา ณรงค์อินทร์	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
44	ณัฐมล แยมขำ	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
45	นิชาภัทร คลังสมบัติ	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
รุ่นที่ 4หญิงน้ำหนักไม่เกิน57กิโลกรัม			
46	พชรพร นาคใจ	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
47	ปรียาพร สิ้นสอน	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
48	สรिता ผ่องศรี	ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ	40 คะแนน
49	สมฤดี เทพปลื้ม	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
50	รัชนิพร เงินบำรุง	ได้ตำแหน่งชนะเลิศ	40 คะแนน
51	พนพร วรรณฤทธิ์	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
52	อรอุมา เกาบาง	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
53	เจนจิรา พรวาปี	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
54	กนกทิพย์ สุนประหัต	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
55	ทิพย์อักษร พันพุลวงษ์	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
56	ญาธิญา คงเหมาะ	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
57	อิสริีย์ ศุภเลิศจารุภัทร์	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
58	ธัญรัตน์ อินทร์ดี	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
59	อาทิตยา อินทะจักร	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น) (ต่อ)

ที่เข้าร่วมการแข่งขันเทควันโดหญิงเดี่ยวในรายการแข่งขันกีฬาเทควันโดกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42

ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556

ระหว่างวันที่ 5 -15 มกราคม พ.ศ.2557และลงแข่งขันในประเภทหญิงเดี่ยวเคียวรูกิ(ต่อสู้) จำนวน 8 รุ่น

รหัส	ชื่อ - นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์ของสหพันธ์เทควันโดโลก ByLaw of WTF World Ranking (2011)
60	สิริลักษณ์ ขำดี	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
รุ่นที่5หญิงน้ำหนักไม่เกิน62กิโลกรัม			
61	ณัฐสุดา บุญช่วย	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
62	รังสิญา นิสัยสม	ได้ตำแหน่งชนะเลิศ	40 คะแนน
63	ณัฐวรรณ แก้ววิไล	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
64	ณัฐนิชา วัฒนากุล	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
65	รุ่งรวี ชูระสะ	ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ	40 คะแนน
66	ภัทรศยา ตาตะสิงห์	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
67	ภทรพร ประสานสุข	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
68	ศิริมาศ ธรรมผล	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
69	ภิญญาพัชญ์ อรรถโกคอนันต์	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
70	ธิดารัตน์ เพชรด้วง	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
71	ดวงสมร ช่วยแข็ง	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
72	ภัทรานิษฐ์ สายแก้ว	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
73	ภัทรธิดา ดวงสิงค์	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
รุ่นที่6หญิงน้ำหนักไม่เกิน67 กิโลกรัม			
74	พรลักษณ์ ไกรสร	ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ	40 คะแนน
75	ปภาภัทร จันทร์เกตุ	ได้ตำแหน่งชนะเลิศ	40 คะแนน
76	ณัฐิกา บุญแก้ว	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
77	กนกภรณ์ นุตตโยทิน	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
78	ภัทรมาศ สุวัตถิ	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
79	รวีภัทร เชียงคำ	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
80	กุลธิดา บุญสาร	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
81	ระวีวรรณ อนันต์นทีไชย	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
82	จิตาพรรณ มรรคพิมพ์	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
83	ฐิติพร ปานน้อย	ถอนตัว	ถูกคัดออก*

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น) (ต่อ)

ที่เข้าร่วมการแข่งขันเทควันโดหญิงเดี่ยวในรายการแข่งขันกีฬาเทควันโดกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42

ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556

ระหว่างวันที่ 5 -15มกราคม พ.ศ.2557และลงแข่งขันในประเภทหญิงเดี่ยวเคียวรูกี(ต่อสู้)จำนวน8 รุ่น

รหัส	ชื่อ - นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์ของสหพันธ์เทควันโดโลก Bylaw of WTF World Ranking 2011
84	กรรณิการ์ บัวทุม	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
รุ่นที่7หญิงน้ำหนักไม่เกิน73กิโลกรัม			
85	ศุภิสรา วงศ์ลิ้มปิยะรัตน์	ได้ตำแหน่งชนะเลิศ	40 คะแนน
86	ธัมมิกา สุทศเศียร	ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ	40 คะแนน
87	ดลฤทัย แก้วพวง	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4คะแนน
88	ภรณ์ทิพย์ ถาวรประดิษฐ์	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
89	กณวรรษ พิธิยานิมิตร	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
90	ผกาวรรณ สะอาดทอง	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
91	ศุภกาญจน์ โปรดบำรุง	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
92	นัฐกานต์ ขจรวัฒนากุล	ถอนตัว	ถูกคัดออก*
93	ประภัสสร ประกอบสิน	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
94	พรพิมล พูลผล	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
95	ชิตชนก สมศรี	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
รุ่นที่8หญิงน้ำหนัก73กิโลกรัม ขึ้นไป			
96	พรรษาวรรณ ปิยวัฒน์	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
97	ศิริพันธ์ แซมทอง	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
98	ดารุณี มงคลช่วง	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
99	ฐานิต นิลมาลา	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8คน)	14.4 คะแนน
100	รภัทกร ประสพสุข	ได้ตำแหน่งชนะเลิศ	40 คะแนน
101	ภัคศิริ เศรษฐชาติกุล	ได้ตำแหน่งรองชนะเลิศ	40 คะแนน
102	วรรณิษา ชมภู	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน

แบบบันทึกผลการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น) (ต่อ)

ที่เข้าร่วมการแข่งขันเทควันโดหญิงเดี่ยวในรายการแข่งขันกีฬาเทควันโดกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 42

ณ จังหวัดสุพรรณบุรี ประจำปี 2556

ระหว่างวันที่ 5 -15มกราคม พ.ศ.2557และลงแข่งขันในประเภทหญิงเดี่ยวเคียวรูกิ(ต่อสู้)จำนวน8 รุ่น

รหัส	ชื่อ - นามสกุล	ผลการแข่งขันตามรอบการแข่งขัน	คะแนนสะสมตามหลักเกณฑ์ของสหพันธ์เทควันโดโลก Bylaw of WTF World Ranking 2011
103	เสาวคนธ์ คำธานี	เข้ารอบรองชนะเลิศ (รอบ 4 คน)	24 คะแนน
104	พรสุดา ต่อยไธสง	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
105	แพรวา สุวรรณโชติ	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน
106	กรกนก ทองนอก	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8 คน)	14.4 คะแนน
107	ร้อยตะวัน ใบผ่อง	เข้ารอบก่อนรองชนะเลิศ (รอบ 8 คน)	14.4 คะแนน
108	สุพรรณษา จันทร์แป้น	ถอนตัว	ถูกคัดออก*
109	สุชีวัน กิตติจารุขจร	ตกรอบแรก (รอบ 16 คน)	8.64 คะแนน

หมายเหตุ ถูกคัดออก* หมายถึง อยู่ในเกณฑ์การคัดออกของกลุ่มตัวอย่างตามที่

ผู้วิจัยกำหนดไว้ คือ

นักกีฬาที่มีรายชื่อในการแข่งขันแต่ไม่มาร่วมการแข่งขัน

นักกีฬาที่ขอถอนตัวจากการแข่งขัน

นักกีฬาที่ตกต่าซึ่งน้ำหนักไม่ผ่าน ถูกตัดสิทธิ์การแข่งขัน

ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาเทควันโดหญิง (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)

รหัส	ชื่อ - นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
รุ่นที่ 1 หญิง น้ำหนักไม่เกิน 46 กิโลกรัม			
1	นภาพร จรณวัต	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
2	ณัฐชยา บุญชื่น	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
3	รัชนิกร เงินทรัพย์ไพศาล	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
4	พชรพร ทองจันทร์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
5	วรัทยา เถาแดง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
6	ศศิประภา สุขใจ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
7	รัชดาภรณ์ นามงาม	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
8	รัชนิกร สุนประหัต	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
9	วิลาสินี ขำศรีบุศ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
10	ญาสุมินทร์ เขมวงศ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
11	จุฬานันท์ ชันติกุลานนท์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
12	อัญชิสรา ไชยสุโข	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
13	ญาณิกา จันทร์เปียง	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
14	ศิริพร บวบสด	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
15	สุธรรมมา มโนภาส	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
รุ่นที่ 2 หญิงน้ำหนักไม่เกิน 49 กิโลกรัม			
16	พรพิมล แสงสมิ	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
17	นภัสสร จรณวัต	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
18	บุญญดา ปิตตาระโพธิ์	-	-
19	ปิ๋วราภาจันน์ ตันปาสิริพัฒน์	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
20	ภัทรชนก เกษมโสต	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
21	แสงทิพย์ ทองสงฆ์	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
22	พิมพ์วิภา แก้วพินิก	-	-
23	จิตา รักการ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
24	ตวิษา จิรพรสันติกุล	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
25	บุศกร เดชดี	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
26	ปาริษา ท่าชี	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
27	ทิทัมพร ประวิเศษ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ

ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาเทควันโดหญิง (สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น) (ต่อ)

รหัส	ชื่อ - นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
28	สันธิกานต์ จันทรมณี	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
29	ภิญญาพัชญ์ ไชยพงศ์เจริญ	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
30	สุชาดา มโนภาส	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
รุ่นที่ 3 หญิง น้ำหนักไม่เกิน 53 กิโลกรัม			
31	พรรณนภา หาญสุจินต์	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
32	ชุตินา พรหมเมฆ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
33	กรพรรณ พุทธิมาน	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
34	เชษฐมาส บริสุทธิ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
35	กมลทิพย์ สีเหลือง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
36	วรารัตน์ ฉัตรชัยธร	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
37	จิรพันธุ์ ณ.เทาใหม่	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
38	ปณชญา ศิริพานทอง	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
39	ปิยาอร ปิยพงศ์จรัส	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
40	ธัญยานี พันธุ์เพียรธรรม	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
41	พรรณวดีสินดี เชอวะวาเลย์	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
42	พรสุภางค์ นชุม	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
43	อังคณา ณรงค์อินทร์	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
44	ณัฐมล แยมขำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
45	นิชาภัทร คลังสมบัติ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
รุ่นที่ 4 หญิง น้ำหนักไม่เกิน 57 กิโลกรัม			
46	พชรพร นาคใจ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
47	ปริยาพร สิ้นสอน	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
48	สรिता ผ่องศรี	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
49	สมฤดี เทพปลื้ม	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
50	รัชนิพร เงินบำรุง	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
51	พนพร วรรณฤทธิ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
52	อรอุมา เกาบาง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
53	เจนจิรา พรวาปี	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
54	กนกทิพย์ สุนประหัต	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
55	ทิพย์อักษร พันพุลวงษ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
56	ญาธิญา คงเหมาะ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ

ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาเทควันโดหญิง(สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น) (ต่อ)

รหัส	ชื่อ - นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
57	อิสริย์ ศุภเลิศจารุภัทร์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
58	ฉัญรัตน์ อินทร์ตะ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
59	อาทิตยา อินทะจักร	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
60	สิริลักษณ์ ขำดี	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
รุ่นที่ 5 หญิงน้ำหนักไม่เกิน62 กิโลกรัม			
61	ณัฐสุดา บุญช่วย	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
62	รังสิญา นิสัยสม	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
63	ณัฐวรรณ แก้ววิสัย	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
64	ณัฐนิชา วัฒนากุล	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
65	รุ่งรวี ชูระสะ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
66	ภัทรศยา ตาตะสิงห์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
67	ภทรพร ประสานสุข	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
68	ศิริมาศ ธรรมผล	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
69	กัญญาตาพัชญ์ อรรถโณคอนันต์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
70	ธิดารัตน์ เพชรดวง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
71	ดวงสมร ช่วยแข็ง	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
72	ภัทรานิชฐ์ สายแก้ว	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
73	ภัทรธิดา ดวงสิงค์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
รุ่นที่ 6 หญิงน้ำหนักไม่เกิน67 กิโลกรัม			
74	พรลักษณ์ ไกรษร	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
75	ปภาภัทร จันทร์เกตุ	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
76	ณัฐิกา บุญแก้ว	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
77	กนกภรณ์ นุตตโยทิน	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
78	ภัทรมาศ สุวัตถิ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
79	รวีภัทร เชียงคำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
80	กุลธิดา บุญสาร	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
81	ระวีวรรณ อนันต์นทีไชย	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
82	จิตาพรรณ มรรคพิมพ์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
83	ฐิติพร ปานน้อย	-	-
84	กรรณิการ์ บัวทุม	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ

ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาเทควันโดหญิง(สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)(ต่อ)

รหัส	ชื่อ - นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
รุ่นที่ 7 หญิง น้ำหนักไม่เกิน 73 กิโลกรัม			
85	ศุภิสรา วงศ์ลิ้มปิยะรัตน์	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
86	ธัมมิกา สุทธเศียร	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
87	ดลฤทัย แก้วพวง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
88	ภรณ์ทิพย์ ถาวรประดิษฐ์	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
89	กณวรรณ พิทยานิมิตร	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
90	ผกาวรรณ สะอาดทอง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
91	ศุภกาญจน์ โปรดบำรุง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
92	นัฐกานต์ ขจรวัฒนากุล	-	-
93	ประภัสสร ประกอบสิน	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
94	พรพิมล พูลผล	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
95	ชิตชนก สมศรี	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
รุ่นที่ 8 หญิง น้ำหนัก 73 กิโลกรัม ขึ้นไป			
96	พรรษวรรณ ปิยวัฒน์	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
97	ศิริพันธ์ แชนมทอง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
98	ดารุณี มงคลช่วง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
99	ฐานิต นิลมาลา	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
100	รภัทกร ประสพสุข	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
101	ภาคศิริ เศรษฐชาติกุล	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับสูง
102	วรรณิษา ชมภู	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
103	เสาวคนธ์ คำธานี	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับสูง
104	พรสุดา ต่อยไธสง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
105	แพรวา สุวรรณโชติ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ

ตารางแบ่งกลุ่มความสำเร็จของนักกีฬาเทควันโดหญิง(สำหรับผู้วิจัยเท่านั้น)(ต่อ)

รหัส	ชื่อ - นามสกุล	กลุ่มความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา	กลุ่มความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา
106	กรกนก ทองนอก	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
107	ร้อยตะวัน ใบผ่อง	ประสบความสำเร็จระดับสูง	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ
108	สุพรรณษา จันทร์แป้น	-	-
109	สุชีวัน กิตติจารุขจร	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ	ประสบความสำเร็จระดับต่ำ

หมายเหตุ 1.ความสำเร็จตามความคาดหวังของนักกีฬา (Performance goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการที่นักกีฬากำหนดเป้าหมายการกระทำของตนเองสำหรับการแข่งขัน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.1กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

1.2กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่ตนเองกำหนดไว้

2.ความสำเร็จตามผลลัพธ์จากการแข่งขันของนักกีฬา (Outcome goal) หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดจากการแข่งขันจริงของนักกีฬา ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับสูง คือ นักกีฬาที่แข่งขันเข้ารอบ 4 คน ถึงรอบชิงชนะเลิศ

2.2 กลุ่มที่ประสบความสำเร็จระดับต่ำ คือ นักกีฬาที่แข่งขันตกรอบแรกจน ถึงรอบ 8 คน

ภาคผนวก ข
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ชื่อ - นามสกุล	ประวัติ
1.รศ. เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย	- อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย - ที่ปรึกษาชมรมเทควันโด จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2.รศ.ดร.วันชัย บุญรอด	- อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวัดและประเมินผลทางกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3.รศ.สุนทร แม้นสงวน	- อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนและการโค้ชกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
4.ผศ.ดร.ชาญชัย ขอบธรรมสกุล	- อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนและการโค้ชกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
5.อาจารย์พิษณุ กุศลวงศ์	- นักเทควันโดสายดำตั่ง 6 รับรองโดยสมาพันธ์เทควันโดโลก (WTF) - วุฒิบัตรผู้ฝึกสอนเทควันโด โดยสถาบัน กุกกีวอน (KUKKIWON) - อดีตผู้ฝึกสอนนักกีฬาทีมชาติการกีฬาแห่งประเทศไทย - อดีตผู้ฝึกสอนกีฬาเทควันโดโอลิมปิกสากล
6.อาจารย์พงเกษียร บัวสุวรรณ	- ผู้ฝึกสอนนักกีฬาเทควันโดหญิง 3 เหรียญทองกีฬาซีเกมส์ ครั้งที่ 17 ประเทศสิงคโปร์ - ผู้ฝึกสอนกีฬาเทควันโดดีเด่นกีฬาแห่งชาติ ปี พ.ศ.2547 และ พ.ศ.2550 - ที่ปรึกษาชมรมเทควันโด มหาวิทยาลัยศรีปทุม
7.อาจารย์ยุทธนา วงศ์บ้านดู่	- หัวหน้าผู้ฝึกสอนเทควันโด ชมรมเทควันโดกรมพลศึกษา

ภาคผนวก ค
หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน

กทม. ๑๐๓๓๐

กรกฎาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์สุนทร แม้นสงวน

สิ่งที่ส่งมาด้วย

1. โครงร่างวิทยานิพนธ์

2. แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

3. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

ด้วย ว่าที่ ร.ต.หญิงดวงทิพย์ สวัสดิ์จันทร์ นิสิตระดับมหาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 แขนงวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโด” (THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS OF TAEKWONDO PLAYERS IN COMPETITION) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ใคร่ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย จักเป็น

พระคุณยิ่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทราภรณ์)

คณบดี

หน่วยจัดการศึกษา งานวิชาการและวิจัย

โทร. ๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

ร่าง.....
พิมพ์.....
ตรวจ.....
ทาน.....

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน

กทม. ๑๐๓๓๐

กรกฎาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์.ดร.ชาญชัย ขอบธรรมสกุล

สิ่งที่ส่งมาด้วย

1.โครงการวิทยานิพนธ์

2.แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

3.แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

ด้วย ว่าที่ ร.ต.หญิงดวงทิพย์ สวัสดิ์จันทร์ นิสิตระดับมหาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 แขนงวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโด” (THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS OF TAEKWONDO PLAYERS IN COMPETITION) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ชาญชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரารณ์)

คณบดี

หน่วยจัดการศึกษา งานวิชาการและวิจัย

โทร.๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

ร่าง.....

พิมพ์.....

ตรวจ.....

ทาน.....

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน
กทม. ๑๐๓๓๐

กรกฎาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์พิชญ กุศลวงศ์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
- 1.โครงการวิทยานิพนธ์
  - 2.แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์
  - 3.แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

ด้วย ว่าที่ ร.ต.หญิงดวงทิพย์ สวัสดิ์จันทร์ นิสิตระดับมหาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 แขนงวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโด” (THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS OF TAEKWONDO PLAYERS IN COMPETITION) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரารณ์)

คณบดี

หน่วยจัดการศึกษา งานวิชาการและวิจัย

โทร.๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

ร่าง.....
พิมพ์.....
ตรวจ.....
ทาน.....

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน
กทม. ๑๐๓๓๐

กรกฎาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์พงเกษียร บัวสุวรรณ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. โครงร่างวิทยานิพนธ์
  2. แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์
  3. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

ด้วย ว่าที่ ร.ต.หญิงดวงทิพย์ สวัสดิ์จันทร์ นิสิตระดับมหาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 แขนงวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโด” (THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS OF TAEKWONDO PLAYERS IN COMPETITION) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரากรณ์)

คณบดี

หน่วยจัดการศึกษา งานวิชาการและวิจัย

โทร. ๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

ร่าง.....
พิมพ์.....
ตรวจ.....
ทาน.....

ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔/

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถนนพระราม ๑ ปทุมวัน

กทม. ๑๐๓๓๐

กรกฎาคม ๒๕๕๖

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ยุธนา วงศ์บ้านตู

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1.โครงการวิทยานิพนธ์

2.แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

3.แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

ด้วย ว่าที่ ร.ต.หญิงดวงทิพย์ สวัสดิ์จันทร์ นิสิตระดับมหาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 แขนงวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโด” (THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS OF TAEKWONDO PLAYERS IN COMPETITION) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในการนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரารณ)

คนบตี

หน่วยจัดการศึกษา งานวิชาการและวิจัย

โทร.๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

โทรสาร ๐-๒๒๑๘-๑๐๔๐

ร่าง.....

พิมพ์.....

ตรวจ.....

ทาน.....

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน หน่วยจัดการศึกษา งานวิชาการและวิจัย คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา โทร. ๘๑๐๔๐
 ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔(วช)/ วันที่ พฤศจิกายน ๒๕๕๕
 เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์เทพประสิทธิ์ กุลธวัชชัย

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์
 2. แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์
 3. แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

ด้วย ว่าที่ ร.ต.หญิงดวงทิพย์ สวัสดิ์จันทร์ นิสิตระดับมหาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 แขนงวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโด” (THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS OF TAEKWONDO PLAYERS IN COMPETITION) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 CHULALONGKORN UNIVERSITY

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரากรณ์)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

ร่าง.....
พิมพ์.....
ตรวจ.....
ทาน.....

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน หน่วยจัดการศึกษา งานวิชาการและวิจัย คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา โทร. ๘๑๐๔๐
 ที่ ศธ ๐๕๑๒.๒๔(วช)/ วันที่ พฤศจิกายน ๒๕๕๕
 เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน รองศาสตราจารย์.ดร.วันชัย บุญรอด

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. โครงร่างวิทยานิพนธ์
 2. แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์
 3.แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์

ด้วย ว่าที่ ร.ต.หญิงดวงทิพย์ สวัสดิ์จันทร์ นิสิตระดับมหาบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 แขนงวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมโค้ชกับความสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโด” (THE RELATIONSHIP BETWEEN COACHING BEHAVIORS AND SUCCESS OF TAEKWONDO PLAYERS IN COMPETITION) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ภายใต้การควบคุมของ รองศาสตราจารย์ชัชชัย โกมารทัต อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความถูกต้องและสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ในกรณีนี้ คณะกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต ขอความอนุเคราะห์เรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือการวิจัยดังกล่าว

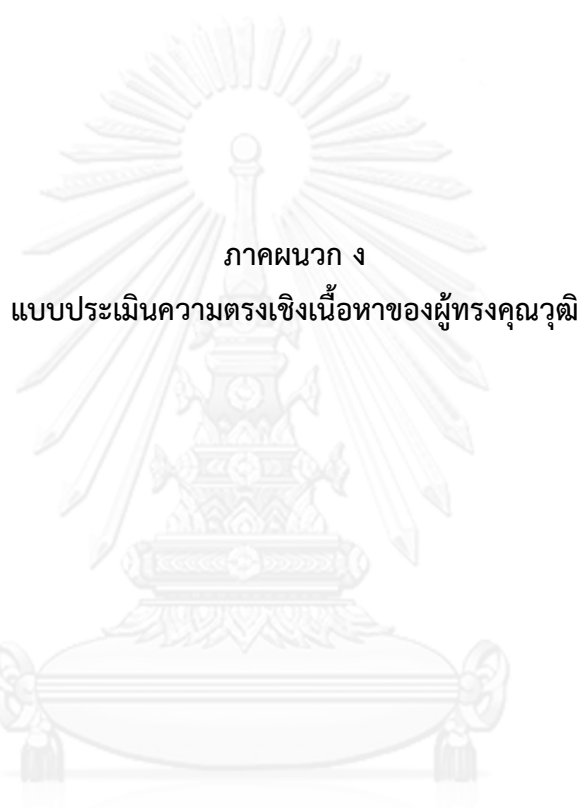
จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัยด้วย จักเป็นพระคุณยิ่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 CHULALONGKORN UNIVERSITY

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทிரากรณ์)

ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

ร่าง.....
พิมพ์.....
ตรวจ.....
ทาน.....

ภาคผนวก ง
แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของผู้ทรงคุณวุฒิ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

การทดสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย
 โดยวิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Item-Objective Congruence Index)
 ของแบบสอบถามงานวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้
 กับการสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง

แบบประเมินความตรงเชิงเนื้อหา
 ของแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์งานวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้
 กับการสำเร็จในการแข่งขันของนักกีฬาเทควันโดหญิง
 ตามทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ของเรนเนอร์มาร์เทน(Rainer Martens)

- คำแนะนำ**
1. ขอความกรุณาท่านผู้เชี่ยวชาญโปรดอ่านและพิจารณาแบบสอบถามเรื่อง พฤติกรรมการใช้ของนักกีฬาเทควันโดตามเอกสารที่แนบมา
  2. โปรดประเมินความตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถามดังกล่าวโดยใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องผลพิจารณา และหากมีข้อเสนอแนะ ขอให้โปรดเขียนลงในข้อข้อเสนอแนะ เพื่อประโยชน์ในการนำไปพิจารณาปรับปรุงต่อไป

รายการประเมิน	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เหมาะสม -1	
1. คำชี้แจงและคำแนะนำสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม อ่านแล้วเข้าใจง่ายสามารถตอบคำถามได้ตรงตามคำแนะนำ				
2. วิธีการตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์นี้มี ความสอดคล้องเหมาะสมกับผู้ตอบแบบสอบถาม				
3. ข้อคำถามในแบบสอบถามมีความชัดเจน สอบถามได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยเรื่องนี้				
4. เนื้อหาในรายชื่อกเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ด้านหลักการและปรัชญาการใช้มีความเหมาะสมและตรงตามหลักการและแนวคิดของเรนเนอร์มาร์เทน				

รายการประเมิน	ผลการพิจารณา			ข้อเสนอแนะ
	เหมาะสม +1	ไม่แน่ใจ 0	ไม่เหมาะสม -1	
5.เนื้อหาในรายช้อเกี่ยวกับพฤติกรรมกร ไค้ช้ด้านวิธีการไค้ช้มีความเหมาะสมและ ตรงตามหลักการและแนวคิดของ เรนเนอร์มาร์เทน				
6.เนื้อหาในรายช้อเกี่ยวกับพฤติกรรมกร ไค้ช้ด้านรูปแบบการไค้ช้มีความเหมาะสม และตรงตามหลักการและแนวคิดของ เรนเนอร์ มาร์เทน				
7.ปริมาณช้อคำถามในแบบสอบถามมีความ เหมาะสม				
8.ประเภทของช้อคำถามในแบบสอบถาม (ช้อคำถามแบบปลายเปิด,ช้อคำถามแบบ ปลายปิด) มีความสอดคล้องเหมาะสม				
9.การเรียงลำดับช้อคำถามในแบบสอบถาม มีความสอดคล้องเหมาะสม				
10.ในภาพรวมแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ ใช้วัดพฤติกรรมกรไค้ช้ตามแนวคิดของ เรน เนอร์ มาร์เทน ได้				

ข้อเสนอแนะ

เกณฑ์การให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ

กำหนดเป็น 3 ระดับ คือ

+1	หมายถึง	เครื่องมือวิจัยมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือตรงตามเนื้อหา
0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าเครื่องมือวิจัยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือตรงตามเนื้อหา
-1	หมายถึง	เครื่องมือวิจัยไม่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือตรงตามเนื้อหา

ขอแสดงความขอบคุณอย่างสูง

.....
(ว่าที่ ร.ต.หญิงดวงทิพย์ สวัสดิ์จันทร์)

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ทรงคุณวุฒิ

...../...../.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาคผนวก จ

ตารางบันทึกคะแนนการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิและสรุปผล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ตารางบันทึกคะแนนการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิและสรุปผล

รายการประเมิน	คะแนนการพิจารณาผู้ทรงคุณวุฒิ							รวม (ΣR)	ค่า IOC	สรุปผล (นำไปใช้ได้/ ต้องแก้ไข)
	คนที่									
	1	2	3	4	5	6	7			
1. คำชี้แจงและคำแนะนำสำหรับผู้ตอบแบบสอบถาม อ่านแล้วเข้าใจง่าย สามารถตอบคำถามได้ตรงตามคำแนะนำ	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	7	1	นำไปใช้ได้
2. วิธีการตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์นี้ มีความสอดคล้องเหมาะสมกับผู้ตอบแบบสอบถาม	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	7	1	นำไปใช้ได้
3. ข้อคำถามในแบบสอบถามมีความชัดเจนสอบถามได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยนี้	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	7	1	นำไปใช้ได้
4. เนื้อหาในรายชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมการไต่ช้ด้านหลักการและปรัชญาการไต่ช้มีความเหมาะสมและตรงตามหลักการและแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	7	1	นำไปใช้ได้
5. เนื้อหาในรายชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมการไต่ช้ด้านวิธีการไต่ช้มีความเหมาะสมและตรงตามหลักการและแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	7	1	นำไปใช้ได้
6. เนื้อหาในรายชื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมการไต่ช้ด้านรูปแบบการไต่ช้มีความเหมาะสมและตรงตามหลักการและแนวคิดของเรนเนอร์ มาร์เทน	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	7	1	นำไปใช้ได้
7. รูปแบบที่ใช้ในแบบสอบถามมีความสอดคล้องเหมาะสม	+1	+1	+1	0	+1	+1	+1	6	0.85	นำไปใช้ได้
8. ปริมาณข้อคำถามในแบบสอบถามมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	7	1	นำไปใช้ได้
9. ประเภทของข้อคำถามในแบบสอบถาม (ข้อคำถามแบบปลายเปิด, ข้อคำถามแบบปลายปิด) มีความสอดคล้องเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	7	1	นำไปใช้ได้
10. การเรียงลำดับข้อคำถามในแบบสอบถามมีความสอดคล้องเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	+1	+1	7	1	นำไปใช้ได้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง

$$\text{วิธีการคำนวณหาค่า IOC} = \Sigma R/N$$

$$\text{ข้อ.1} \quad \text{IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ.2} \quad \text{IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ.3} \quad \text{IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ.4} \quad \text{IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ.5} \quad \text{IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ.6} \quad \text{IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ.7} \quad \text{IOC} = \frac{+1+1+1+0+1+1+1}{6} = 0.85$$

$$\text{ข้อ.8} \quad \text{IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ.9} \quad \text{IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ข้อ.10} \quad \text{IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+1}{6} = 1$$

$$\text{ค่า IOC} = \frac{+1+1+1+1+1+1+0.85+1+1+1}{10} = 0.985$$

สรุปว่าแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์นำไปใช้ได้ เนื่องจากมีค่าเท่า **0.985**

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ	ว่าที่ร้อยตรีหญิงดวงทิพย์ สวัสดิ์จันทร์
วันเดือนปีเกิด	15 มีนาคม พ.ศ. 2531
สถานที่เกิด	จังหวัดชุมพร
ที่อยู่ปัจจุบัน	23/3 หมู่ 4 ตำบลวิสัยเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดชุมพร รหัสไปรษณีย์ 86100
วุฒิการศึกษา	ระดับประถมศึกษา โรงเรียนพิริยศึกษา พ.ศ. 2537 ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสอาดเผดิมวิทยา จังหวัดชุมพร พ.ศ.2548 ระดับปริญญาตรี พลศึกษา(วท.บ.) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ระดับการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต 2553 ระดับปริญญาโท วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต แขนงวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์กีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2556